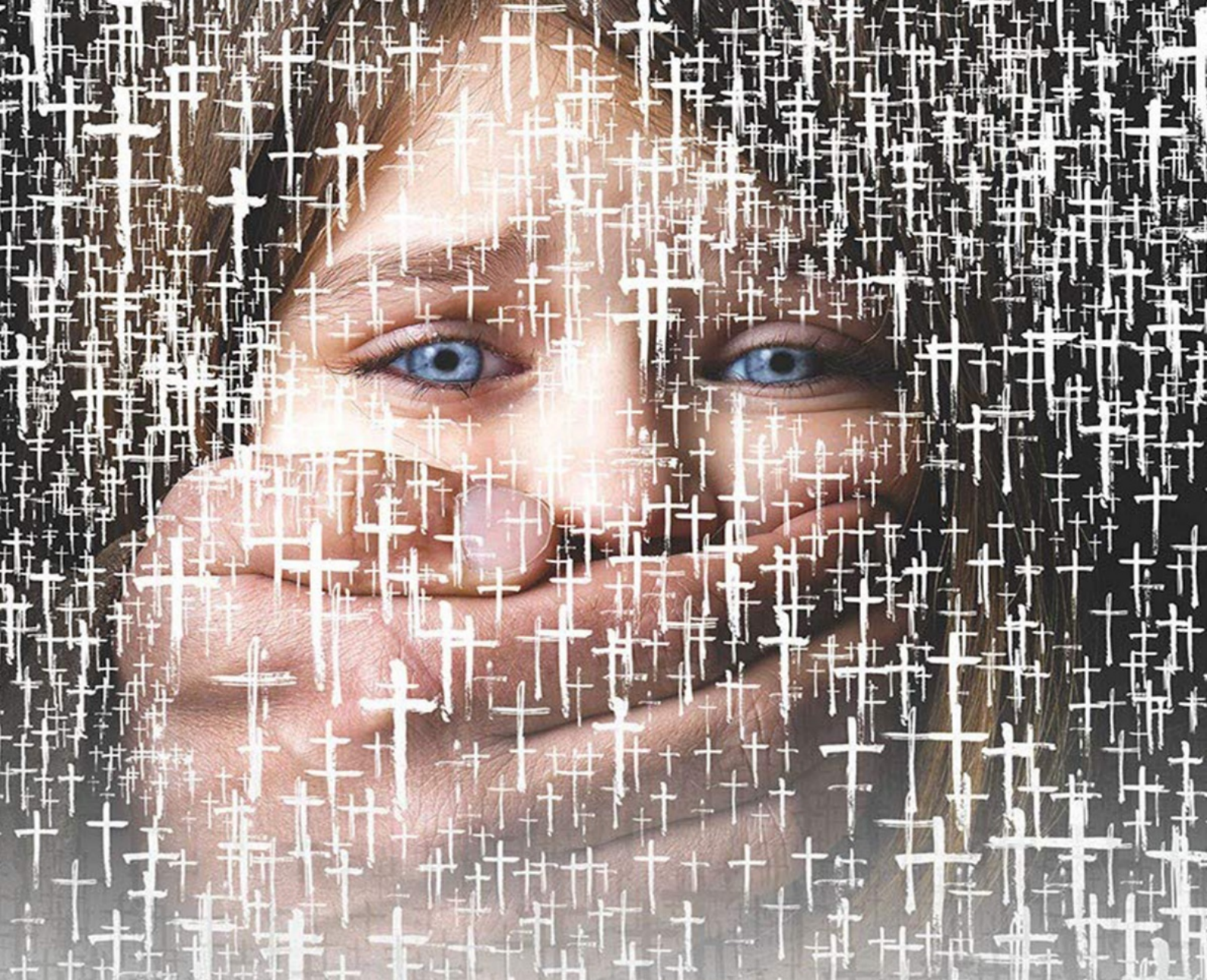

PIERDUTĂ PENTRU TOTDEAUNA

AMY GENTRY

virtual-project.eu

AMY GENTRY

PIERDUTĂ PENTRU TOTDEAUNA

Original: *Good as Gone* (2016)

Traducere din limba engleză:
SILVIA SBÂRNĂ-BOGACIU

virtual-project.eu

PARALELA 45 EDITURA

2020

Prolog

Jane s-a trezit și a șoptit:

— Julie?

În jurul ei, camera nu era decât un mare vid. După doi ani în care dormise singură în dormitorul ei din casa cea nouă, Jane nu mai visa că ventilatorul din tavan cade pe pat și o face bucăți. Dispăruseră și păianjenii de prin colțuri. Când ai zece ani, nu trebuie să verifici toate colțurile casei înainte de a te culca. Poate doar uneori, când ceva o trezea în miez de noapte, și liniștea din jur tânjea după respirația ușoară a lui Julie. În fosta lor casă, trecea un picior peste marginea patului supraetajat, apoi chicotea până ce Julie îi spunea:

— Gata, Janie, culcă-te la loc.

Dar în casa nouă, în noaptea aceea, se grăbi să închidă pleoapele strâns înainte ca privirea ei să fie atrasă de zonele întunecate în care tavanul se întâlnea cu pereții.

Următorul sunet se auzi din camera lui Julie.

Jane dădu la o parte păturile și puse picioarele goale pe mochetă. În fosta lor casă, era un covor țesut care aluneca pe podeaua din lemn atunci când se dădea jos din pat. În casa nouă, în noaptea aceea picioarele ei abia dacă făcură vreun zgomot pe covorul cel gros. Deschise ușa și privi pe hol. O formă palidă, dreptunghiulară, în care întunericul nu era așa de negru, se distingea la capătul culoarului – o ușă închisă.

Rareori dormeau cu ușile închise. Camera lui Janie se încălzea prea tare, iar la Julie se făcea mult prea frig. Mama se plângea mereu de proasta circulație a aerului în casele cu etaj, dar jos, la parter, ușa de la camera părinților era mereu închisă noaptea, pentru că ei sunt adulți. Acum, și Julie era. Sau voia să fie. După ce împlinise 13 ani, părea că exersează în permanență viața adultă, periindu-și părul încet în fața oglinzii din baie, de

parcă l-ar fi pregătit pentru cine știe ce joc secret, stând la birou ca să scrie în jurnal, în loc să se arunce pe burtă în pat, așa cum făcea Jane. Și închidea ușa de la dormitor.

La capătul culoarului, forma dreptunghiulară tremură, o crăpătură tenebroasă deschizându-se în lateral. Ușa de la camera lui Julie se mișcă spre interior; patru degete mari erau prinse de ea.

Fără să se gândească, Jane se ascunse iute în dulap și trase ușa după ea. Degetele alea erau mult prea sus pe ușă ca să fie ale lui Julie, și prea mari ca să fie ale mamei. Nu erau nici ale tatălui ei, dar habar nu avea de unde știa că nu sunt ale lui, iar acesta era cel mai neliniștitor sentiment.

Un mic clinchet sinistru îi aminti că ușa de la dulap nu stătea niciodată închisă prea mult. Întinse repede mâinile, dar ușa se deschisese deja destul de mult. Auzi pași ușori pe hol și închise ochii strâns. Când îi deschise, un moment mai târziu, ușa de la dulap era căscată cam șapte-opt centimetri. Bucata de hol care se vedea din ascunzătoarea ei aproape că strălucea în întunericul profund din dulap. Putea să vadă fiecare fibră din covorul bej, fiecare crăpătură a peretelui și, atârnată pe perete, o jumătate dintr-o fotografie făcută cu multă vreme în urmă, în care Jane stătea în brațele lui Julie, purtând o rochiță cu o bărcuță pe ea. Bărcuța părea că se leagănă pe valurile cusute. Și restul părea că se leagănă… Pașii continuau să se apropie.

Parchetul de pe hol scârțâi. Posesorul mâinii era acum la jumătatea drumului spre camera ei. Putea oare să-i audă bătăile inimii, atât de puternice încât scuturau bărcuța pe valurile de pânză? Jane rezistă dorinței de a se afunda și mai tare între hainele de pe umerașe.

Exact atunci, un picior subțirel apăru pe covor, lăsând să se vadă o pată de ojă rozalie pe degetul mare… Jane răsuflă ușurată. Era doar Julie. Petrecuse o oră să-și perfecționeze rozul de la

unghiile de la picioare înainte de ziua ei de naștere, dar, până la mijlocul verii, mare parte din ojă rămăsese pe fundul alb al bazinului, pe unghiile ei fiind acum doar niște mici pete. Deci Jane se înșelase în privința degetelor de pe ușă. Iar își imagina lucruri, precum păianjenii de prin colțurile umbroase. În mod cert era Julie. O vedea acum în întregime, în cămașa ei de noapte cu Mickey Mouse, care i se unduia pe lângă genunchi în timp ce se îndrepta spre scară, trecând pe lângă camera lui Jane. Probabil că se ducea jos să mănânce. Cămașa de noapte cu Donald a lui Jane, asortată cu cea a lui Julie, era într-o pungă de hârtie și aștepta să fie donată, îi rămăsese mică. Mama îi spusese că o să fie, într-o bună zi, mai înaltă decât Julie.

Jane își strânse ușurată genunchii la piept.

Dar degetele reapărură, de data asta încleștate pe umărul lui Julie, prinzând materialul cămășii de noapte și părul lung și blond între încheieturile noduroase. Jane abia dacă mai avu timp să observe postura rigidă a surorii ei, ca a unei păpuși cu ochii larg deschiși, înainte să-l vadă pe bărbatul înalt din spatele ei. Julie și străinul înaintau împreună, cu încetinitorul, de parcă brațul lung și păros ar fi fost un lanț care îi lega.

„Trezește-te! Trezește-te!”, își spuse Jane, dar nu se întâmplă nimic. Totul era înghețat, inclusiv ea, ca într-un vis. Doar Julie și bărbatul continuau să se miște. Foarte încet, dar erau aproape de camera ei. Janie deschise gura pentru a țipa.

Apoi Julie o văzu.

Jane își înghiți țipătul în timp ce Julie se uită direct către ascunzătoarea ei din dulap. Jane o privi disperată, rugând-o din priviri să-i spună ce să facă, fiind pregătită să asculte, să urle sau să plângă, ori poate chiar să râdă dacă totul nu era decât o glumă. În mod cert, Julie nu ar fi lăsat-o singură în acest coșmar, nu? Dacă Julie îi spunea ce să facă, Jane promise în tăcere că o să asculte și că nu o să se mai plângă niciodată.

Fără să-și miște deloc capul, Julie ridică din sprâncene și se uită cu subînțeles spre bărbatul din spatele ei, apoi din nou la Jane, ca și cum i-ar fi spus să se uite bine, dar Jane nu voia, prefera să își țină privirile ațintite pe Julie. Fata și bărbatul trecură de ușa ei fără să se oprească și Jane înțelese de ce Julie mergea așa de înțepenită: bărbatul o amenința cu un cuțit mare și ascuțit. Jane simți ca o împunsătură între omoplați și ochii i se umplură de lacrimi.

Se aflau lângă scară când, din pod, se auzi un zgomot puternic. Jane știa că erau doar lemnul casei, care trosnea uneori, dar bărbatul se opri și se uită îngrijorat peste umăr. În acea fracțiune de secundă, înainte ca el să redevină atent, Julie, parcă eliberată de o vrajă, întoarse capul spre Jane, își apăsă degetul indicator de buze și îi făcu semn să tacă.

— Șșșșt!

Jane se supuse. Julie coborî scările, urmată de bărbatul care ținea cuțitul.

∵

Și aceasta, după spusele unicului martor, este povestea felului în care mi-am pierdut fiica – ambele fiice – și totul, absolut totul, într-o singură noapte.

1

Cei opt ani de când a murit Julie sunt deja secole atunci când ies din casă în aerul fierbinte pentru a merge să predau ultimul meu curs din semestrul de primăvară. La mijlocul lunii mai, Houston-ul respiră căldură. Înainte să închid ușa în urma mea, un strat de umezeală îmi apare între piele și haine. Încă cinci pași până în garaj… Până la mașină, palma începe să-mi asude pe plasticul termosului care-mi alunecă din mână. Picături de cafea îmi sar pe capac și pe piele. Le las să mă ardă un pic și dau drumul la aerul condiționat.

Vara vine din ce în ce mai devreme în fiecare an.

Trec cu mașina pe lângă poarta securizată pe care am instalat-o când era deja prea târziu, traversez cartierul și apoi intru pe I-10, unde betonul pare că urcă spre cer în fâșii masive, ca niște cozi de dinozaur. La opt dimineața, cele paisprezece benzi ale autostrăzii sugerează arterele înfundate ce duc spre o inimă cu triplu by-pass. Oră de vârf. Încerc să-mi fac loc prin marea de capote și lămpi roșii ce clipesc febril în dimineața spălăcită.

Trebuie să văd dincolo de masa de mașini, așa că Priusul, mai economic, stă cuminte în garaj, în timp ce conduc masivul Range Rover negru al lui Tom – nu e ca și cum el l-ar folosi – pentru a trece de trei ori de pe o autostradă pe alta în drumul către universitate și înapoi în fiecare zi. Cum ne mișcăm în ritm de melc, pot să uit o clipă de ceilalți participanți la trafic și să mă concentrez asupra literelor de o șchioapă ale magazinelor din mall-uri: BIG BOY DOLLAR STORE, CARTRIDGE WORLD, L-A HAIR. Văd rozul-neon al unui restaurant mexican, firma galben-albastră IKEA ce tronează dincolo de drum, cărămizile îngălbenite ale complexelor de

apartamente care abia dacă sunt izolate de autostradă de tufișurile decorative de la marginea drumului, și toate îmi amintesc că tot ceea ce era mai rău s-a întâmplat deja. Eu am nevoie de astea, cum are mama nevoie de rozariu. *Lăudat fii, Mister Carwash, tu, cel plin de grație, Domnul este cu tine. Roagă-te pentru noi, O 2wik-Fast Printing, tu, binecuvântată Self-Storage, către tine trimitem noi lacrimile noastre.*

Chiar și panourile lui Julie au dispărut. Ele erau aici, pe dreapta, la intersecția dintre I-10 și ieșirea 610, lângă căminul de bătrâni, între First Batist și podul din beton, dar acționarii au decis că acestea ar trebui scoase acum cinci ani. Sau o fi trecut mai mult? Cred că din cauza costurilor, deși nu am știut niciodată cât costau. De Fondul Julie s-a ocupat Tom. Acum, zâmbetul uriaș și dinții albiți ai unui pastor dintr-o mega-biserică ne adresează de pe panoul uriaș îndemnul: „Zi de zi credință, nu credință de zi cu zi”. Mă întreb dacă pe acesta l-au lipit peste chipul ei sau dacă, mai întâi, au rupt-o pe ea în bucăți. Ce gând ridicol! Pe panoul ăsta s-a făcut reclamă la multe de atunci încoace. La dentiști, la vasectomia reversibilă.

Un vers al lui Wordsworth din planul pentru cursul de azi îmi trece prin minte, ca o glumă proastă: „Unde s-a dus viziunea vizionară? / Unde sunt acum gloria și visul?”

Semnalizez și mă îndrept spre ieșirea de pe autostradă. În ciuda timpului pe care l-am petrecut studiind poezia lui Wordsworth – în ciuda faptului că o să o predau peste câteva ore unei clase pline de tineri studenți impresionabili și a faptului că am de gând să continui să fac asta atâta vreme cât universitatea îmi va permite să îmi păstrez poziția, fără a mă obliga să public ceva, să particip la activități de organizare sau să fac orice alt efort în afară de acela, deloc de neglijat, de a mă da jos din pat dimineața și a face față unei lumi în care s-a întâmplat tot ce putea fi mai rău, iar eu sunt încă în

viață – nu cred în glorie și în vis. Eu cred în statistici.

Statisticile spun că mare parte dintre copiii răpiți sunt luați de oameni cunoscuți. Julie a fost luată de un străin. Statisticile spun că răpitorii de copii încearcă să-i ademenească pe aceștia într-o mașină. Julie a fost luată din dormitorul ei, sub amenințarea cu cuțitul, în miez de noapte, în timp ce cealaltă fiică a mea, Jane, vedea totul dintr-un dulap, unde era ascunsă. Și, în cele din urmă, statisticile spun că trei sferturi dintre copiii răpiți care sunt uciși mor în primele trei ore de când au fost răpiți. Trei ore… Cam atât credem că a stat Jane în dulapul acela, înghețată de spaimă, înainte de a ne trezi pe mine și pe Tom, plângând în hohote de panică.

Înainte ca noi să știm că Julie dispăruse, soarta ei fusese deja pecetluită.

Inevitabilitatea situației se împrăștiase precum o infecție sau ca mirosul de benzină. Ca să cuprind mental ideea că Julie este moartă, îmi spun că a fost mereu – înainte să se nască ea, înainte să mă nasc eu. Înainte să se nască Wordsworth. Trec pe lângă brazii din Memorial Park. Mi-o imaginez stând și uitându-se fix de sub o pătură cu roșu și auriu. Trecând pe lângă Crestriew Apartaments, o văd îngropată în rondul de azalee. Mall-ul în care e Sunray Nail Salon and Spa îmi trezește viziuni legate de tomberoanele de gunoi din spatele Sunray Nail Salon and Spa. Asta este sclipirea mea vizionară.

Îmi doream tot ce poate fi mai bun pentru Julie. Acum, nu vreau decât ceva ce să pot îngropa.

∵

Cursul – ultimul de dinainte de vacanța de vară – trece oarecum în ceață. Aș putea să predau despre Wordsworth cu ochii închiși și, cu toate că nu dorm acum, visez. Văd un bazin de un albastru limpede, care strălucește ca o piatră falsă, înconjurat de o punte umbrită de brazii plin de ace.

Fetele erau așa de încântate de piscină, iar eu îmi amintesc că l-am întrebat pe Tom, contabilul, dacă ne putem permite așa ceva. Energy Corridor District, cu multitudinea de Starbucks și de cluburi, nu era chiar stilul nostru – în special, nu era stilul meu. Dar fetelor le-a plăcut piscina chiar mai mult decât le-a plăcut faptul că aveau propriile camere. Nu au părut să remarce faptul că ne mutam dintr-o casă dată de universitate, oarecum învechită, într-un cartier de vile cu etaj, cu garaje pentru două mașini și cu peluze pe care erau tot felul de pancarte ce susțineau echipe de fotbal de liceu. Sunt mai multe motive pentru care am făcut asta, dar cel pe care vreți să-l auziți, desigur, este acela că am crezut că o să fim mai în siguranță aici.

— Sunteți liberi. Nu uitați că, până pe 28, nu mai târziu de ora 5, trebuie să primesc lucrările voastre.

Înainte să apuc să le urez o vară frumoasă, cei mai mulți au plecat deja.

În timp ce mă îndrept spre biroul meu, simt o vibrație pe șold. Este un mesaj de la Tom.

„Poți să o iei tu pe Jane? IAH 4:05, United 1093”.

Las telefonul pe birou și mă întorc spre computer, unde mă uit pe site-ul Universității Washington, la anul academic. Apoi verific registrul universității și îl sun pe administrator, pe care-l știu din școala generală. Urmează o conversație scurtă.

Îi răspund lui Tom: „Să iau și ceva pentru cină?”

Câteva minute mai târziu vine răspunsul: „Nu”. Se pare că asta e tot ceea ce eu și Tom ne vom spune unul altuia despre faptul că Jane vine mai devreme acasă după primul ei an la colegiu.

∵

E oarecum complicat să o găsești pe Jane în mulțime în ultima vreme. Nu știi ce culoare va avea părul… Stau lângă pista de bagaje 9 și aștept

până ce o fată înaltă cu părul negru și cu o șuviță verde care-i atârnă pe față apare din mulțimea de pasageri. A supraviețuit încă unei schimbări a culorii părului.

— Bună, mamă, îmi spune.

— Bună, Jane!

Ne îmbrățișăm, și sacul ei greu mă lovește peste șold când se apleacă spre mine. Apoi banda goală scoate un sunet ascuțit și amândouă ne întoarcem spre ea în timp ce eu mă frământ cum să fac să nu o întreb de ce s-a întors acasă mai devreme.

— Ți-ai schimbat iar culoarea părului, remarc.

— Mda.

Tot ce spune și face Jane este un fel de versiune a unei uși trântite în nas, ceva ce a devenit marca ei personală în anii de generală, la vreo doi ani după ce a fost răpită Julie. În timpul liceului, Jane a adăugat la asta muzica dată la maximum, vopsitul părului, piercinguri multiple și puse la întâmplare, dar „ușa trântită în nas” a rămas marca ei. De regulă, Tom se ducea sus după ea, pentru a-i calma plânsetele sau urletele, pe care eu le auzeam doar atenuate. M-am gândit că avea nevoie de intimitate.

— A fost în regulă zborul?

— A fost OK.

A fost lung. Cred că Jane a ales Universitatea din Washington pentru că era așa de departe de Houston. Când era mică, spunea că vrea să meargă la universitatea unde predau eu, dar broșurile au venit cam în aceeași perioadă în care a început faza cu „trântitul ușii în nas”. Ar fi ajuns în Alaska dacă nu insista să meargă la o universitate care are pătrare, nu semestre – o diferență crucială. Desigur, este un comportament tipic pentru adolescenți, dar la Jane avea un sens oarecum pervers – la fel ca și faptul că, în conformitate cu registrele, nu își luase examenele la niciunul dintre cursurile din pătrarul de primăvară.

Asta, după ce a stat în Seattle întregul an școlar. Nu am dat prea mare atenție faptului că nu a venit acasă de Ziua Recunoștinței. Studenții care au pătrare, nu semestre, adesea sar peste această vacanță, pentru că pătrarul de toamnă începe așa de târziu. Dar, când ne-a explicat la telefon, la jumătatea lui decembrie, că abia se instala, că unul dintre profesori o invitase la masă de sărbători (că familia noastră nu prea sărbătorea Crăciunul, nu?) și că ar fi mai bine pentru independența ei să stea acolo, am auzit de la celălalt telefon inima lui Tom frângându-se. Am acoperit eu tăcerea lui spunând singurul lucru potrivit: „O să ne fie dor de tine, desigur, dar te înțelegem”.

Acum, mi se pare că situația de sărbători fusese încă o ușă trântită, la care eu nu reușisem să reacționez cum trebuia.

— Cum e? Încă îți mai place la Universitatea Washington?

— Hai, Huskies! îmi răspunde ea cu un gest moale al mâinii. Da, mamă, nu s-a schimbat nimic de când am vorbit ultima dată.

Bagajele încep să vină pe bandă, așa că amândouă ne aplecăm înainte.

— A fost destul de groasă haina aia pentru ianuarie acolo? Acum sunt la reduceri hainele de iarnă, așa că putem merge la cumpărături.

Se uită sugestiv spre geaca stil Army, pe care o poartă de când avea 16 ani.

— Asta e suficientă. V-am mai spus, nu se face foarte frig acolo.

— La școală e totul în regulă?

— Da, zice ea. De ce?

— Făceam și eu conversație…

— Merge foarte bine, zice ea. De fapt, merge așa de bine, că profesorii mă lasă să predau lucrări în contul examenelor.

În contul examenelor! Sună foarte oficial. Mă întreb cum de au lăsat-o să-și susțină restanțele, în

loc să o pice. De regulă, studenții mei spun că au „probleme de familie” și speră să nu le cer detalii.

Precaută, întreb:

— Așa se face la U-Dub?

— Mamă, zice ea, spune-i Universitatea Washington.

O strâng pe după umeri.

— Ne bucurăm că ai venit acasă.

Las mâna jos și rămânem acolo, una lângă alta, uitându-ne la banda din metal strălucitor, până ce jumătate dintre pasageri își vor fi luat deja bagajele și vor fi plecat, absența lor făcând zgomotul benzii să pară și mai ascuțit. În cele din urmă, valiza lui Jane ajunge în dreptul nostru. A fost un cadou de absolvire. Este de un verde-măr, deja uzată de călătoria spre Seattle și înapoi și aproape că se asortează cu șuvița ei verde. O ridică înainte să apuc eu să fac vreo mișcare, dar mă lasă să-i țin sacul când se oprește să-și scoată jacheta de pe ea, când aerul umed de afară ne lovește odată ce trecem de ușile care se închid automat.

— Văd că deja avem atmosfera de mlaștină.

— Nicăieri nu e ca acasă, spun eu și primesc ca recompensă o jumătate de zâmbet.

Drumul spre casă e însă dificil. Încerc în zadar să leg o conversație despre viața la colegiu, în ciuda faptului că îmi petrec mare parte din timp la universitate.

— Cum sunt camerele de la cămin?

— Destul de bune.

— Încă te mai înțelegi cu colega de cameră?

— E în regulă. Încercăm să nu ne călcăm pe bombeuri.

— O să stai cu ea și la anul?

— Probabil că nu.

În cele din urmă, ating un subiect care sunt sigură că va da rezultate, deși pe mine mă doare.

— Spune-mi despre profesoara de engleză la care ai fost de Crăciun.

— Numele ei este Caitlyn. De fapt este profesoara de semiotică.

Caitlyn…

— Nu știam că se predă și semiotică la departamentul de engleză.

— Cursul se cheamă „Studii comparate”. Este un curs de engleză, combinat cu lingvistică, studii de gen și antropologie. Ar trebui să te înscrii de dinainte la curs, dar eu m-am dus la Caitlyn în prima zi și am convins-o să mă primească.

Nu mă pot abține să nu simt o umbră de mândrie. Fiind copil de profesor universitar, Jane știe ce să facă. Mai mult, ăsta este cel mai lung discurs pe care l-a avut față de mine sau Tom de nici nu mai țin minte când.

— Povestește-mi. Ce ai citit?

— Mai bine mai stau, ca să-i povestesc și lui tata în același timp, zice ea.

— Desigur.

— Nu vreau să povestesc de două ori.

— Sigur că da, scumpo.

Dau drumul la radio și sunetul reconfortant al știrilor de la ora de vârf umple mașina, în timp ce trecem pe lângă un poligon de trageri și o sală unde un antrenor olimpic urlă chiar acum la niște fetițe cu părul strâns în coadă de cal. Jane se uită pe geamul din dreptul ei. Cred că se întreabă de ce nu a venit Tom să o ia de la aeroport. Asta mă întreb și eu.

Câteva minute mai târziu, aflăm amândouă răspunsul. Intrăm pe alee când cerul începe să aibă culorile apusului. Îl văd pe Tom prin fereastra de la bucătărie, pregătind cina. Când deschid ușa și intru în casă, simt mirosul pastelor favorite ale lui Jane: fettucini Alfredo cu creveți și sparanghel la grătar, o rețetă ridicol de decadentă, pe care Tom a învățat-o de pe Food Network și pe care o face doar la ocazii speciale. Într-un bol de lângă tocător văd o salată verde, gata să se alăture, pe masă, veselei.

— Janie!

Tom își deschide larg brațele și face un pas înainte, iar Jane îl prinde în brațe și își pune capul, cu ochii închiși, pe pieptul lui. Mă duc la baie, apoi în dormitor, îmi schimb hainele de serviciu cu niște blugi comozi, zăbovind încă puțin, ca să pun la loc rufele spălate și împăturite, în coșul de lângă pat. Când mă întorc, ei vorbesc animați. Tom este cu spatele spre mine și taie roșiile pentru salată, iar Jane își ține vârfurile degetelor pe blat, de parcă ar începe să cânte la pian.

— Tată, nu ți-ar veni să crezi ce nume pomeneau colegii mei, spune ea. Derrida, chestii de-astea. Toți erau cu mult mai isteți ca mine.

— Dar te-a primit și ea este considerată genială!

— De fiecare dată când deschideam gura, parcă eram idioată.

— Măcar deschideai gura, spune el, lăsând pentru un moment cuțitul în lateralul tocătorului și uitându-se în ochii ei. Pun pariu că erau unii care erau prea speriați ca să vorbească.

Peste umărul lui Tom, văd zâmbetul recunoscător al lui Jane, și asta mă înmoaie complet. De parcă m-ar simți, Tom se întoarce și mă vede acolo. Pune o mână de roșii tocate peste grămada de salată din bol.

— Totul este gata, spune el. Jane, ia pastele. Hai să ne așezăm la masă. Mâncăm împreună prima cină după Dumnezeu știe cât timp.

Și, dacă vă vine să credeți, în același moment auzim soneria de la intrare.

2

Primul lucru pe care-l văd este părul ei blond-deschis, luminat de apusul poluat și roșiatic al Houston-ului.

Apoi, îi remarc chipul – o piele palidă, întinsă peste pomeții largi și accentuați cu roșu, ceea ce scoate în evidență cearcănele de sub ochii afundați în cap. Fața pare și tânără, și bătrână. Poartă o pereche de blugi uzați, cu găuri la genunchi, și un tricou. Deschide gura ca să spună ceva, și atunci văd că e desculță.

Are ceva familiar, dar e ca și cum trupul meu s-ar fi contopit cu mediul înconjurător, mintea mi s-ar fi legat de mâinile care caută febril, iar datele senzoriale se lovesc parcă de ziduri, încercând să găsească ceva de care să se prindă: *Părul. Ochii. Tânără. Desculță.*

Ochii ei se măresc și toată culoarea de pe chip îi piere.

Mâinile mi se întind înainte, cu palmele deschise, cu degetele răsfirate, parcă gata să mă apere de lumina unei explozii nucleare sau ca și cum aș fi pe cale să cad, dar fata de pe terasă este cea care cade. I se înmoaie genunchii și se prăbușește pe covorașul de la intrare, iar în cădere părul ei se prinde în azalee. Deschid gura și cred că-l strig pe Tom, deși nu aud nimic, pentru că mintea mea este încă orbită de apusul care i se reflectă pe chip. El vine alergând în spatele meu, se oprește și apoi se năpustește afară. Când mă uit din nou, fata aproape că a dispărut în brațele lui, buclele și șuvițele de păr încurcându-i-se printre degete în timp ce-o strânge la piept, legănându-se înainte și înapoi:

— Julie, Julie, Julie, suspină el, ca un cor de coșmaruri care știu acum că nu au încetat niciodată, ci au revenit noapte de noapte și poate chiar și peste zi, dar pe care eu am ales să le ignor.

Când o văd pe Jane împietrită pe hol, în minte mi se aprinde o lumină.

— Sună la 911, reușesc să spun. Zi-le să trimită o ambulanță.

Lui Tom, care scoate niște sunete ciudate, animalice, pe care le-am auzit și în visele mele, îi spun:

— Adu-o înăuntru.

Și uite așa, tot răul e șters. Julie e acasă.

∵

Primele 24 de ore după apariția lui Julie sunt ciudat de asemănătoare cu primele 24 de ore de după dispariția ei, o simetrie în oglindă, care dă o semnificație aparte fiecărui detaliu. E umiditatea începutului unei lungi și fierbinți veri, arbuștii ornamentali cărora le cădeau deja florile atunci când a fost răpită, la începutul toamnei, acum abia încep să facă acele floricele ca de hârtie. Aud sirenele mașinilor care-și croiesc drum prin cartier spre casa noastră, ca și data trecută, doar că acum este o salvare, nu poliția, și este la apus, nu la răsărit, așa că vecinii care deschid ușile caselor să vadă ce se întâmplă, acum poartă haine de muncă, nu halate, și au în mână mănuși de baseball, nu ziare. Totul este invers, ca un negativ al pozei tragediei.

Doar unul dintre noi poate merge cu Julie în ambulanță, și Tom se urcă imediat, iar eu și Jane ne urcăm în SUV și mergem în spate. Când ajungem la Camera de Gardă, e scoasă pe targă, conectată la o perfuzie mobilă și e dusă înăuntru, într-o rezervă separată de o perdea, cu o combinație chinuitoare de rapiditate și încetineală tipică pentru unitățile de Urgență.

Următoarele 30 de minute trec ca orele sub lumina de neon de pe hol. Julie se trezește, mormăie ceva, apoi adoarme la loc. Tom stă pe marginea patului și o ține de mână bolborosind ceva ininteligibil. Eu mă plimb agitată prin cameră. Jane stă sprijinită de un perete. Asistentele

vin la intervale regulate, dar nu ne spun niciodată nimic, ci ne cer detalii despre asigurare sau despre istoricul medical al lui Julie, întrebări care par așa de redundante, că sunt convinsă că unii dintre acești oameni chiar vor să o vadă în carne și oase pe vestita fată Whitaker. O asistentă vine să-i ia sânge, și Julie începe să se trezească atunci când simte vata cu spirt rece pe interiorul brațului, apoi ține ochii destul de mult deschiși cât să dea vag din cap la întrebările asistentei, după care adoarme la loc când acul intră în venă. Perdeaua care ne separă de tot acel du-te-vino de pe hol nu face nimic pentru a atenua zgomotul amestecat de roți ce scârțâie, de anunțuri indescifrabile și de discuțiile punctate adesea de oftaturi sau de câte un râset.

Când vine în sfârșit medicul, o femeie, ne cere tuturor să ieșim, în ciuda protestelor mele și ale lui Tom.

— Am nevoie de două secunde cu ea, ne spune. Mamă, tată, să nu plecați nicăieri.

∵

Inutil să spun că nu plecăm, doar Jane folosește momentul pentru a merge la toaletă. Medicul iese din salon după o conversație pe un ton scăzut, pe care mă străduiesc, fără succes, să o aud, și o văd pe Julie pe fundal, trează, îmbujorată și dezorientată, înainte ca femeia să tragă perdeaua. Julie e deshidratată, ne spune doctorița, suferă de epuizare, nu a mâncat de câteva zile, dar nu pare să aibă nicio rană, nicio boală și nici vreo urmă de substanțe în sânge.

— După ce se va hidrata suficient, cel mai probabil își va reveni complet și va fi în plină formă, încheie ea. Folosirea expresiei „în plină formă” arată că fie nu a citit fișa, fie nu s-a uitat niciodată la știri sau că este atât de blazată în munca ei încât nu mai are puterea de a gândi dincolo de clișee verbale.

— Trebuie să o mai aduceți peste câteva săptămâni la un control. O să i se facă programarea când va fi externată.

După ce intrăm în rezerva lui Julie, auzim un ciocănit în perete și un polițist intră după noi. Are circa 40 de ani și părul închis la culoare. Seamănă destul de tare cu polițiștii din filme, doar că e mult mai puțin atrăgător. Lasă perdeaua puțin trasă și o privește pe Julie din pragul improvizat.

— Julie Whitaker, spune el. Incredibil!

Julie nu pare să-l remarce pe polițist, dar când ne vede pe mine și pe Tom, se prăbușește iar în pernă și începe să scâncească. Tom se duce repede și o ia în brațe. Remarcând expresia mea, doctorița spune că o vor muta pe Julie într-o rezervă cu ușă, de îndată ce va fi una disponibilă, și apoi pleacă. Polițistul se prezintă ca fiind detectivul Overbey și începe să-mi pună întrebări despre circumstanțele sosirii lui Julie acasă. Răspund cât pot de bine, având în vedere că habar n-am, putea veni din apusul portocaliu, din capul unui zeu sau Dumnezeu mai știe de unde. De unde a venit ea la noi pare ceva neimportant.

Pe fundal, îl aud pe Tom repetând cuvintele:

— Ești în siguranță acum. E în regulă. Doctorul spune că o să fii bine.

Cred că încearcă să-și spună și lui în egală măsură lucrurile astea și, cu toate că aceste cuvinte nu îmi sunt adresate, sunt așa de reconfortante, încât atenția mea se mută către ei, ignorând întrebările detectivului Overbey.

El remarcă acest lucru.

— Aș vrea să stau de vorbă cu Julie între patru ochi câteva minute.

— Nu, spune Julie, prinzându-se de brațul lui Tom, dar uitându-se la mine. Nu plecați!

— Nu durează mult.

Tom stă în fața patului lui Julie. Este înalt și bine făcut, impunându-se ca prezență.

— Exclus. Am lăsat-o singură o dată în seara asta pentru doctor. Nu o mai lăsăm încă o dată.

Tom și detectivul încep un schimb de replici, și mica rezervă parcă devine și mai mică. Se repetă aceleași cuvinte și, la început, am impresia că detectivul Overbey pune la îndoială sănătatea noastră mintală sau pe cea a lui Julie. El vorbește despre *sănătoasă* și *în siguranță*. În cele din urmă, se adresează direct lui Julie, vorbind peste Tom.

— Știu că nu vă simțiți bine, doamnă, și nu îmi place să vă deranjez acum, spune el. Dar trebuie să vă întreb… Ați fost abuzată sexual?

Julie doar se uită la detectiv și dă din cap. Tom rămâne mască, iar eu mă bucur că Jane încă nu s-a întors de la toaletă.

Detectivul Overbey ne explică despre examenul medico-legal și eu îmi dau seama că „sănătos” și „în siguranță” nu sunt decât cuvinte menite să ascundă adevăratul subiect.

— A fost deja trimisă o asistentă medicală care va face controlul pentru abuz sexual, spune el. Ar trebui să ajungă aici în curând. De îndată ce vor scoate perfuzia, va putea începe controlul.

Julie dă din cap că nu, iar Tom face un pas înainte, gata de bătaie.

Detectivul, la fel de impozant, rămâne pe loc.

— Dacă există dovezi ale unui abuz sexual, este bine să recoltăm probe…

— Ascultați, spune Tom și ridică degetul arătător către detectiv. Am făcut tot ceea ce ni s-a spus din prima zi și nu am pus nicio întrebare atunci când nu trebuia. Opt ani mai târziu, după ce noi… Se îneacă de furie. Mulți ani după ce n-am avut nicio știre despre fiica noastră, ea apare în pragul ușii. Dar nu mulțumită vouă. Și acum vreți să o țineți trează toată noaptea ca să o întrebați lucruri, tratând-o de parcă ar fi un loc al crimei? Se îneacă din nou. O să venim mâine la secție.

Detectivul Overbey se pregătește să riposteze, dar un sunet slab dinspre patul lui Julie îl oprește.

— Ultima dată a fost… acum mult timp, spune ea cu o voce slabă. Acum cel puțin șase luni.

Detectivul Overbey oftează de parcă vestea că fiica noastră nu a fost violată în ultimele șase luni ar fi fost dezamăgitoare, dar acceptabilă.

— Bine atunci… Recomandăm să vii totuși pentru examinare, dar nu este o urgență din punct de vedere medico-legal. Odihnește-te și o să luăm mâine declarația completă la secție.

Julie dă din cap, iar Tom se apleacă înainte și își pune mâinile pe genunchi.

Jane intră cu o cutie de suc în mână. Cred că a luat-o de la asistente. Când o vede pe Julie trează, îi zâmbește timid și îi spune:

— Bine ai revenit!

∵

Șase ore mai târziu, în miez de noapte, Julie este externată, complet hidratată, cu haine de spital în locul blugilor și tricoului pe care poliția le-a luat ca probe. Se sprijină de brațul lui Tom, în timp ce eu bag totul în geantă: antibioticul dat ca măsură profilactică pentru chlamydia și gonoree, o rețetă pentru Valium, în caz că are probleme cu somnul, un dosar plin ochi de fluturași și broșuri despre abuzurile sexuale și o listă trasă la xerox cu serviciile pentru victimele abuzurilor sexuale, precum și cu diferite adăposturi pentru femei. De asemenea, cartea de vizită a detectivului Overbey, prinsă pe partea din față a dosarului, ca să nu se piardă. O desprind și o pun în buzunarul de la spate al pantalonilor.

Tom ne duce acasă, în timp ce Julie a adormit pe bancheta din spate a SUV-ului, cu capul pe perna de unică folosință luată de la spital. Jane, care a dormit un pic la spital, se uită la Julie în tăcere. Nimeni nu vorbește, parțial pentru că nu vrem să o trezim pe Julie, dar și pentru că nici noi nu vrem să ne trezim. Sau poate că e valabil doar pentru mine.

E ora trei dimineața când deschidem ușa din spate și intrăm în bucătărie prin spălătorie. Pare a

fi casa altei familii, imortalizată într-o zi perfect normală, un muzeu al lucrurilor cotidiene. O bluză pusă la uscat deasupra mașinii de spălat, pe tocător, o grămadă de roșii tăiate stă alături de cuțitul abandonat într-o baltă de zeamă roșiatică. Prin ușă, în sufragerie, se vede masa de bun-venit acasă făcută pentru Jane și uitată, cu salata care s-a ofilit, cu creveții pane care s-au înmuiat și sosul de la paste care s-a răcit. În timp ce toți ceilalți trec prin bucătărie către camera de zi, eu mă duc în sufragerie să strâng farfuriile pline de paste. Îmi ia doar un moment să duc toate dovezile că supraviețuiam în chiuveta din bucătărie.

Când ajung în camera de zi, Jane și Tom stau într-o postură ciudată lângă canapeaua pe care e Julie, ca și cum ar fi niște oameni care își găzduiesc peste noapte o rudă îndepărtată. Tom dă din cap, este roșu la față și, când îmi dau seama despre ce discută, eforturile mele din sufragerie par inutile.

Tom și-a mutat biroul în camera lui Julie cu șapte ani în urmă. Nu a discutat despre asta cu mine, așa cum nu m-a anunțat nici că renunță la postul său de contabil, post pentru care ne-am și mutat în această zonă, pentru a-și face o firmă privată de consultanță în privința taxelor și impozitelor. Într-o zi am trecut pe lângă camera ei și am remarcat că fusese transformată din dormitor într-un altar aranjat cu grijă. Un birou și un dulap pentru dosare în locul patului, posterele fuseseră înlocuite cu poze înrămate cu Julie. Am înțeles, fără să mi se explice, că acest nou birou al lui avea să fie centrul de comandă pentru căutări și că el își transforma dorul față de ea într-o slujbă cu normă întreagă. Numai că acum, cu Julie aici, în fața noastră, pare a fi un fel de exorcizare.

— Nu mă deranjează să dorm pe canapea, spune Julie.

— Poate să stea în camera mea, zice Jane, care stă e mai în spate, de parcă i-ar fi frică să se

apropie. La felul în care își ține, parcă jenată, mâna pe cot, pare mai degrabă fetița de zece ani, lucru pe care nu-l credeam posibil, deși remarc că este cu câțiva centimetri mai înaltă decât Julie. Jane se uită la Julie nu cu nesaț, ca Tom, care pare a spune că nu o va mai scăpa niciodată din ochi, ci cu o expresie precaută…

— Nu mă deranjează.

— Vă rog, spune Julie. Nu vreau să iau camera nimănui.

Dintr-odată îmi doresc să o pun în pat între mine și Tom, așa cum făceam când avea șapte ani și făcea febră mare și nu se putea opri din tremurat. Dar așa ceva nu e practic și, între timp, camera de zi se cască mai ceva ca o gură în jurul nostru, cu ferestrele întunecate de dincolo de perdele.

— Tom, salteaua gonflabilă, spun eu. O putem pune în camera ei până ce scoatem biroul.

— Ar fi plăcut să am o ușă care să se închidă, spune ea și decizia este luată.

Nu are niciun fel de bagaj și nimeni nu vrea să o întrebe de ce, așa că Jane îi dă un tricou și pantaloni scurți în care să doarmă și eu găsesc o periuță de dinți încă nedesfăcută. După ce se termină această agitație, Julie dispare dincolo de ușa biroului lui Tom, precum soarele în spatele unui nor. Mă întreb dacă se simte bine sau o deranjează toate pozele cu ea de acolo.

Până ce o pregătim pe Julie de culcare și o asigurăm că ea decide dacă vrea sau nu să vină la secția de poliție când se va trezi, se face dimineață. Ușa de la dormitor se închide și parcă mi se înmoaie picioarele, deși mă simt mai trează ca oricând în ultimii ani. Mintea mea lucrează, o ia la goană și rostogolește idei, în timp ce îmi fac rutina de dinainte de culcare.

Tom mă strigă într-un mod care sugerează că este a doua sau a treia oară când o face. Ies din baie și îl văd stând pe marginea patului și așteptând.

În loc să-l întreb ce vrea, mă surprind spunând exact ceea ce gândesc:

— Ce o să facem?

— S-a întors, spune el. Nu trebuie să mai facem nimic.

Îmi scot blugii și îmi păstrez pe mine tricoul pentru a dormi în el.

— S-a întors, repetă el ca un copil căpos.

— Nu știm prin ce a trecut.

Când îi pun în dulap, mă gândesc la cartea de vizită a detectivului, pe care o băgasem în buzunarul de la blugi.

— Trebuie să fim precauți.

— Atunci, trebuie să avem mai mare grijă. Vocea lui pare a ceda.

Ies din dressing.

— S-ar putea să nu mai fie… la fel.

— Niciunul dintre noi nu mai e, spune Tom. Face o pauză lungă. Nu credeai că o să se întoarcă acasă.

Stau pe marginea patului. Îi simt privirea în ceafă și închid ochii, încercând să conștientizez acuzația.

După un moment, mă întorc cu fața către el.

— Nu am crezut c-o s-o *găsim,* spun, având convingerea că va înțelege diferența.

El nu răspunde. Dar, când mă întind pentru a stinge veioza de pe noptiera mea, simt că se schimbă ceva, parcă o parte din aerul nopții dintre noi s-ar fi mișcat, precum o briză ce pătrunde printr-o crăpătură dintr-un zid. El se întoarce pe o parte, cu spatele la mine, dar e ceva în acest schimb de replici care îmi amintește de căsnicia pe care o aveam, de certurile care începeau când ne așezam în pat. Cum consideram la acea vreme fiecare ceartă o joacă, știind că a doua zi dimineață tot unul lângă altul aveam să ne trezim.

Acum, uitându-mă la spatele lui Tom, îmi spun: „Julie s-a întors. Orice se poate întâmpla”.

Îi revăd chipul, așa cum l-am văzut la ușa de la intrare, oarecum cunoscut, cu pomeții și bărbia ieșite în evidență, formând parcă un fel de fluture de oase pe chipul ei.

— Noapte bună, spun.

∵

Dorm până la amiază și mă trezesc în zgomote de oale și de voci care se aud din bucătărie.

Știu acest vis. Este cel în care Julie se întoarce și eu îi spun: „Te-am visat de atâtea ori, dar acum ești, în sfârșit, acasă”. Acum mă duc să mă spăl pe față la baie și mă uit la mine în oglindă, așteptând ca trăsăturile să se distorsioneze, să se estompeze. Totul rămâne așa cum e. De data asta, e real.

Mă trece un fior și simt o ușoară durere de cap. Îmi trag pe mine blugii de aseară și cobor.

Masa din bucătărie este scăldată în lumină. Fiica mea cea blondă stă la cea mai apropiată fereastră, purtând încă tricoul lui Jane, prea mare pentru ea. Tom o privește din capul mesei în timp ce vorbesc despre nimicuri – sucul de portocale, vremea, mai vrea cineva ouă… Pentru un moment, totul pare aproape normal. Apoi intră Jane cu un pahar în mână și se așază vizavi de Julie. Din nou mă trece un fior când remarc normalitatea stranie care a revenit în familia noastră: câte o fată de fiecare parte a mesei, patru laturi ale mesei, patru oameni. Cuvintele *simetrie înspăimântătoare* îmi trec prin minte.

— Bună dimineața, spun din cadrul ușii.

— Nu te mai trezeai, spune Jane, dar Julie se ridică și, după ce face trei pași mari, mă strânge în brațe. Asta mă zăpăcește puțin. Cât a trecut de când o fiică a mea a alergat ultima dată în brațele mele? Când încep să remarc mirosul părului ei, se retrage și se uită la mine în timp ce mâinile ei le prind pe ale mele.

— Bună, mamă, spune ea, un pic cam ciudat și, pentru un moment, ne uităm lung una în ochii celeilalte.

M-am obișnuit să mă uit la Jane, care are trăsăturile mele, nasul meu ascuțit și ochii adânciți în orbite. Mă uit la chipul de femeie al lui Julie și îmi dau seama că nu are nicio aluniță, niciun fel de iritație sau riduri pe față.

Este *perfectă!*

Se îndepărtează jenată și îmi dau seama că mă holbam la ea.

— Îmi pare rău, îi spun. Nu ți-am mai văzut chipul de așa de multă vreme…

— Știu, spune Tom.

— Stai jos. Îmi iau și eu cafea, îi spun. Ai dormit bine?

Pe aragaz e o tigaie cu un rest de omletă. Îmi pun un pic pe o farfurie, dintr-odată înfometată.

— Am dormit bine, spune ea ca un oaspete politicos. Salteaua aia e confortabilă.

— S-a trezit de câteva minute, zice Tom. Am primit toată dimineața apeluri de la poliție. Se pare că „veniți când vreți” înseamnă că, dacă nu suntem acolo la ora nouă, o să ne caute ei. Se întunecă la față. Cred că au dreptate. Își fac griji pentru presă. Sunt convins că o să înceapă circul în curând.

Zâmbetul de pe chipul lui Julie pălește.

— Cred că am putea merge, acum că s-a trezit și mama.

Tom pune mâna peste mâna ei care e pe masă.

— Ai cât timp vrei tu…

— Cu cât mergem mai repede, cu atât o să se termine mai repede, zic eu.

Ochii lui Tom se umplu de lacrimi și îmi dau seama că nu vrea să știe prin ce a trecut ea. În același timp, îmi dau seama că eu vreau să știu.

Julie îmi studiază chipul cu o expresie de oarecare recunoștință.

— Da, spune ea. Vreau să terminăm cu asta.

După felul în care se uită la mine, îmi dau seama că Julie are nevoie de mine acolo, de nimeni altcineva. Nu pot să nu îl las pe Tom să vină la poliție, dar decid că o să-l conving să stea afară,

ceea ce înseamnă că trebuie să vină și Jane, pentru ca el să aibă o preocupare.

— Haide, Julie, spun eu. O să-ți găsesc ceva cu care să te îmbraci la mine în dulap.

Cred că o cămașă, la cât de slabă e. Și o să am nevoie de niște ace de siguranță.

∵

— A spus că mă omoară dacă mă zbat. A spus că-mi omoară familia.

— Și tu l-ai crezut? întreabă Overbey.

Suntem la secția de poliție, eu, Julie, Overbey și o femeie detectiv – Harris – într-o cameră cu geamuri mate și cu o singură masă. Tom este afară, așteaptă pe coridor, împreună cu Jane, la rugămintea lui Julie. Overbey a vrut să o interogheze pe Julie singură, dar ea s-a uitat la fața lui, apoi la a mea, iar el a oftat și m-a chemat înăuntru. Am în mână o cafea din care nu beau pentru că e așa de slabă, că văd prin ea numărul tipărit pe fundul paharului de plastic. Mi-a adus-o detectivul Harris, în timp ce Overbey punea întrebările. Tipic, îmi spun.

— Normal că l-am crezut, spune Julie. Îmi ținea un cuțit la gât.

— Un cuțit de bucătărie, spune Overbey, consultându-și notițele, de parcă nu ar ști deja totul despre acest caz. Luat din casă? Mai avea vreun altfel de armă?

— Avea doar 13 ani, intervin eu, dar Overbey ridică o mână și dă din cap către Julie, în semn că poate să continue, și are dreptate, pentru că Julie nu pare afectată.

— Nu am văzut să mai fi avut. Dar l-am crezut. Și dacă mi s-ar întâmpla din nou, cu tot ce știu acum, tot l-aș crede. Trage aer în piept. După ce am ieșit din casă, am urcat într-un autobuz din stația de acolo, de pe Memorial Drive, și am mers până în centru.

— V-a văzut cineva?

— Poate șoferul de autobuz, dar îmi era prea frică pentru a putea spune ceva. Acolo, a cumpărat două bilete. Am ajuns în El Paso.

Ea face o pauză și ceva în privirea ei moare.

— Acolo m-a violat pentru prima dată.

— Mai ții minte unde erați?

— Într-un motel. Nu mai țin minte în care.

— Motel Six? Econo Lodge?

Ea îl privește cu răceală.

— Îmi pare rău. Am stat acolo doar câteva zile, apoi am plecat. Ne mutam în permanență. În El Paso a furat o mașină.

Overbey face un gest către Harris, fără a se uita la ea. Aceasta își notează ceva.

— A condus-o o vreme, dar apoi a vândut-o, cred. Într-o zi, a venit fără ea.

— Te-a lăsat singură?

— Da, mă lăsa legată și cu căluș în gură când trebuia să iasă. Eram în Mexic când a vândut mașina, cred, dar nu sunt sigură, pentru că eram legată la ochi, iar apoi am stat multă vreme într-o dubă.

Îmi trece prin fața ochilor visul cu ea legată într-o dubă…

— Mi-a trebuit ceva vreme să-mi dau seama că mă vânduse.

— Ce făcuse? Overbey se uită încruntat.

— Mă vânduse, spune ea. Erau cinci bărbați, poate șase.

Harris dă din cap și continuă să ia notițe.

— Și acei bărbați…

— O, da, ea zâmbește vag. Da, au făcut-o.

Închid ochii.

— Doamnă Whitaker, vă simțiți bine?

Este vocea lui Harris. Simt cum mă afund, cu ochii închiși, într-o mare de negru care parcă îmi înțeapă cu mii de ace extremitățile. Îl aud pe Overbey cum o corectează.

— Doamna Davalos poartă numele de fată.

Deschid ochii, dar marea de negru dispare puțin mai târziu.

— Sunt bine, șoptesc.

Vreau să ajung la mâna lui Julie, dar brațele ei sunt încrucișate la piept.

— Poți să-i identifici pe acei bărbați?

— Eram legată la ochi, repetă ea cu răbdare.

— Vreun accent?

Ea se gândește.

— Unii vorbeau spaniola între ei, dar nu spuneau prea multe. Oricum, asta a durat vreo două zile, cred. Apoi m-au vândut din nou. Cuiva important de data asta.

Detectivii se uită unul la altul cu subînțeles.

— Cui?

— Nu i-am știut niciodată numele. Ceilalți îl numeau „El Jefe” când vorbeau despre el și „domnule” când i se adresau.

— Continuă, spune Overbey calm, în timp ce Harris notează febril. De unde știi că era important?

— Avea o casă uriașă, ca un fel de fortăreață, cu paznici și personal. Mulți oameni înarmați veneau la el ca să primească ordine.

Se oprește ca să tragă aer în piept.

— Vă rog, nu mă întrebați unde era. Nu știu. Nu am ieșit de acolo.

— Cât timp?

— Opt ani.

Mai târziu, îi spun lui Tom cât pot de puțin încât să justific paginile de poze la care s-a uitat Julie la secție, poze ale unor mexicani de cincizeci și ceva de ani, cu frunți late și bărbi dese. Îi povestesc despre diferite faze ale captivității ei, dar nu de arsurile de țigară pe care le-a căpătat după ce a încercat să fugă, de anii de violuri. Nici despre felul în care povestea despre ei, ca și cum ar fi descris scenariul unui serial nu tocmai interesant. Îi spun de cel care o ținea prizonieră și care s-a săturat de ea, dar nu de faptul că ea a devenit prea

bătrână pentru el când a ieșit din perioada de adolescență. Îi spun că a fost legată la ochi și dusă cu un elicopter pe un acoperiș din Juarez, dar nu și că acela care a dus-o acolo trebuia, mai degrabă, să o omoare decât să-i dea drumul. Îi spun că s-a ascuns într-un camion ca să treacă granița, dar nu pentru că se temea de grăniceri, ci pentru că nu știa dacă mai putea să vorbească engleză, sau să vorbească în general, după atâta vreme. Îi spun că a sărit din camion la un semafor și a fugit, dar nu și că s-a târât kilometri întregi pe drumul de pe lângă autostrada I-10, invizibilă, precum acei oameni pe care înveți să nu îi vezi prin benzinării sau parcări, care au toate lucrurile într-o pungă.

— Doamne, Dumnezeule, spune el șoptit.

Suntem la masă în bucătărie, iar fetele sunt sus, în pat și ne-am întors, într-un mod ciudat, la discuțiile liniștite pe care le aveam cu mult timp în urmă despre subiecte așa de neînsemnate, că nu înțeleg de ce ne mai chinuiam.

— Deci a fost vândută unui lanț de traficanți de carne vie și apoi unui lord al drogurilor?

E curios cum felul în care spune el aceste cuvinte conturează mai bine povestea decât tot ce am auzit în camera de interogatoriu.

— Da, așa se pare.

Tom stă cu coatele sprijinite de masa din bucătărie și își susține capul, având toți mușchii încordați.

— Asta au spus detectivii?

— Nu au spus prea multe, sincer… Doar i-au luat declarația și au pus întrebări.

— Da, nu vor să spună nimic care ne-ar putea supăra, cum ar fi *trafic de persoane* sau *prostituție forțată.* Asta ar putea sugera că ei știu despre ceea ce se întâmplă și nu pot face nimic ca să oprească asta.

Vocea lui Tom este spartă la această exclamație. Nu își mai bate capul să vorbească mai încet.

— Cred că s-ar putea să știe ceva… Harris a pomenit de o forță de intervenție.

— Da, este o forță la nivel de stat care se ocupă de traficul de persoane, mă uimește Tom spunând. Îmi amintesc cât de mult s-a străduit, în câte organizații s-a înscris, în câte grupuri de susținere a părinților cărora le-au fost răpiți copiii, pe câte pagini de Facebook și în câte alte lucruri de care eu nici nu știu.

— A fost creată acum câțiva ani, după ce s-a făcut public un raport. Desigur, era prea târziu ca să o ajute pe Julie. Dar cred că ar trebui să ne bucurăm că ea va putea să-i ajute. El oftează adânc. Cum a fost acolo?

— Mi s-a părut… bine, îi spun. Având în vedere situația. Unul dintre detectivi mi-a spus că e în stare de șoc și că are nevoie de un terapeut.

— Sigur, zice Tom. O să găsesc pe cineva. Sun în seara asta.

3

Ca să trecem de prima săptămână, merg cu ea la cumpărături. Ce altceva pot să fac cu această tânără de 21 de ani care a apărut pentru a o înlocui pe fiica mea de 13 ani dispărută? În afară de asta, nu are haine. În primele zile, i-am împrumutat de la mine. E mai aproape de dimensiunile mele decât de cele ale lui Jane. Dar mi se pare ciudat să o văd îmbrăcată în tunicile mele severe, cu părul ei blond înghițit parcă de gluga supradimensionată, arătând ca un fel de păpușă îmbrăcată de înmormântare.

— Am ceva de făcut la Target, mint eu. Vrei să vii? Putem să luăm și niște haine pentru tine.

Lui Julie îi plăcea să meargă la cumpărături cu mine înainte de începerea școlii, mai ales să aleagă toate caietele, stilourile și creioanele pe nuanțe de mov și roz sau verde sclipitor. În afară de obișnuiții blugi, tricouri și lenjerie de corp, îi luam mereu o ținută completă pentru prima zi de școală, pe care o ținea atârnată pe ușa de la camera ei săptămâni la rând, numărând zilele până la începutul școlii. Eu încă mai merg la același magazin Target, care s-a schimbat foarte puțin în ultimii opt ani, și mă întreb dacă amintirile legate de una dintre activitățile noastre mamă-fiică sunt și pentru ea la fel de plăcute ca și pentru mine.

Dar, când ajungem acolo, pereții roșii par un pic cam prea agresivi, iar lumina fluorescentă care face linoleumul alb de pe jos să strălucească parcă îmi dă dureri de cap. Julie se plimbă cuminte după mine prin magazin, de parcă ar fi prima dată, acolo sau în orice magazin, de fapt, iar eu nu mă pot abține să nu mă uit la bikinii de culoarea neonului, aliniați pe umerașe, la rochițele de vâscoză puse la reduceri sau la logoul cu o țintă cu roșu și alb, suspendată deasupra coșurilor cu lenjerie de corp viu colorată. Dacă hainele din dulapul meu par un pic cam severe pentru o fată de 21 de ani, tot ce e

aici pare exagerat pentru cineva care are chipul lui Julie. Trecem în fugă pe lângă departamentul de haine, iau o răzătoare la întâmplare de la raionul de bucătărie și ne așezăm, oarecum absurd, la casa rapidă să plătim și să plecăm.

Julie se uită fix la rândurile de batoane de ciocolată în cutii strălucitoare, iar eu sunt uimită cât de mult seamănă această situație cu statul lângă banda de bagaje cu Jane, tăcerea a doi oameni care încearcă să pretindă că e firesc să vorbească atât de puțin. Doar că despre Jane știam că nu voia să vorbească, cel puțin nu cu mine. Julie… Cine știe? Dar, orice conversație aș aștepta să avem, e clar că nu va avea loc la coada de la casa expres din Target, nici chiar în cele două minute în plus pe care le-am câștigat pentru că doamna din fața noastră s-a apucat să se certe în legătură cu un preț redus. Am auzit povestea, dar cine poate ști cu adevărat prin ce a trecut ea sau ce simte? „Uită-te la ea”, îmi spun, „cum privește în gol”.

Dar nu e așa. După ce plecăm de la coadă și ne urcăm în mașină, ea spune:

— Îmi plăcea filmul ăla.

— Care film?

— *Mica prințesă.*

Îmi amintesc că l-am văzut pe un raft în apropiere de casa de marcat. Nu mai țin minte prea multe legate de film, în afară de paleta cromatică extrem de aprinsă. Este o poveste dintr-acelea din internatele în care lumea e rea cu o orfană. O țin închisă într-un pod. Brusc simt o umbră de panică.

— Trebuia să-mi spui. Puteam să-l cumpăr.

— Nu, e în regulă, nu îl vreau.

— Putem să ne întoarcem.

— Mamă, îmi aminteam doar…

Dar pe mine aproape că mă apucă plânsul în liniștea care urmează. Ea se întoarce către geamul de pe partea ei și spune:

— Domnul acela indian o caută peste tot ca să îi poată da averea tatălui ei, dar se dovedește că ea

fusese mereu vecină cu el.

Încerc să spun ceva, dar nu iese nimic.

— Mă gândeam la asta uneori, spune ea laconic, ca un fel de explicație, întorcând capul spre mine. Un văl de bunătate a coborât peste ochii ei. Afară începe să plouă.

Mergem cu viteză către Nordstrom, de unde îi iau grămezi de bluze de mătase, blugi de designer, pulovere de cașmir care sunt la reduceri, cămăși colorate, bluze stil country și tricouri simple, subțiri, cu 50 de dolari duzina. Îi iau o geantă, un portmoneu, o curea. O pereche de mocasini maronii, din piele, și niște sandale albe, trei perechi de balerini pe culori diferite, toți de firmă, cu eticheta ascunsă, ca să nu îți dai seama cât de scumpi sunt. Dar voi afla…

Și Julie va ști, deși mă străduiesc să ascund de ea etichetele după ce am remarcat că s-a uitat la prețul unei bluze și apoi s-a tot străduit să o pună la loc.

— Julie, îi spun, cu glas ferm.

Ea dă din cap zâmbind, iar eu simt un soi de bucurie, ca prima gură de cafea după o noapte lungă de somn.

În următoarele două ore stau în fața unei cabine de probă și îi tot dau haine de diferite mărimi, nuanțe și stiluri din toate cele: sutiene, blazere, chiar și costume de baie. În timp ce eu mă gândesc la ce restaurant să o scot mai întâi, ea crapă ușa de la cabina de probă și scoate mâna, întinzându-mi o rochie albastră până la genunchi, cerându-mi o măsură mai mică. Când i-o duc, văd prin tăietura prea largă a mânecilor, o urmă cam de mărimea unei monede pe coastele ei, de o culoare albăstrui-verzuie care pare oarecum ciudată pentru o vânătaie. Ușa se închide înainte să pot să întreb ce e, iar rochia nu i se potrivește, așa că nu o luăm până la urmă. Avem însă destule alte variante.

Ieșim din magazin cu patru pungi uriașe, pline ochi, fiecare ducem câte două, ca într-o scenă

dintr-un film despre niște femei bogate și puternice. Și eu chiar mă simt puternică, aproape ca și cum am fi scăpat basma curată din ceva, deși bonul cu o sumă cu patru cifre spune altceva. Și Julie zâmbește, având pe ea un top tricotat și o pereche de blugi cărora le-am scos etichetele chiar la casă, în timp ce lungul bon încă ieșea din imprimantă. Soarele a apărut dintre nori cât am stat noi înăuntru și acum strălucește în bălțile din parcare. Totul strălucește. Mă gândesc încântată la Tom în fața computerului când va vedea această tranzacție în softul lui de contabilitate. Este mai mult decât rata lunară la casă.

Abia seara târziu, pe când sunt pe cale să adorm, îmi reamintesc de pata de culoare albăstrui-verzuie de pe coastele ei și îmi vine în minte cuvântul *tatuaj*.

∵

Tom a obținut după câteva telefoane o recomandare, așa că, a doua zi, o conduc pe Julie către cabinetul oarecum întunecat al terapeutei Carol Morse, aflat în complexul de birouri de pe Memorial Drive. Julie intră, iar eu rămân în sala de așteptare, unde ficușii cresc, misterios, în absența luminii naturale. Scot o carte despre Byron și peisaje, pe care însă o las deoparte și petrec următoarele 90 de minute uitându-mă pe reviste. Mă gândesc la multitudinea de programări din viitor și la câte săli de așteptare îmi sunt rezervate și tot ce pot să sper este că oamenii ăștia împrospătează constant rezerva de reviste.

În drumul spre casă, Julie întreabă dacă poate veni la programări singură, cu mașina.

Timp de trei zile, eu și Tom ne certăm pe tema asta.

— Nu poate conduce fără carnet, spune el. Am încheiat discuția!

— Cabinetul terapeutului nu e așa de departe. Nu trebuie să iasă pe autostradă…

— Îi luăm o bicicletă.

Dar, într-un oraș în care nu există trotuare, o bicicletă e mai periculoasă decât o mașină.

— Și să o claxoneze toți? Poate chiar să fie accidentată? Tom, oamenii sunt răpiți de pe biciclete. Și autobuzul este la fel de rău.

Nu este protejată! Asta vreau să spun. Mă gândesc la Julie mergând pe drumul acela secundar…

— Sigur că își va lua carnet, dar e nevoie de luni, trebuie să dea toate testele alea, să completeze formulare și acte. Ce o să facă până atunci? Trebuie să-i fie verificată vederea…

— Ar trebui. Sunt motive pentru care se fac toate astea, spune Tom, dar simt că începe să cedeze, deci continui să mă lupt. Este primul lucru pe care mi l-a cerut Julie și mi l-a cerut mie, nu lui Tom. Presupun că are un motiv pentru care vrea să fie singură în mașină, același ca și mine: acel sentiment de siguranță și protecție pe care-l ai când stai în mașina cu geamuri fumurii și aer condiționat, intimitatea totală… Este ceva ce pot să-i ofer, ceva mai bun decât hainele.

În cele din urmă, facem un compromis. O înscriu la cursurile de vară pentru carnetul de șofer de la colegiul comunitar de lângă casa noastră și Tom este de acord să facă lecții de condus cu Julie acum, pentru ca ea să poată merge până la ședințele de terapie și să vină înapoi, cu grijă, mergând pe străduțe. Lecțiile private sunt ceea ce îl convinge. Deciziile lui se prăbușesc în fața perspectivei evident plăcute și, săptămâna următoare, se trezesc devreme amândoi și, conspirativ, pleacă în tot felul de parcări din oraș pentru câteva ore. Când se întorc, luăm prânzul împreună, apoi Tom se duce să lucreze, iar eu și Julie înotăm în piscină. După-amiaza mergem la cumpărături pentru a lua mobila pentru dormitorul ei, de la IKEA, ca și cum ar fi studentă la colegiu, sau mergem la ședințele ei de terapie, atunci când are vreuna programată, ori chiar la câte un film

ocazional. După cină ne uităm la televizor, cu Jane care stă chircită lângă noi, absorbită de caietul ei. Este o rutină relaxată, una în care suntem mereu cu Julie și timpul nostru împreună este plin de tot felul de chestiuni, astfel încât nimeni nu trebuie să se străduiască prea tare să găsească lucruri despre care să vorbim, care să nu aibă legătură cu absența ei de opt ani sau să găsească cu greu motive pentru a o atinge pe braț, care să nu fie, cel puțin nu atât de evident, o încercare de a afla dacă ea este bine.

În primele câteva săptămâni, această rutină pare a fi pentru totdeauna, în ciuda unor mici probleme. Tom răspunde la telefon foarte aspru atunci când nu recunoaște numărul de pe care e sunat, spunându-le reporterilor că nu e interesat să vorbească.

— Nu știu când, se răstește el, familia noastră are nevoie de intimitate acum.

În cele din urmă, ajunge să oprească sonorul telefonului, iar eu mă cufund în binecuvântarea de a ști că el se ocupă de tot, așa cum a făcut și în zilele de după răpire. Undeva în adâncul minții mele sunt câteva subiecte la care evit să mă gândesc – munca mea, examenele lui Jane, partea cu *sănătatea* și *siguranța* –, dar apoi trimit șefului de catedră un e-mail prin care-l anunț că voi întârzia cu notele și decid că Jane, care este tot mai tăcută în prezența lui Julie, trebuie să facă progrese la lucrările pe care le are de predat. Altfel, ce ar putea să scrie mereu în acel caiet? Și, când Julie începe să conducă după câteva săptămâni de lecții matinale cu Tom, ea se duce și revine de la ședințele de terapie singură, așa cum știam că va face. Aceasta este noua noastră normalitate și pare a fi ceva ce învățăm împreună ca familie.

Eu și Tom chiar începem să facem sex din nou, ceea ce nu s-a mai întâmplat în mod regulat de ani buni. Mă atinge cu grijă, de parcă ar simți că pielea mea este aproape aspră. Julie este acasă de câteva săptămâni și, cu toate că m-am obișnuit cu asta, tot

mai am uneori senzația că parcă m-ar fi zgâriat cineva cu glaspapir. Parcă am fiecare por deschis, fiecare fir de păr este un filament fin care e gata să îmi dea cele mai acute senzații la cea mai mică adiere de vânt. Îmi amintesc de momentele în care durerea era așa de mare, încât zăceam pe canapea, cu televizorul aprins și beam sticluțe de votcă, una după alta, așteptând să leșin, stând cât puteam de nemișcată, învățând arta amorțelii. Acum este ca și cum aș fi fost aruncată în apă, și acea amorțeală ar fi trecut, iar pielea ar fi început din nou să simtă aerul.

Dacă lipsește ceva – dacă mi-e frică să o iubesc la fel ca înainte – este numai pentru că potențialul de a iubi pare așa de mare și de intens, că mă tem că o să dispar în expresia lui, că o să-mi risipească pielea ca pe niște nori și că eu nu voi mai fi nimic.

*

Mă trezesc într-o dimineață cu Jane deasupra mea, trăgându-mă de mână. Pentru un moment, prinsă în visele pe care nu mi le amintesc, mă gândesc că o luăm de la capăt.

— Mamă, șoptește ea ușor panicată. Mamă, poți să te scoli?

Întind din instinct mâna spre Tom.

— Nu-l trezi pe tata. Doar vino repede, da?

Sunt goală sub cearceaf și îmi dau seama la timp ca s-o împiedic să-l tragă de pe mine. Jane vede.

— O să aștept afară. E Julie, adaugă ea inutil, pentru că deja m-am trezit complet și am senzația că retrăiesc acea zi.

Nu îmi pun halatul, ci trag pe mine blugii și tricoul purtat cu o zi înainte, pentru eventualitatea în care trebuie să plecăm cu mașina.

— A plecat? întreb când ies din dormitor, pielea strângându-se la contactul cu aerul condiționat.

Jane se uită ciudat la mine și dă din cap.

— Nu, nu e nimic de genul ăsta. Cred că-i e rău.

Încă mai șușotim când ea mă conduce sus, pe scări. Jane se uită în lungul holului la ușa închisă

de la baie.

— E încuiată, spune ea neajutorată.

— De când?

— Nu știu, spune ea. De dinainte de a mă trezi eu, acum jumătate de oră. Am crezut că face baie, dar apoi am auzit-o gemând sau ceva de genul. Am bătut, dar nu mi-a deschis.

Vocea ei e tremurătoare.

Mă duc la ușa de la baie și bat ușor.

— Julie?

Nu mai geme acum, dar dinăuntru se aud zgomote pe care le asociez imediat cu o noapte petrecută mai mult la toaletă.

— Scumpa mea, ești bine acolo? Te doare ceva?

Trei cuvinte ajung de partea cealaltă a ușii, dar abia dacă se aud.

— Ce?

— Pleacă de aici! urmate de un geamăt de durere.

Mă întorc spre Jane.

— Ia o pătură din dulapul de pe hol și du-o în mașina mea. Cheile mele sunt pe masă. Cobor și eu imediat.

Se duce imediat să facă ce i-am cerut.

— Julie, va trebui să mă lași să intru, spun cu fața la ușă. Trebuie să descui ușa, bine?

Nu aud decât gemete și scaunul de la toaletă care este ridicat și lăsat.

Următorul lucru pe care-l știu e că sunt în baie. Nu îmi amintesc această parte, dar Tom mi-a spus că el s-a trezit în zgomot de lovituri în ușă, ale mele, și țipete, ale lui Julie, și că, până să ajungă el în hol, mâna mea dispăruse deja până la umăr într-o gaură în ușa de la baie. Am deschis ușa pe dinăuntru și mi-am tras mâna înapoi. Pumnul îmi sângera, pe podeaua din baie era sânge. Era sânge peste tot, iar el s-a întors să vadă cine era intrusul care crease acest haos.

Când am intrat și am văzut-o pe Julie, am știut imediat ce i se întâmplă. Am avut și eu unul, după

Jane. Este îngrozitor de dureros, dar îmi amintesc că în cele mai rele momente mi-am dorit să o fi pierdut pe Julie așa, nu altfel.

Lacrimile îi curg pe față. Iau un prosop, i-l pun pe umeri și o ajut să se ridice.

— Te sun de la spital, îi spun lui Tom, care încă tremură când ne urmează pe scări, spre bucătărie. Ultimul lucru pe care i-l spun pe când el stă lângă insula din bucătărie e:

— Nici nu știam că avem o armă.

Mai mult ca să-i amintesc că o are în mână. Se uită la mâna lui, ca și cum nici el nu ar fi știut.

∵

— E bine, îi spun lui Tom la telefon, de pe scaunul pe care stau în sala de așteptare. Chisturile ovariene sunt foarte dureroase atunci când se rup. Spune-i lui Jane că e bine. El protestează. Da, și ei își fac griji pentru cantitatea de sânge pierdut, dar nu cred că este ceva grav. Cel mai mult era de la mâna mea, de la ușă… Ecografia…

Ecografia a arătat o pată mică, neregulată, deja pe jumătate dezintegrată, eliminată la primele ore ale dimineții, mici bucăți de țesut și o mare de sânge. Când a văzut ce era pe monitor, a pălit și a amuțit, mi-a dat drumul la mână și a spus:

— Ieși!

Am ieșit, dar înainte de a ieși, i-am văzut fața.

Ea știa.

Termin convorbirea cu Tom, îmi pun telefonul la loc în geantă și stau. Dacă m-a auzit cineva din personalul spitalului vorbind și au știut că mint, nu le-a păsat nici cât să se uite la mine măcar. Pun pariu că au auzit de multe sarcini pierdute care au devenit chisturi ovariene în discuțiile la telefon cu tații.

Mă întind după o revistă și gem din cauza durerii de la mâna bandajată. Am o grimasă când mă gândesc la hainele pe care i le-am cumpărat. Oare blugii *schinny* au devenit mai strâmți în ultimele săptămâni? Oare nu am remarcat eu? Îmi

amintesc de tatuaj și, mai presus de orice, îmi amintesc ce a spus poliției: „Șase luni”. Acum, șapte! Și mă urăsc pe mine pentru că gândesc: „A mințit, a mințit, a mințit!”

Dar omisiunile nu sunt neapărat minciuni, nu? Pentru așa ceva este terapia, ca să spui detaliile oribile, care nu prea se leagă în poveste, dar care fac diferența. Cu siguranță asta face la terapeut câte o oră și jumătate de două ori pe săptămână: vorbește cu un surogat al meu. Nu asta e teoria? Un profesionist asupra căruia poate să proiecteze o versiune a mea, care, spre deosebire de mine cea reală, poate să facă față la orice, să țină tot, să facă totul să capete sens?

Terapeuta, Carol Morse pare a fi, dintr-odată, răspunsul. Desigur, ea nu poate să-mi spună nimic confidențial, dar poate că în situația dată – o sarcină, un avort spontan, sănătatea lui Julie care e în joc – o să găsească o cale de a-mi spune mai multe despre fiica mea și ce se întâmplă cu ea. Este mult mai mult decât știu eu legat de Julie, dar pot face față adevărului. Deja am trecut prin tot ce poate fi mai rău pentru un părinte. Și acum, într-un fel, și Julie a trecut. Este ceva ce avem în comun.

Când, în cele din urmă, este externată, mergem spre mașină. Încă o seară a devenit aproape dimineață cu șederea noastră la spital. Soarele este la răsărit, autostrada e încă liberă, căldura e doar o promisiune a ceea ce urmează să vină. Câteva minute mergem în liniște.

— A fost gardianul, spune ea… În elicopter. Nu știu de ce nu ți-am spus. Probabil pentru că, de data aceea… O văd cum se luptă cu ea însăși. Nu a fost chiar un viol.

Pauză. Iau acest amănunt și încerc să-l potrivesc undeva.

— Vreau să spun că m-am oferit eu. M-am gândit că așa poate că nu o să mă ucidă. Eu… Nu am vrut să-ți spun, pentru că îmi era rușine, în orice caz, am crezut… Trage aer în piept. Am

crezut că nu pot rămâne gravidă. Nu am avut ciclul regulat de când… Se oprește și o lacrimă îi curge pe obraz. Mă rog, niciodată.

Dau din cap. Femeia asta are mai mult de 21 de ani. Nici eu nu sunt așa de bătrână ca ea, și eu am 46 de ani și am riduri peste tot pe față, riduri care nu mai trec. Dar ea a știut. I-am văzut fața când s-a uitat la ecranul ecografului.

— Te iubesc, spun eu și este adevărat, e adevărul absolut.

Dar în această lume, după o sarcină pierdută, acest lucru sună ca o minciună.

— Mamă… spune ea disperată.

— Nu o să-i spun tatălui tău și nici lui Jane. Asta rămâne între noi. Un val de ușurare radiază din ea în timp ce se așază mai bine în scaun. Asta a vrut de la început. Se uită pe geam, afară, iar eu mă uit înainte la drum, iar secretul nostru ne apropie mai mult.

se trezise din cauza unui nou serii de crampe, cu un țipăt înăbușit.

Televizorul era pornit, dar fără sonor. Oare era același film cu care adormise sau altul? Când era pe jumătate adormită, Tom venise în fugă de sus, din dormitorul ei, pe care el îl folosea ca birou peste zi, până ce găseau o soluție unde să mute biroul. Asta o cam stresa, dar nu voia să spună nimic.

Uitându-se la el, cum stătea la capătul scărilor, își aminti imaginea lui din seara precedentă, cu un pistol în mână. Se întrebă unde l-o fi pus acum.

— Te-am auzit strigându-mă? Ești bine?

— Sunt bine. Am avut un coșmar.

La început îl visase pe Cal, apoi spre final devenise îngrozitor, odată cu crampele care îi chinuiau corpul tot mai tare. De față cu Tom, care stătea acolo, nu-și putea aminti ce anume fusese cel mai rău în vis. Rămăsese cu o senzație de murdărie în jurul gurii și culorile galben și roșu – nuanțele păturii, remarcă cu dezgust, zvârlind-o de pe ea. Acum, că se trezise, înțepăturile ascuțite din abdomen se transformaseră într-o durere surdă, goală.

— Vrei un ceai?

— Aș vrea să ies din casă.

Aerul de acolo era cumva și rece, și apăsător, iar ferestrele mari o făceau să se simtă ca un fel de specimen sub un geam de protecție. Sau poate că era doar felul în care se uitau cu toții la ea.

— Pot să iau mașina?

— Mama ta a plecat acum câteva minute. Jane a luat mașina mea, spune el blând. Ea își dădea seama că ideea ca ea să conducă fără carnet încă îl făcea să se simtă inconfortabil. Mama o să se întoarcă în curând. S-a dus doar până la birou

pentru niște lucrări. De ce nu te mai odihnești? Ai putea să vezi un alt film.

Ea puse picioarele pe podea…

— E în regulă. O să fac o plimbare.

Se uită la ea cu neîncredere pe când o vede că încearcă să se ridice. Nu prea avea siguranță pe picioare.

— O să fiu bine, tată, se forță să spună. Am nevoie de un pic de spațiu. Lasă-mă să mă duc să mă îmbrac, bine?

— Sunt în bucătărie, dădu el din cap.

Ea se duse în camera ei, deschise ușa de la dulap și stătu să se uite la șirurile de pantofi și cizme noi-nouțe, unele fiind în cutii și acum. Vedea, în partea cealaltă a coridorului, în camera lui Jane, o pereche de converși uzați care zăceau în dezordine lângă pat, acolo unde avea obiceiul să-i arunce din picioare. Dintr-un impuls, se duse și îi luă. Erau un pic cam mari, așa că mai puse o pereche de șosete și, în loc să-și lege șireturile în jurul gleznelor, așa cum făcea Jane, ea îi legă până sus și făcu un nod dublu.

Voia ceva care să nu-i scape din picioare dacă trebuia să alerge.

Gândul în sine îi făcu picioarele și mai moi. Luă un hanorac din dulapul lui Jane, apoi se gândi mai bine – Tom s-ar putea să observe – și îl puse la loc. Ea nu avea niciun hanorac în dulapul ei, doar jersee și blazere și alte lucruri pe care nu le mai purtase. Îi plăcuseră la magazin, dar acum culorile lor pastelate erau ca niște bomboane. Prea vizibile. Luă cel mai cuminte dintre jersee, unul moale, gri și-l puse pe ea. Apoi căută sub salteaua ei cea nouă și cumplit de tare și scoase de acolo telefonul pe care-l puse în buzunarul din față, sperând să fie cât mai bine acoperit de jerseu.

La parter, trecu pe lângă Tom, își luă geanta cea nouă și strigă peste umăr, în timp ce ușa se închidea în urma ei:

— Mă întorc la timp pentru cină.

Aerul de afară o izbi în față precum aburul de la o supă fierbinte. După ce stai în casa ca de gheață a lui Tom și Anna, uiți de căldura care te așteaptă de cealaltă parte a ferestrelor. În josul aleii își scoase jerseul și îl înghesui în geantă.

La capătul străzii, scoase telefonul din buzunar și-l deschise, bucuroasă de inspirația ei de ultim moment de a-l ascunde, împreună cu actele, în tufișurile din fața casei înainte de-a suna la ușă. Leșinul nu era parte din plan. Poate că fusese de la căldură și de la mersul pe jos, dar când Jane intrase în hol, Julie avusese impresia că vede stafia lui Charlotte. Nici spitalul nu era parte din plan, dar, cel puțin, medicul făcuse lumină în privința unor aspecte.

Aspecte, pe care acum le știa și Anna.

Nici nu era de mirare că se simțea așa de slăbită. În tot acest timp, crezuse că luptă cu iubirea sau că se rupe de acel sentiment plăcut de apartenență, care amenința să o trădeze ori de câte ori se uita la ea Cal. Acum însă știa că trădarea era mult mai adâncă, era în sângele ei, în oasele ei, în țesuturi. Nici nu e de mirare că se simțea violată. Nici nu e de mirare că se simțea posedată.

Era un noroc că el nu aflase ce era în ea.

Recuperarea telefonului fusese complicată, pentru că ei stătuseră cu ochii pe ea în primele zile. Dar în a treia zi ieșise să ia corespondența și luase și telefonul înainte să intre în casă. Slavă Domnului, telefonul rămăsese uscat, neafectat de umezeală, iar actele erau și ele acolo, lipite de el. Când l-a deschis, pe ecran i-a apărut poza lui Cal care îi zâmbea cu acea expresie enervantă de încredere și iubire, cu care se îmbătase și care îi dăduse forță – destul de multă forță încât să-și amintească cine era ea cu adevărat și de ce el nu putea să afle. Când a văzut articolul la bibliotecă în acea zi – Cal o ducea acolo pentru ca ea să studieze pentru testele GED de absolvire a liceului ea a fost destul de puternică încât să se rupă.

Ștersese totul din telefon înainte să iasă din Seattle, dar nu reușise să scape și de Cal. Simțea că e încă cu ea într-o formă nedefinită. Când aflase la spital despre ce era vorba, se gândise că, poate după ce termina acolo, se putea duce înapoi.

Știa că este o idee stupidă și corpul ei a fost de acord. El a decis în locul ei.

Mai privi o ultimă dată chipul de pe ecran și, pentru un moment, se află din nou alături de el, mângâindu-i cu degetele pieptul și simțindu-le pe ale lui trecând prin părul ei, ascultând cum îi descrie fața albă a mamei lui, cu un ochi umflat, uitându-se pe geamul din spate al Volkswagenului mătușii lui. A aruncat o ultimă privire spre băiețelul care plângea la fereastra de la bucătărie înainte să întoarcă pentru totdeauna capul blond și spatele către el.

Înțelegea, și nu era vorba doar că și ea e blondă. Uneori, oamenii trebuie să plece, își spuse ea. Trase aer adânc în piept și apăsă pe butonul *delete.*

Apoi văzu că are un mesaj vocal. Nerecunoscând numărul, apăsă pe play ca să asculte mesajul, dar, un moment mai târziu, luă brusc telefonul de la ureche, de parcă acesta ar fi mușcat-o. De câte ori trebuia să-l mai șteargă înainte ca el să dispară de tot? Și de câte ori avea să o mai doară? Nu răspundea niciodată și nici mesajele nu le mai asculta după primele câteva. Toate spuneau același lucru. Acum o suna de pe alte numere, sperând să o ia pe nepregătite. Se mai uită o dată la numărul necunoscut și recunoscu codul de zonă: Portland, Oregon. Poate că era doar o coincidență, un telefon împrumutat de la un prieten. Dar dacă chiar se dusese în Portland? Asta putea însemna că încerca să o găsească, să meargă pe urmele ei, și începuse de la Will. Normal că de acolo avea să înceapă. Întotdeauna își dorise să-l înfrunte pe Will și să-i ia lucrurile înapoi. El spunea că e important să-ți înfrunți trecutul, de parcă știa el ceva despre asta! Dar este posibil să

afle lucruri acum și, dacă pornise în acea direcție, oare cât avea să treacă până ce o va găsi?

Uitându-se în jur la cartierul în care stăteau Tom și Anna, abia dacă-i venea să creadă că era aici, cu atât mai puțin să și-l imagineze pe Cal apărând. Nu era niciun pieton în arșița după-amiezii și, cum acest cartier nu avea trotuare, ea mergea pe marginea carosabilului. Trecea pe lângă case, toate uriașe în comparație cu micul apartament al lui Cal din Seattle, cu gazonul tuns perfect și cu rondurile de begonii care stăteau atât de nemișcate din cauza lipsei oricărei adieri de vânt, încât păreau niște flori de mătase. Unele dintre case aveau coloane la intrare, precum casele de pe plantații.

Urmând zgomotul traficului, ieși de pe alee și ajunse pe drumul principal, aglomerat. Mașinile aruncau valuri de aer fierbinte și pietricele de pe marginea drumului când treceau pe lângă ea. Nici acolo nu era trotuar, doar un mic culoar la marginea soioasă a drumului, înainte de șanțul tapetat cu buruieni. Trecu pe lângă un mall: Kroger, Qwik Klean, Jenny's Gifts, cutia de sticlă a unui Dairy Queen… Singura destinație logică a acestui drum neplăcut era stația de autobuz. Se uită către chioșc și văzu trei femei care așteptau autobuzul, îmbrăcate în uniforme și cu niște cărucioare pline de sticle. Femei de serviciu. O durea spatele numai când se uita la ele.

După ce trecu de McDonald's, văzu o clădire albastră dincolo de mall: Bobby's Pool Hall anunța firma cu litere albe de-o șchioapă. Merse către clădire ușurată. Deci erau și aici locuri unde să te ascunzi. Cu toate că restul magazinelor din complexul comercial aveau vitrine cu geam, remarcă faptul că la Bobby, geamurile erau acoperite cu lemne și se întrebă dacă se întâmpla ceva înăuntru. Nu că ar fi avut nevoie de așa ceva, își spuse ea repede. Avea să stea aici doar câteva săptămâni, dar nu era o idee rea să afle ce era prin preajmă. În afară de asta, avea bani în portmoneu

și poate că tot ceea ce voia era să stea câteva ore departe de toate și să-și înece durerea în alcool.

La ora asta a după-amiezii, erau doar câțiva clienți în bar. Stăteau aproape de intrare, la taclale cu o femeie cu părul creț care era la bar și care râdea strident în timp ce tăia niște lămâi verzi. Niciunul nu o băgă în seamă decât când se aplecă peste bar. Atunci, barmanița se opri din râs brusc.

— Ce vrei, dragă? se uită chiorâș la ea. Vrei de lucru? Trebuie să ai 18 ani.

— O Corona, vă rog.

Femeia începu să râdă.

— Scumpo, trebuie să văd un act de identitate.

Julie își scoase portmoneul și îi arătă un act care spunea că are 24 de ani. Când întinse actul, avu un moment de panică. Era un carnet de conducere din California, unul real, genul care îți poate crea multe probleme dacă-l furi.

Barmanița se uită lung și atent la el, apoi se uită la ea, apoi din nou la actul de identitate.

— Mercedes Rodriguez? spuse ea silabisind, de parcă era un nume imposibil pentru o persoană.

— Mercy, zise ea automat. Ultima dată când folosise numele de Mercy avea părul scurt și castaniu, dar era întuneric la Bobby's Pool Hall, așa că fața cu pometi mari și ochii albaștri păreau destul de credibili. *Mercy, Mercy,* îi spuse ea feței ei, *trebuie să semeni cu Mercy.*

Aproape că a mers. O simțea pe femeie că se lupta să îi pese. Apoi cineva strigă „Bev!" de la celălalt capăt al barului și barmanița se uită speriată peste umăr. Când își întoarse privirea la Mercy, era clar că nu-i va da nimic.

— Regret, *senorita,* spuse ea fără pic de răbdare în glas. Nu pari a avea 24 de ani și ăsta e un act de identitate dintr-un alt stat. Trebuie să am grijă în cartierul ăsta. De unde știu eu că nu ai venit de la liceu?

Bev aruncă actul de identitate pe bar și plecă.

„Orașul ăsta nenorocit”. Nu avea de gând să stea prea mult aici, dar deja folosise un act fals la nici zece străzi de casa lui Tom și a Annei și fusese refuzată. „Nu te caci unde mănânci” însemna cu totul altceva pe când lucra la Black Rose, dar se aplică și în situația asta. Își luă actul de pe bar și îl băgă la loc în buzunar.

Acum, cei doi bărbați care erau la bar se holbau la ea. Unul dintre ei spuse:

— Haide, Bev, ai și tu puțină milă!

— E destul de mare. Eu îmi dau seama, e ca la inelele copacilor, spuse celălalt și începu să râdă în hohote.

Acum chiar că trebuia să plece. Dintr-un instinct de moment, scoase telefonul și formă unul dintre numerele pe care Tom și Anna o puseseră să le scrie pe o bucată de hârtie din noul ei portmoneu.

— Alo? Vocea avea tonul acela de îndoială pe care-l ai când răspunzi la un număr necunoscut.

— Bună, Jane, sunt Julie, spuse ea.

— Unde ești? Ce număr e ăsta?

Se uită pe fereastră și văzu un semn pe cealaltă parte a drumului.

— Sunt la Starbucks-ul de lângă casa noastră. Am împrumutat un telefon de la cineva. Ascultă, trebuia să ies din casă. Mama și tata mă sufocau. Poți să vii să mă iei?

— Ești la Starbucks-ul de pe Memorial?

— Da… Trebuie să închid. Doamna își vrea telefonul înapoi.

— Stai acolo. Sunt acasă la o prietenă. Ajung în câteva minute. Jane închise.

Trânti ușa de la bar cât de tare putu, dar aceasta se lovi de o pernă de aer, opritor la ușă, așa că putu să audă în continuare vocile dinăuntru care glumeau pe seama ei când se grăbea să traverseze.

Cincisprezece minute mai târziu, Jane intră în parcarea de la Starbucks cu mașina lui Tom, lăsă geamul în jos și spuse:

— Ce încălțări mișto ai!

— Mersi, apoi Julie se uită în jos și văzu converșii lui Jane în picioare. Vreau să zic, scuze…

— Nu-i nimic!

În ciuda părului închis la culoare și a bretonului, Jane nu prea semăna cu Charlotte. Jane era mai înaltă, mai puternică, își spuse Julie.

— Mama mi-a luat numai balerini. Voiam ceva cu care să pot merge.

Trase de ușa din dreapta a mașinii și se urcă.

— Am zis că e în regulă.

Uitându-se cu atenție la fața lui Jane, mai ales când zâmbea, Julie își dădu seama că ea nu fusese niciodată prea departe de casă. Colegiul nu se punea, deși era în cealaltă parte a țării. Oricum era mai aproape de casă decât puteai ajunge cu un autobuz. Dacă te uitai dincolo de piercingurile lui Jane (două, în nas și în sprânceană), de tatuaje (două mici, unul pe umăr și celălalt pe coapsă, de care Anna nu știa nimic) și de păr (decolorat și vopsit cu verde, clar acasă, doar culoarea neagră era făcută la salon), vedeai o fată care nu mersese prea mult cu autobuzul.

Julie regreta că își supusese propriul păr la această din urmă decolorare. La început, arătase destul de bine, moale și plăcut, dar acum vârfurile erau aspre, partea de la umeri în jos fiind despicată și stând ca o măturică. Și, ce era mai rău, părul de culoare închisă începea să se vadă la rădăcini. Dacă n-ar fi trebuit să se potrivească așa de bine rolului, probabil că ar fi mers și un blond mediu.

Dar ea nu voia să fie o fată cu un păr blond mediu. Ea voia să fie Julie.

Jane lovi nerăbdătoare cu cheia în volan.

— Deci, unde mergem?

— Vreau să-mi tai astea, spuse Julie ținând în mână un smoc de fire despicate.

— Adică, acum?

— Da, chiar acum. Și poate să-l vopsesc… M-am gândit că știi tu un loc bun.

Jane părea impresionată.

— Te pot duce acolo unde merg eu. Este în Montrose. Ce culoare vrei să-l faci? Se încruntă. Ar fi bine să nu fie negru.

— Nu știu… Poate roșcat, spuse ea fără să se gândească. La Rose făcuse mereu bani roșcată fiind. În afară de asta, Julie cea cu părul de un blond nordic începea să o afecteze. Se mai uitase la poze cu fata dispărută și la ea însăși în oglindă, dar când a început să joace rolul lui Julie pentru Anna, Tom și Jane, ceva s-a schimbat. A văzut inocența lui Julie în felul în care cei trei se uitau la ea și asta a afectat-o. Mai ales Anna se uita la ea de parcă ar fi fost de porțelan.

Jane deja ieșea din parcare. Maxilarul ei puternic acoperit de o acnee ascunsă sub fard se mișcă pentru a rosti:

— Bine, hai să mergem de aici!

Dacă Julie își făcea griji în ceea ce o privea pe Anna, trebuia să se apropie de Jane. Superputerea lui Jane era să o țină pe Anna la distanță.

Era plăcut să mergi cu Range Roverul lui Tom, un plus de relaxare și lux în viața lui Jane de care ea nici măcar nu era conștientă. Jane se strecura prin traficul pe patru benzi de pe Westheimer, mergând spre oraș, și SUV-ul ajunse în curând în apropierea suburbiei negrilor, cu geamuri vopsite, cu mașini cu platformă, cu un Hummer care arăta de parcă ar fi urmat să se transforme într-un robot. Câteva alei mai încolo, o decapotabilă argintie stătea ca un fel de glonț pe jumătate topit de soare. Apartamentele făcură apoi loc clădirilor de birouri amplasate pe porțiuni de teren mărginite de arbuști frumos tunși și palmieri. Totul strălucea, chiar și indicatoarele stradale, care erau montate pe stâlpi cromați.

— Îți vine să crezi ce mult s-a schimbat Galleria?

Prinse o nuanță din vocea lui Jane și simți imediat ca un fior pe șira spinării care-i atrăgea

atenția că aceasta era o amintire comună pe care nu o putea ignora.

— Da, știu, spuse ea.

— Mai ții minte când ne-a lăsat mama la Galleria, ca să facem cumpărăturile de Crăciun?

— Da, la asta mă gândeam și eu.

— Mi se părea că suntem așa de tari, spuse Jane cu ochii ațintiți la mașinile din fața ei. Se schimbase culoarea semaforului și mașina se târa lent înainte, dar era clar că nu vor trece de zona periculoasă înainte să se facă din nou roșu.

— Mi se părea că suntem așa de mature. Cred că erai în ce clasă? A șasea sau a șaptea? Pentru că… Și se întrerupse… Iar eu trebuie să fi fost printr-a patra sau a cincea. Am luat masa de prânz la un restaurant de fițe… Mai ții minte cum ne-am despărțit timp de o oră, ca să ne luăm una alteia cadoul? Aia a fost partea mea preferată. Ne-am sincronizat ceasurile și ne-am întâlnit la magazinul cu produse de patiserie… Râse. Eu chiar m-am prefăcut că vin din altă direcție, ca să nu te prinzi de unde ți-am luat cadoul. Cred că de la Claire's sau ceva!

Auzea vocea lui Jane, dar atenția lui Julie fusese atrasă de un pușți de vreo 12-13 ani, care purta un tricou și blugi largi, de care atârna un lanț, care se chinuia să treacă prin șanțul de scurgere de la marginea drumului fără trotuare. Părul lui încâlcit era lung și castaniu, ascunzându-i în mod voit chipul, în timp ce mergea cu mâinile în buzunare și vădit transpirat. Ajunse la baza unuia dintre stâlpii arcuiți, ceea ce se dovedi a fi un obstacol formidabil la nivelul solului. Prins între gardul viu și forma cromată și curbată, își ridică cu o mână cracul larg și pe jumătate sfâșiat al pantalonului și trecu peste obstacol, cam ca o femeie din desenele animate, care-și ridică fustele ca să treacă peste o baltă.

— Julie? Vocea lui Jane reveni, și ea își dădu seama că ratase o întrebare. Muzica era dată mai

încet. Mai ții minte? Ce ai făcut cât ne-am despărțit?

— Am probat rochii de bal, spuse ea. Și m-am prefăcut că sunt o prințesă.

— Vai, spuse Jane și râse. Atunci se explică de ce am primit vouchere cadou de la Waldenbooks în acel an.

Știa că nu putea trece peste acest moment din cauza unui puști oarecare.

— Credeam că-ți place să citești.

— Da, dar ai fi putut să alegi o carte.

În mod ciudat, Jane părea rănită, cu toate că încă mai râdea.

— Știi, nu cred că am folosit vreodată acele vouchere. Vreau să zic, după tot ce s-a întâmplat…

Culoarea semaforului se schimbă și trecură de intersecție la limită de data asta, mișcându-se în continuare în ritm de melc. Se uită în continuare la puștiul care înota printre buruienile de pe marginea drumului, până ce îl depășiră. Privit în oglinda retrovizoare, el părea aproape nemișcat.

Se întoarse spre Jane:

— Știi ce, trage pe dreapta. Vrei să-ți iau cel mai recent volum din „Baby-sitters Club”? Cred că au ajuns la volumul zece mii deja!

A mers! Jane râse și dădu muzica mai tare.

∵

În Montrose, parcară mașina în fața unui salon de înfrumusețare care avea și un salon de tatuaj la etaj. Coborâră, și Jane trase adânc aer în piept. Acesta trebuie să fi fost locul în care venea Jane ca să simtă că Houston-ul era și orașul ei, nu doar unul în care ajunsese în mod accidental, pentru că părinții ei locuiau aici. Partea tristă era mândria lui Jane față de ceea ce știa ea, de parcă ar fi fost ceva cu greu câștigat. De parcă nu putea oricine să vină într-un oraș și să afle unde erau artiștii locali, gay-ii, dependenții și saloanele de tatuaje în jumătate de oră, cerșind o țigară sau două și luând tot felul de ziare gratuite de la colțuri de stradă.

Salonul era plin de clienți, dar femeia de la recepție se uită la Julie și spuse că putea să-i pună vopseaua și apoi să o tundă pe cealaltă clientă cât își făcea vopseaua efectul. Julie se așeză pe scaun, simți mâinile femeii trecând prin părul ei și o văzu privind-o critic.

— Scurt și roșcat, spuse ea, înainte ca femeia să apuce să comenteze ceva despre rădăcinile ei. Privirile li se întâlniră în oglindă.

— Bine, dragă, stai să aduc catalogul, spuse ea. Plecă și reveni apoi cu un catalog plin de fâșii de păr ca niște codițe de căluți minusculi sau ca niște trofee de la toate fetele pe care le întruchipase ea. Jane indică o culoare și femeia dădu din cap.

— Da, sigur, numărul 8 o să-ți vină minunat! și apoi dispăru în spate pentru a pregăti culoarea.

Jane era în spatele ei, privindu-i chipul în oglindă.

— Mama o să înnebunească, spuse ea. Dar eu cred că o să-ți stea minunat.

— Ce vrei să faci cât stau eu la „copt”?

— Cred că o să mă uit pe reviste, ridică din umeri Jane. Julie văzu în ochii lui Jane că acest loc nu avea nimic special. Orice loc era super-tare dacă te vopseai ca s-o enervezi pe maică-ta.

Asta îi dădu lui Jane o idee.

— Ai putea să te duci sus, să-ți faci un tatuaj cât aștepți.

— Crezi că sunt mașină de imprimat bani?

— Nu ai la tine cardul de credit?

— Mama a semnat și ea. O să vadă pe extrasul de cont.

Un val de generozitate însoțit de necesitatea de a o scoate pe Jane de acolo înainte să fie vizibil că avea rădăcini închise la culoare o făcu pe Jane să arate spre geanta ei cumpărată de Anna.

— Mi-a dat vreo 200 de dolari. Plătește cu cardul vopsitul meu și îți dau banii pe care poți să-i cheltuiești sus.

Jane ezită.

— Haide, nu-mi spune că nu l-ai ales deja pe următorul! Julie se gândea la ceva mic și discret, dar vizibil.

— Mă gândeam la un contur al Texasului pe inelarul stâng, recunoscu Jane.

— Păi, fă-ți-l!

— O să-l vadă mama, spuse Jane. M-am gândit să aștept…

— Până când? Până o să faci 30 de ani? Haide, nu mai ascunde felul în care ești!

Putea observa cum Jane începea să înghită gălușca.

— O să te descurci singură aici? spuse ea întinzându-se după geantă.

— Nu mă deranjează să mă uit pe reviste.

Era adevărat. Le devora la biblioteca la care o ducea Cal ca să învețe pentru teste. Ba chiar luase pe furiș un număr din *Better Homes and Gardens* la toaletă și rupsese o poză cu un tort pufos și alb înconjurat de ornamente argintii și aurii de Crăciun, nu pentru rețetă, ci doar pentru poză. Acum, poza cu tortul era aruncată într-un coș de gunoi din Jersey Village, acolo unde o lăsase autobuzul, împreună cu pantofii ei, un lănțișor auriu de doi bani cu un medalion cu un cal și cu rucsacul ei plin de suveniruri. Tot ceea ce avea ea pe lumea asta. În afară de…

Se întinse după geantă, dar era prea târziu. Jane deja căuta în ea. Înainte să apuce să zică: „Dă-mi mie, că-l găsesc”, Jane avea deja în mână portmoneul ei și flutura hârtiile de 20 de dolari proaspăt scoase de la bancomat. Julie se așeză la loc, dorindu-și ca Jane să nu remarce actul de identitate din portmoneu, telefonul din buzunarul interior al genții sau panica ei de moment.

Dar Jane nu se uita decât la teancul de bancnote.

— Mersi, spuse ea, și se îndreptă spre scări.

Exact la timp. Coafeza reveni cu un șorț negru și cu un bol plin de o pastă roșiatică într-o mână și o perie în cealaltă.

— O să iasă minunat, crede-mă, spuse, iar Julie chiar o crezu. Se așeză confortabil în scaun și simți vopseaua care fusese deja aplicată pe scalpul ei. Să scăpăm mai întâi de rădăcinile astea urâte, spuse stilista și continuă să pălăvrăgească, așa cum face orice bună coafeză când se prinde că nu prea ai chef de vorbă. La un moment dat spuse: Eu și soră-mea suntem exact ca voi – așa de diferite, că lumea nici nu crede că suntem surori.

O lăsă pe stilistă să-i aplece capul în față, către podea, și își dădu seama ce o supăra de la sosirea ei în Houston. Parcă vedea asta cu coada ochiului peste tot pe unde se ducea, de la Target, la terapeut, la Bobby's Pool Hall sau la cafeneaua cu patiserie la care insistase Jane să se oprească în drum spre coafor.

Era ceva care nu era tocmai în regulă, ceva ce făcea ca întregul oraș să pară ca un fel de decor de scenă. Acum, înconjurată de ceilalți clienți, cu capul în jos privind sub masa din fața unei oglinzi imense, îi văzu pe toți aliniați pe cealaltă parte, la rând: pantofii.

Erau impecabili. Balerinii de piele erau așa de strălucitori, tălpile de la sneakerșii Reebok erau de un galben fosforescent, sandalele erau miraculos de albe și scoteau în evidență pedichiuri impecabile, fără ojă sărită. Pornind de la podeaua de acolo, se duse cu mintea înapoi la ultimele săptămâni și revăzu o paradă de sandale și cizme de piele care arătau la fel de perfect de parcă ar fi ieșit din cutie. Și vedea, încadrate de marginea neagră de plastic, propriile picioare sprijinite de bara argintie, în converșii lui Jane, care păreau comozi și purtați. Acum remarcă și găurile mici din pânză – una lângă degetul mare al piciorului drept, cealaltă aproape de călcâi – care erau prea perfect plasate. Mai purtase pantofi până se rupseseră. Pânza trebuia să fie uzată la șireturi, iar găurile urâte, la călcâi, nu îngrijit făcute, iar talpa trebuia să fie destul de subțiată încât să simtă

pietricelele de pe drum. Ăștia nu erau tenișii purtați, ci făcuți să arate așa.

Își imagină un oraș împărțit între cei ca ea și acel copil cu pantalonii largi – oameni ai căror pantofi suportau purtarea intensă, transpirația piciorului, petele, urmele de iarbă, noroi și gudron care se topea. Și aceia care purtau pantofii doar până la mașini, oameni care nu făceau mai mult de 20 de pași afară în fiecare zi, niciodată spre o stație de autobuz sau spre un magazin, oameni ale căror încălțări nu se uzau niciodată.

Pentru un moment își dori să-i poată spune lui Cal.

Nu lui Jane… Jane nu mergea pe jos nicăieri. Ea găsise moduri de a fi rebelă față de Anne și Tom fără a renunța la acest confort.

Stilista o pusese pe Julie să ridice din nou capul și ea se uită în sus, spre tavan, sperând, spre binele lui Jane, că înțepăturile acelor de tatuaj nu o dureau prea tare.

4

Chiar dacă Tom bănuiește că acel chist ovarian nu era chiar un chist, el nu spune nimic despre asta, iar eu, la rândul meu, nu spun nimic despre arma care a apărut în mâna lui seara trecută. După ce o instalăm pe Julie pe canapea luni dimineață, cu un ceai cald alături și cu telecomanda la îndemână, ea pune un film care e deja trecut de jumătate, unul dintre acele filme cu tematică de sărbători, o comedie romantică cu șase povești care sunt așa de rupte una de cealaltă, încât majoritatea vedetelor probabil că nici nu s-au întâlnit la filmări. Remarc *A Little Princess,* după care m-am întors să-l iau pentru ea în prima săptămână, încă în ambalaj de plastic, deasupra playerului Blu-Ray.

Mă așez alături de ea, turcește, mângâindu-mi absent picioarele. Ea arată incredibil de obosită și, în 15 minute, deja a adormit. Noaptea de durere a ostenit-o.

Îi întind ușor picioarele în poala mea, trag telecomanda de sub mâna ei și tai sonorul televizorului exact când un broker îmbrăcat la costum ridică ochii, își dă seama că mai sunt cinci minute până la miezul nopții și pleacă repede din biroul lui pentru a o cere de nevastă pe actrița din cealaltă poveste a filmului. Tom este în bucătărie, pune la loc vasele de la micul dejun înainte de a se duce sus ca să lucreze.

Gândul prezenței lui Tom în camera lui Julie nu e singurul motiv pentru care nu vreau să mă duc să mă culc. Mă supără oboseala, dar mai este ceva care mă deranjează.

— Trebuie să iau niște lucrări de la birou, spun. Nu îmi place că plec acum, dar cred că o să doarmă o vreme. Mă uit la Julie. Și trebuie să termin cu ele, ca să pot pune notele.

Tom nu trebuie să știe că l-am convins pe șeful de catedră să mă lase să predau situația cu notele la sfârșitul verii. Este uimitor cât de sensibili sunt șefii de catedră la genul meu de urgențe de familie – cele care implică cuțite și fiice tinere și știri naționale.

Tom se uită la mine din bucătărie, fără să scoată o vorbă, iar eu recunosc în sinea mea că m-aș fi simțit mai bine dacă aș fi știut de cât timp trăiesc în casă cu o armă.

— Ești pe aici dacă se trezește? îl întreb în schimb.

— Sigur că da, spune el. Ea e…

— Ți-am spus, e bine, mă enervez. Apoi o las mai moale. Doar că nu vreau să fie singură dacă se trezește.

El dă din cap.

Vorbesc la telefon cu Carol Morse din mașină și am impresia că par un pic nebună, cu toate că eu cred că cererea mea de a mă vedea cu ea este rezonabilă. În fond, m-a mai invitat o dată la o întâlnire.

— Vrei să vii cu Julie în după-amiaza asta? mă întreabă ea.

Eu știu că Julie nu se va duce în după-amiaza asta, pentru că doarme. Dar pot să-i spun asta lui Carol când ne vedem.

— Nu, de data asta m-am gândit să… Aș vrea să ne vedem doar noi.

— Bine, spune ea și apoi adaugă: A anulat cineva dimineață la 11. Poți ajunge?

Probabil că este pauza ei de prânz. Poate că vocea mea sună mai rău decât credeam.

Ard gazul o oră la magazinul de lângă biroul ei, uitându-mă la romane de dragoste și polițiste. Când intru, sunt uimită oarecum să remarc faptul că e mai tânără decât îmi aminteam, oricum, nu e mai mare decât mine, și poartă niște pantaloni trei sferturi. Nu știu de ce, dar asta mă deranjează.

— Intră, intră, spunea ea și îmi indică cu mâna să mă așez pe o canapea pe care este aruncată o pătură tricotată. Remarc o cutie de șervețele pe măsuță, alături de o lampă cu o bază artistică, din ceramică, și mă întreb dacă Julie plânge aici. Carol Morse închide ușa și se așază vizavi de mine, pe un scaun cu spătar.

— Mulțumesc că m-ai primit, îi spun eu, dintr-odată agitată. Sper că este… Știu că e cam ciudat. E vorba de Julie.

— Cum se simte Julie? întreabă ea cu o îngrijorare politicoasă.

— Bine. De fapt, nu e bine, zic. Azi este bolnavă, așa că nu va putea veni.

Carol se uită la mine, dar dintr-un motiv oarecare nu vreau să-i spun despre spital. În acest moment, este singurul secret pe care-l avem eu și Julie. Mă tem să nu aflu că deja știa Carol. Continui, sondând terenul pentru a vedea dacă îmi va da ea de bunăvoie vreo informație.

— Speram să mă poți ajuta un pic cu Julie… Am impresia… Mi se pare că îmi ascunde lucruri. Știu că nu poți vorbi despre ceea ce îți spune ea la ședințe, dar am să îți spun niște lucruri care te-ar putea face să te răzgândești.

— În legătură cu confidențialitatea? Este imposibil.

— Nici chiar pentru un părinte?

— Mai ales nu pentru un părinte. Ea se uită la mine calm. Anna, știi că fiica ta nu a venit la ședințe de două săptămâni?

După o pauză cauzată de uimire, reușesc să spun:

— Carol, cum aș putea să știu asta, dacă nimeni nu s-a ostenit să îmi spună?

Ea tace destul de mult încât eu să devin incomod de conștientă de tonul meu ostil.

— Vreau să spun, nu, habar nu am avut. A spus că vine aici, așa că am presupus că… Vreau să zic, nu crezi că mi-ar fi prins bine să știu asta?

— Julie este adult, spune femeia calm. Programările ei sunt complet confidențiale.

Am brusc imaginea lui Carol Morse acasă, cu soțul ei, ascultând Fleetwood Mac, în jacuzzi-ul pe care sigur îl are în curtea din spate, achiziționat din banii pe care-i ia de la străini ca să îi asigure că viețile lor sunt în regulă și că totul va merge bine.

Cu mare dificultate îmi controlez dorința de a mă ridica.

— A venit la primele două programări. Știu că a venit, spun eu. Îmi poți spune ceva despre ceea ce a spus? Orice?

Trebuie să scot ceva de la femeia asta!

— Te rog! Nu mi-a spus nimic mai mult decât este în raportul de la poliție, ceea ce…

Nu pot să spun că ceea ce a povestit ea poliției nu este adevărat. Nu tot, în orice caz.

În timp ce eu caut cuvintele ca să-i spun despre spital și despre ecografie, Carol Morse spune:

— Ai întrebat-o pe Julie?

„Dacă am întrebat-o pe Julie? Dacă am întrebat-o…” În mintea mea se produce un scurtcircuit. Vreau să mă ridic și să urlu. Vreau să lovesc lampa de ceramică și să arunc pe jos pătura tricotată, după care să o calc în picioare.

— Ai copii? o întreb în schimb.

— Nu, nu am, spune ea pe un ton egal.

— Se vede, spun, îmi iau geanta și mă ridic.

— Doamnă Whitaker, zice ea.

— Doctor…

— Doctor…

— Davalos.

— Dr. Dava…

— Îmi poți spune Anna.

— Anna, spune ea, refuzând să muște momeala. Nici măcar nu se ridică și, cu toate că vreau să ies în fugă pe ușă în fugă, faptul că ea încă stă pe scaun cumva mă oprește în loc încă un moment.

— Anna, Julie trece prin momente incredibil de dificile. Asta e tot ce pot să-ți spun. Trauma

experiențelor ei este ceva ce mulți nici nu pot să-și imagineze.

Vrea să vorbim despre traumă.

— Mulți supraviețuitori ai abuzurilor sexuale au un sentiment de rușine, spune ea. Mai ales atunci când abuzul este prelungit și combinat și cu alte traume. Trebuie să se simtă în siguranță când vorbește cu tine.

— Normal că e în siguranță, spun eu. Lacrimi de furie au început să-mi curgă pe obraji, în ciuda eforturilor de a mă abține.

— Nu știe prea bine cum să relaționeze cu familia ei și nici cu altcineva care nu a trecut prin ce a trecut ea. Poate că vă protejează de amănunte, pentru că nu vrea să vă supere sau să vă întristeze.

— Spune-mi, o implor eu.

— Treaba mea este să o asigur că voi o iubiți, indiferent ce s-a întâmplat cu ea.

— *Te rog!*

— Anna, nu vrei să vii și să iei loc? Mai avem încă 30 de minute din această întâlnire. Am impresia că și pe tine te-ar ajuta să stai de vorbă cu cineva. Nu crezi?

Ies de acolo așa de repede și mă urc în mașină atât de rapid, că sunt aproape la jumătatea drumului spre casă când îmi dau seama că trebuie să trec pe la universitate. În primul rând ca să fac ceea ce am mințit că urmează să fac – plus că s-ar putea chiar să am unele lucrări – și apoi ca să pot sta în spatele unei uși încuiate, să mă gândesc. Nu vreau să văd și nici să vorbesc cu cineva acum, nici chiar cu Julie. Când intru în birou, remarc beculețul roșu de la telefon clipind, ceea ce înseamnă că am mesaje. Îmi ia ceva vreme să-mi dau seama cum să le ascult. Nu prea mai sună nimeni pe telefonul de la birou acum. Primele trei mesaje sunt de la reporteri și le șterg fără să trec peste partea de introducere.

După al patrulea semnal aud:

— Dr. Davalos, sunt Alex Mercado, detectiv particular. Știu că nu vreți să vorbiți cu presa acum și eu nu vreau să vă pun întrebări. De fapt, am o informație pe care vreau să v-o dau – unele lucruri pe care cred că ați fi interesată să le aflați. Sunați-mă dumneavoastră.

Mi-a lăsat un număr de telefon.

— Din nou, sunt Alex Mercado și aș vrea să ne întâlnim undeva și să stăm de vorbă față în față, dacă sunteți de acord.

— Sfârșitul mesajelor, spune vocea feminină a căsuței vocale. Pentru a reasculta acest mesaj, apăsați…

Când îl ascult a doua oară, îmi notez numărul de telefon. Apoi îl mai ascult de două-trei ori înainte de a-l șterge, ca să fiu sigură că am auzit bine că m-a sunat și mi-a lăsat mesaj un detectiv particular. Am auzit bine.

Noi nu am angajat niciun detectiv particular să o caute pe Julie. Așa de mare încredere am avut în poliție la acea vreme – un gând care acum mă face să izbucnesc în râs. Am considerat că detectivii particulari sunt o soluție numai în filme. Dar nu eu eram cea care găsea soluții și nici altceva, de fapt, o bună perioadă de timp. Primul lucru pe care îl fac acum este să pornesc computerul și să caut pe Google: Alex Mercado, detectiv particular. Imediat apar date despre el la un link cu privire la AMI Inc. care duce la un site așa de ciudat, că îmi spun că este imposibil ca toată treaba asta să nu fie falsă. Logoul site-ului este un joben. Și ce mai urmează? O lupă? Deschid un nou tab și încep să caut site-uri pe care sunt înregistrați detectivii particulari. Caut o acreditare, ceva.

La vremea când a dispărut Julie, am avut de-a face cu tot felul de ciudați. Nu am vrut să ne schimbăm numărul de telefon. Credeam că ea ar putea încerca să ne contacteze și, cu toate că poliția făcuse o linie specială pentru cei care aveau informații despre Julie, noi tot mai primeam

apeluri: „Am informații pe care vreți să le aflați”, spuneau mereu sau: „Am văzut-o. Jur că este ea.”, „Este în Tucson”, sau „Este în Jacksonville”, sau „Este în Missouri City”. Unul sau doi chiar au refuzat să discute cu poliția. „Trebuie să veniți voi, personal”. Inutil să mai spun, poliția ne asculta telefonul, ceea ce presupun că avea legătură cu faptul că ne suspectau și pe Tom și pe mine – Doamne, ce vremuri –, iar apelurile erau toate probabil de la bărbați trecuți de prima tinerețe, care trăiau cu mamele lor bolnave, sau de la adolescenți care jucau „Adevăr sau provocare”, pentru că niciunul nu a oferit vreo pistă.

La vremea aceea mi-a venit greu să cred că atât de mulți oameni vor să fie părtași la o asemenea situație oribilă, dar, în anii care au urmat, plini de coșmaruri revenite în memorie și pelerinaje pe la sute de morminte imaginare, aproape că am început să-i înțeleg. E simplu să uiți cât de teribilă e lumea asta. Tragedia rămâne în memorie. Este ceva care ne purifică. Dar apoi, totul începe să pălească. Trebuie să revii la sursă, din nou și din nou…

Atunci când găsesc un site credibil, sunt surprinsă să aflu că Alex Mercado Investigations este al doilea nume care apare pe listă. Pe website-ul AMI, dau click pe *Despre noi* și obțin acreditările lui Alex Mercado: aproape trei ani detectiv la brigada specială a Departamentului de Poliție din Houston. Șase ani de muncă de detectiv particular. Găsesc câteva linkuri legate de cazuri pe care agenția susține că a ajutat să fie rezolvate. Pe unul dintre linkuri este menționat și numele său.

Pun mâna pe telefon și formez numărul. Răspunde o voce de bărbat după ce sună de două ori.

— Alex Mercado Investigations. Sunteți Anna Davalos?

— Da, spun eu un pic speriată, deși este logic să aibă *caller ID*. Ați lăsat un mesaj mai devreme.

— Mulțumesc că m-ați sunat, zice el. Îmi dau seama că e un pic ciudat, dar chiar aș vrea să ne vedem și să discutăm unele lucruri.

— Da, dar trebuie să fie azi. Trebuie să fie acum.

Este remarcabil cât de simplu este să încheiem această conversație. Eu sugerez un restaurant, nu genul frumos și retro cum sunt cele din cartierul meu, ci un Waffle House care e aproape de autostradă. Simt cum îmi crește pulsul, dar vocea mea rămâne calmă când spun:

— Ne vedem acolo peste o jumătate de oră.

E ca și cum mi-aș da asemenea întâlniri în fiecare zi.

Când sunt pe punctul de a închide, el mai pune o întrebare, ca și cum nu s-ar putea abține.

— Ați auzit de Gretchen Farber?

— Nu, spun eu. Cine e?

— Nu vă faceți griji, spune el. Ne vedem în jumătate de oră.

făcuse o singură greșeală, și acea greșeală era Cal. El nu trebuia să fie decât o altă treaptă pe scara ce-o scotea din gaura întunecată din care venea. A fost doar vina ei că el a devenit mai mult de atât.

În momentul acela ea-și pregătea de atâta vreme următoarea mișcare, încât părea inevitabilă. De îndată ce și-a terminat numărul, a zâmbit, a murmurat un „mulțumesc” la microfon și apoi a ieșit repede de pe scenă. S-a îndreptat spre toaleta femeilor, dar a trecut pe lângă ea, ieșind pe ușa din spate, și apoi a alergat pe alee spre intrarea principală. După aceea a așteptat. Un minut, două, trei, cu inima bătându-i puternic din cauza alergatului și cu pielea înfiorându-se din cauza frigului. Ieșise fără haină, trenciul ei ca de armata salvării rămăsese agățat în culise, pe post de alibi, alături de geanta ei. Măcar de data asta nu ploua, nu era decât o ușoară burniță, vizibilă în lumina neonului de la intrarea în club.

Și apoi a apărut, ridicându-și gulerul când a ieșit pe alee, lumina de neon strălucind pe capul lui ras. Ea încercă să-i facă visurile să devină realitate, prefăcându-se că aștepta pe altcineva tocmai când s-a nimerit să treacă el pe acolo.

— Ai cumva o țigară? Mor aici!

El se uită la ea, clipi și apoi surâse neajutorat.

— Nu fumez, spuse el. Îmi pare rău.

— Nu trebuie. Este un obicei nesănătos. Nu ar trebui să o fac nici eu. Dacă mă vede cineva din trupă, mă omoară.

Ea făcu un gest spre gât, deschise gura și arătă către interior, de parcă el ar fi putut să vadă răul pe care l-au făcut țigările coardelor ei vocale. Apoi își aminti de mâinile lui Will la gâtul ei, cum trebuise să poarte pulovere cu gât și nu putuse să cânte timp de două zile pe urmă. Will le spusese lui Dave și lui Len că ea avea laringită.

— Te simți bine? întrebă el dintr-odată, și zâmbetul îi dispăru.

Mai avea doar 30 de secunde ca să rezolve treaba asta, așa că poză în victimă, destul cât să-i tremure un pic vocea.

— Am avut o seară grea, recunoscu ea. Sincer, am nevoie de o pauză departe de tipii ăia. Încotro te duci?

— Nicăieri, spuse el. Acasă. Vrei să te duc undeva cu mașina?

— Da, spuse ea. Dacă nu ai nimic împotrivă să trecem pe la un magazin să-mi iau țigări. Râse. Îmi pare rău, știu că par o ciudată.

— Nu, e în regulă, spuse el, iar ea știu că era mult mai mult de atât. Era încă atentă cu coada ochiului la ușa din spatele lui. Mulți fumau sub firma de la intrare, dar nu era niciunul dintre cei de care s-ar fi ferit. Nu încă. Ușa continua să se deschidă și ieșeau tot felul de indivizi cu cămăși simple de flanelă. El remarcă încordarea ei și întoarse capul să privească peste umăr, iar ea își dori să-i poată reține privirea.

— Eu sunt Cal, spuse el, întinzând mâna. Și este aproximativ miezul nopții, așa că tu – și arătă spre clădire – tu trebuie să fii Gretchen.

Nici vorbă să fie, dar el era atât de mândru de acea abordare, încât ea își dădu imediat seama că altele nu mai avea. Așa că dădu din cap că da și îl luă de mâna caldă, fiind un pic uimită că el ia de bun tot ce zice ea. Când spuse „mulțumesc, Cal”, vocea îi tremură din nou, dar nu intenționat de data asta, și își trase repede mâna. El făcu un pas înainte, așa cum faci atunci când vezi că un lucru e pe punctul de a cădea de pe un raft.

Ea se adună și întrebă:

— Unde ai parcat?

— Pe acolo, arătă el, și ea îl lăsă să treacă pe lângă ea. Umerii li se atinseră ușor când el trecu în față. Ea rămase pentru o vreme departe de raza lui vizuală, ca să aibă timp să reflecteze ce noroc

incredibil dăduse peste el. Ideea era atât de tristă, că aproape o pufni râsul. Spera ca el să uite de țigări, pentru că, deși fuma iarbă și putea ține timp de un minut și jumătate în plămâni fumul, țigările o făceau să tușească.

Dar el nu uită. Mașina încetini cinci străzi mai încolo și se pregăti să intre într-o benzinărie.

— De fapt, mi-e mai mult foame, spuse ea dintr-odată, ca un fel de confesiune. Ție îți este foame?

— Aș mânca și eu…

— Știi vreun restaurant care e deschis? Eu nu am venit în Seattle decât pentru spectacole, așa că nu știu nimic pe aici.

— Da, sigur… Cal părea deconcertat de schimbarea bruscă. Trebuie să te întorci repede?

— Mi-e doar foame, repetă ea.

Ea se întreba dacă îi găsiseră geanta sub scaun, dar apoi își dădu seama că el spusese ceva, iar ea nu reacționase.

— Mă scuzi… Ce ai spus? Sunt…

— Ești obosită, spuse el. Spuneam că a fost un spectacol frumos. Mereu ești așa de obosită după un spectacol?

— Nu, spuse ea așezându-se comod în scaunul din dreapta al mașinii, în timp ce simțea calda și familiara relaxare de a fi dusă undeva. Sentimentul că pleacă: un sentiment perfect, cel mai bun de pe lumea asta!

Se bucură că restaurantul nu era decât la 15 minute distanță, pe autostrada care era mărginită de garduri de protecție și de copaci înalți. Era întuneric, dar putea să zărească Space Needle care ieșea de după un deal. Atât de departe era centrul orașului, cu clubul, dubița și Will, care deja probabil o căuta nerăbdător, poate chiar trimisese pe cineva la toaletă să vadă dacă e acolo.

Cal îi deschise ușa. Restaurantul avea geamurile aburite pe interior și mirosea minunat.

— Este perfect, spuse ea când se așezară pe banchetele cu forme rotunjite, din lemn. Comandă

un burger și cartofi prăjiți. Cal își luă un sandvici cu ton și o salată.

— Deci vii aici adesea pentru spectacole, întrebă Cal.

— Păi, tu ar trebui să știi.

El se înroși. *Foarte drăguț,* își spuse ea.

— Da, te-am văzut de câteva ori, spuse el precaut. Aveți adesea spectacole în Portland?

— De câteva ori pe săptămână, spuse ea.

— De când cânți?

Ea căută ceva pe masă cu care să se joace, găsi o solniță albă.

— Sunt în trupă de șase luni.

— Îți place?

— Îmi place să fiu bună la asta, spuse ea.

— Asta nu e chiar același lucru, zise el. Îți place *sentimentul*?

— Îmi place *sentimentul* de a fi bună.

— Vreau să zic, ai nevoie să cânți pentru a trăi? Pentru că, atunci când te văd acolo, pari a avea nevoie.

— Ei bine, nu, zise ea enervată de idee. Încerc doar să fac o treabă bună.

— Păi, așa arăți. Este uimitor să vezi asta. E ca și cum nu ar trebui să mai vadă nimeni, știi?

— Da, asta crede și Will, spuse ea chicotind ușor. Eu sunt singurul motiv pentru care suntem chemați, altfel m-ar încuia și m-ar pune să cânt numai pentru el.

— Nu la asta mă referam, spuse Cal.

— Știu, dar așa este.

Cal se încruntă, încercând în mod evident să găsească ceva de spus. Ea decise să îl scutească de efort.

— Mă bate, spuse ea plat. Vreau să fug de el.

— Te bate.

— Și vreau să fug de el.

El îi luă solnița din mână și o puse frumos în fața ei. Remarcase deja faptul că ea nu are nici haină și nici geantă și că va trebui să plătească

cina, iar ea observă asta. Încercă să nu își țină respirația până ce avea să vină următoarea lui întrebare.

— Cu ce te pot ajuta?

Se uită în ochii lui, care erau de un castaniu-închis cu niște cercuri albastre în jurul irisului, și își înmuie vocea:

— Mă ajuți deja. Nu ți-ai dat seama?

Ea luă din nou solnița, o puse culcată și o roti, și la fiecare răsucire câteva fire de sare săreau pe masă. Lăsă sarea acolo, știind instinctiv cât de mult ar fi vrut el să o scuture de pe masă. Dar nu o făcu.

Veni mâncarea. Ea luă burgerul și mușcă din el. Cu colțul ochiului, văzu cum Cal îi mulțumește ospătăriței printr-o înclinare a capului și, abia după ce aceasta plecă, își desfăcu tacâmurile din șervetul pe care și-l așeză în poală. Apoi luă cuțitul și tăie sandviciul în jumătate, pe diagonală.

— Mamă, spuse ea.

— Ce e? El luă unul dintre triunghiuri și mușcă dintr-un colț.

Cu gura plină, ea făcu un gest către sandviciul lui cu hamburgerul pe care-l avea în mână.

— Îmi place să mănânc câte jumătate, în caz că vreau să iau acasă restul, explică el. Iar triunghiurile îmi plac din punct de vedere estetic.

— E ciudat, râse ea. Parcă ai fi criminal în serie.

— Câți ani ai? întrebă el.

— Asta e o întrebare nepoliticoasă!

— Las-o baltă, zise el. Este clar că nu ești destul de bătrână încât să vrei să-ți ascunzi vârsta, așa că, probabil, ești prea tânără.

— 27.

— Pe dracu', zise el.

— Tu câți ani ai?

Ea băgă în gură un cartof prăjit și îl ținu între dinți un pic mai mult până să muște din el.

El ridică o sprânceană.

— Prea bătrân pentru tine!

— 40?

— Mersi, râse el. 30, de fapt.

— Eu am 25.

— Da, sunt convins, spuse el. Doamne, nu ar trebui să fii la colegiu, sau ceva?

— Am terminat școala mai devreme. Învăț repede.

— Ca să vezi, zise Cal.

— Dar tu nu ești așa.

— De unde știi?

Ea îi ochi nasul cu un cartof prăjit și apoi îl aruncă.

— Pentru că nu te-ai așteptat la asta.

Nici ea nu se așteptase. Această atmosferă de flirt era ceva nou pentru ea. Nu fusese decât senzuală sau dulce cu Will, în funcție de cum o cerea situația. Cu Lina era tăcută și supusă. Se întreba, oarecum detașată, cât din ceea ce se întâmpla era teatru și cât era reacția la o masă caldă, căci mâncarea îi ajungea în stomac și îi dădea o senzație de relaxare. Pentru prima dată de luni încoace, nu simțea frica.

Între timp, Cal o studia cu o expresie serioasă.

— Ascultă, Gretchen, spuse el. Pot să-ți găsesc un loc unde să stai o vreme.

— Pot să stau cu tine?

El ezită.

— Nu ai pe nimeni pe care să suni?

— Ți se pare că aș mai avea pe cineva? întrebă ea, cu un gest ce părea că-i separă de restul lumii, la acea cină de la miezul nopții.

— Păi… el făcu o pauză și oftă. Presupun că ai putea să stai la mine în seara asta.

— Faci asta adesea? Le oferi străinilor un pat?

— Am mai cunoscut pe cineva care a trebuit să plece pe fugă dintr-o situație nasoală, spuse el, ignorând provocarea ei.

Dar ea încetase să asculte după „în seara asta”. Restul avea să vină de la sine. Odată aflată în casa lui, știa foarte bine cum să facă să rămână. Dar nu

putea ști că și ea se va implica. Asta a fost greșeala ei.

5

Alex Mercado părea cu circa zece ani mai tânăr decât orice detectiv particular pe care-l văzusem în vreun film sau la televizor. Avea o față rotundă, de băiețandru, era bronzat și proaspăt ras. Spre ușurarea mea, nu purta pălărie. Îmi dau seama acum că mi-l imaginasem purtând una din cauza site-ului, dar el e îmbrăcat cu o pereche de blugi și un tricou polo, descheiat la gât. Chiar și într-un Waffle House populat cu bărbați singuri, care beau cafea în separeuri, îmi dau seama imediat care se uită după mine, iar el îmi confirmă bănuiala ridicându-se și întinzându-se peste masă, pentru a da mâna cu mine.

— Eu sunt Alex. Mulțumesc că ați venit, spune și face semn să mă așez în fața lui. Plasticul maroniu al separeului scârțâie când mă așez și alunec înspre peretele despărțitor cu geam din sticlă mată în partea de sus. Nu am mai fost de mult la Waffle House. Mă uit în jur și mă întreb dacă acesta este genul de loc în care vin studenții mei când au vreo problemă. Mirosul de aici – de mere cu scorțișoară și de ulei ușor rânced – este uimitor de plăcut.

— Veniți adesea aici? întreb. Am impresia că v-am mai văzut.

El pare un pic uimit și îmi spun în gând: „Asta e pentru faza cu identitatea apelantului, amice!”

— Am vrut să putem vorbi undeva fără să fim întrerupți, răspunde. Vocea lui este un pic aspră, dar, în loc să-l îmbătrânească, îl face să pară un adolescent cu vocea în schimbare. Se uită în jur și râde.

— Există o singură ospătăriță aici și, credeți-mă, nu este deloc atentă.

— Ca să știți, soțul meu știe că sunt aici.

— Bine, spune el. Se vede pe fața lui că nu mă crede.

— Ia spuneți, zic eu ca să trec peste amabilități.

— Știu că este un subiect delicat, zice el, pronunțând cuvântul „delicat” cu atenție la fiecare silabă parcă. Știu că, probabil, vă simțiți foarte…

— Da, așa e, spun eu. Deci, despre ce e vorba?

— Ați vorbit cu fiica dumneavoastră despre ceea ce s-a întâmplat?

— Raportul poliției…

— Știu ce este în raportul poliției.

— Serios?

Am văzut, desigur, la știri, fragmente de la conferința de presă a poliției, dar cum familia nu era acolo, ca să fie în centrul atenției, totul a mers repede, a fost cineva care a spus cuvintele „vie și nevătămată” și „echipa care se ocupă de traficul de persoane”, și „vie și nevătămată” încă o dată în fața camerelor și aparatelor foto, în timp ce poza din clasa a șaptea a lui Julie apărea într-un colț al ecranului, iar în partea de jos scria: *Fata de 13 ani răpită s-a întors acasă teafără după opt ani.* Sunt sigură că nu s-au făcut publice detalii din raportul poliției.

— De unde știți?

— L-am citit.

— Cum așa?

— Sunt detectiv particular. Am metodele mele. Dar eu nu am întrebat despre raport. Ați vorbit cu fiica dumneavoastră despre ceea ce s-a întâmplat?

— Eram acolo când a dat declarația.

El se uită la mine.

— Nu stăm să vorbim despre asta toată ziua, îi spun. Dacă despre asta este vorba.

— Nu vreți să știți?

— Nu vreau să fiu indiscretă.

— Doamnă Davalos…

— Doctor, spun eu fără să mă gândesc, dar el continuă să mă preseze.

— Ați remarcat vreo neconcordanță în povestea lui Julie?

Patru programări la terapie la care nu s-a dus. Un tatuaj. Expresia feței ei când am văzut ecografia. Vocea ei: „Ieși!”

— V-ați gândit vreodată să vă întrebați… se oprește și coboară vocea, afișând o expresie serioasă, nu tocmai de om care-și cere scuze, dar care este totuși îngrijorat.

— Uitați, doamnă… doctor Davalos… Există cazuri de… Este neobișnuit, dar sincer, la fel de neobișnuit este ca un copil dispărut să apară după opt ani, din senin. Chiar și după trei zile, dacă este implicată o armă și nu s-a cerut o răscumpărare, este puțin probabilă recuperarea…

— Sunt conștientă de asta.

— Acum, polițiștii nu vor pune întrebări. Ea este acasă, este în siguranță, așa că asta nu mai este problema lor.

— Ei încă mai caută…

El mă întrerupe:

— Desigur, ar arăta foarte bine ca ei să vină cu un tip rău după atâta timp, să dezvăluie o rețea de trafic de persoane. Ar fi un titlu senzațional. Dar trebuie să vă spun, doctore, că din ceea ce am citit, această rețea de trafic de persoane este foarte bizară. Nu răpești un copil în Texas, pentru ca mai apoi să-l târăști prin trei state, dacă vrei să o duci în Mexic. Granița este chiar aici!

— Poate că răpitorul nu avea un plan, spun eu.

— Desigur, zice Alex. Poate că este varietatea de grădină a psihopatului sălbatic. Nu sunt așa de des întâlniți, dar cine știe? O vede undeva, nu se știe unde, și o ia la întâmplare, dintr-un impuls, iar apoi vrea să scape repede de ea. Și se întâmplă să dea peste o rețea de traficanți, iar ea ajunge în Mexic, cu El Jefe, marele traficant de droguri care trăiește într-o vilă ca-n filme. El face o pauză și dă din cap. A fost o mișcare îndrăzneață, dar inteligentă.

— Cum adică inteligentă? întreb eu. Ce mișcare?

— Acum este implicat FBI-ul.

Detectivul începe să vorbească mai mult pentru sine, decât cu mine, îngrijorarea transformându-se într-o expresie care mi se pare aproape de nesuportat, în interes.

— Este o forță de intervenție la nivelul întregului stat și la nivel zonal, experți din mai multe domenii care încearcă să colaboreze. Totul devine mai complicat și mai lent. Investigația se poate prelungi luni în șir. Și, între timp, chiar credeți că poliția vrea ca poza ei să apară prin ziare și să amintească tuturor cum au renunțat ei la caz timp de opt ani? Credeți că vor să reamintească Americii că preferata tuturor, fata răpită, s-a întors singură acasă?

Alex a vorbit foarte repede, iar acum a făcut o pauză, ca să știu ce mă așteaptă.

— Mai ales când ea a fost, cel mai probabil, chiar sub nasul lor mai tot timpul, iar ei nu au făcut nimic pentru a o salva?

— Sub nasul lor…

„Dar ea este în siguranță”, gândesc.

Îmi întinde peste masă un dosar-plic și, cu toate că undeva în capul meu se aude un semnal de avertizare: „Nu-l deschide! Nu îl deschide!”, desfac încuietoarea metalică și-l deschid. Îl pun apoi pe masă, bag două degete și trag afară niște articole și o poză. La început, fotografia mi se pare că nu are nicio noimă, dar apoi începe să capete sens – sunt bucăți de material putrezit și ceva și mai rău – și privesc în altă parte, dar văd cu coada ochiului titlurile de ziar: *Râul Oaks. Zona Houston.*

Resturile găsite.

Pun totul la loc în plic și-l închid, iar stomacul îmi ajunge în gât.

— Cine v-a angajat?

Vocea îmi tremură.

— Eu abia intrasem în poliție când a dispărut fiica dumneavoastră, spune Alex ca și cum am face

conversație, fără să răspundă și fără să atingă plicul, de parcă dintr-odată am fi fost săltați din acest local de coșmar și transportați la o primă întâlnire amoroasă penibilă, în faza în care încerci să-l cunoști pe celălalt.

— Nu mi-a plăcut. Am renunțat după vreo doi ani. Credeți-mă, nu e deloc ușor să renunți la toate acele beneficii, așa că, dacă îți dai seama că asta nu e de tine, e bine să pleci cât mai repede. Râde scurt. Desigur, și nevastă-mea a crezut la fel.

— Cine v-a angajat? repet eu.

— Nimeni…

— Atunci, ce dracu' încercați să faceți aici?

O ospătăriță trece pe lângă noi cu o carafă de plastic în mână și, incredibil, Alex face un gest către cana lui și o lasă pe ospătăriță să i-o umple. Îi mulțumește printr-o înclinare a capului, iar apoi se întoarce spre mine. Când deschide gura, simt că-mi vibrează ceva pe șold. Cred că Tom se întreabă unde sunt. Oare cât o fi ceasul?

— Anna, am fost acolo. Nu vrei să știi de ce nu au găsit-o pe fiica ta?

— Presupun că este vorba de o incompetență crasă.

Sunetul numelui meu rostit cu acea voce aspră mă enervează așa de tare, că abia mă mai pot controla. A venit vremea să pun capăt acestei farse de conversație.

— Trebuie să plec, spun ridicându-mă. Simt pentru a doua oară cum telefonul îmi vibrează în geantă.

— Vrei adevărul. La fel și eu. Am motive să cred că adevărul este mult mai rău decât am crezut noi. Ceea ce este acolo – și începe să vorbească repede, arătând cu degetul spre dosarul-plic de pe masă care parcă îmi arde corneea – nici măcar nu poate fi comparat cu fișele dentare ale fiicei tale. Julie Whitaker a fost scoasă din baza de date a persoanelor dispărute. Am verificat.

— Pentru că este acasă, șoptesc eu. Stă pe canapea, acoperită cu o pătură.

Vibrație din nou. Am primit un mesaj.

— Se crede că rămășițele sunt vechi de opt-zece ani. Se crede că e vorba de o fată de 13 ani. Dar numele lui Julie nu va fi pomenit…

— De ce ar fi?

— Numai dacă creezi o suspiciune rezonabilă cum că femeia care e în casa ta nu este cine spune că ar fi.

— Femeia care stă în casa mea, repet ca o idioată.

— Ai putea să-mi faci un serviciu? Poți să iei de la ea o mostră de ADN? Un fir de păr de pe o perie ar fi ideal.

Vibrație din nou. Scot telefonul din geantă, mă uit în jos scurt, citesc ultimul mesaj al lui Tom și, dintr-odată, simt că amețesc.

Dar Alex continuă.

— Am un prieten la un laborator criminalistic care va compara firele de păr, ca să vadă dacă se potrivesc. Nu apelăm la nimeni, nu va afla nimeni până ce nu vom avea un răspuns.

— Îmi pare rău, împing înapoi dosarul către el, ca pe un fel de mâncare pentru că nu îl pot termina.

— Ești sigură că e ea? Bine. Atunci asta va fi o confirmare, liniștea sufletească. Se uită la mine sugestiv.

Vibrație.

— Dar nu ești sigură, nu-i așa? Nu pe deplin.

El încă stă jos cu mâinile încrucișate în fața lui, pe masă, dar am impresia că parcă ar fi deasupra mea cumva, parcă ar pătrunde în cele mai ascunse părți ale minții mele, punându-și mâinile pe absolut tot. Este genul de violare a intimității care te implică din nou și din nou, ca și cum ai uita să pui alarma sau ai lăsa ușa descuiată, sau, pur și simplu, ca și cum ai trăi într-o lume în care oricine poate să-ți intre în bucătărie și să-ți ia fiica,

amenințând-o cu un cuțit. O lume în care se poate întâmpla așa ceva este o lume în care eu nu pot avea niciun pic de încredere sau credință, o lume în care cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat este doar o altă mască a celui mai rău lucru, iar cel mai rău lucru care mi s-a întâmplat încape într-un dosar și se poate rezuma la două cuvinte: *Resturile găsite.*

— Sunt sigură, spun eu.

— Ai numărul meu de telefon, îmi spune. Nu îmi mai dă dosarul. Sună-mă dacă vrei să mai vorbim.

Telefonul meu bâzâie încontinuu acum. Va trebui să mă duc acasă, la Tom, și să fac față pedepselor care deja s-au năpustit asupra noastră din cauza îndoielilor mele. Mă îndrept spre ușă și am impresia că sunt plecată de o veșnicie. Nici nu îmi vine să cred că acum câteva ore am ieșit din cabinetul lui Carol Morse. Dar gândul la ședințele de terapie de la care Julie a lipsit îi găsește dintr-odată utilizare țicnitului din separeul din spatele meu.

— Nu dau doi bani pe chestia aia, spun eu, refuzând să mă mai uit la dosar. Dar, dacă chiar vrei să mă ajuți, află unde se duce marțea și joia după-amiaza. Pleacă de acasă la ora 13:30. Urmărește-o.

— Credeam că nu o să-mi mai ceri odată asta!

— Nu o faci pro bono. Este pentru mine. O să te plătesc.

— Bine, spune și dă din cap. Dar trebui să faci și tu ceva pentru mine, Anna. Caută o trupă numită Gretchen at Midnight. Caută un video pe YouTube. Spune-mi chipul cui îl vezi acolo. Dacă asta o să te facă să te răzgândești, sună-mă!

Vi

se trezi la șapte dimineața cu gura încleștată și cu ochii lipiți. Will încă dormea buștean lângă ea, sforăind.

Pentru un moment nu își aminti de ce o durea falca. Apoi intră în baie și văzu perdeaua de la duș pe jumătate căzută și sticlele de șampon răsturnate în cadă, și își aminti mâinile lui care o ținuseră de gât, lipită de perete, sub jetul de apă. Atunci când îi dăduse drumul, se prinsese de perdea, orbește, să nu cadă, de aici și haosul. Stătuse acolo ghemuită, ascultând sunetul apei care curgea peste perdeaua de plastic de deasupra capului ei, așteptând ca el să vină înapoi și să urle la ea pentru prostia pe care o făcuse. El nu mai venise…

Fusese prima dată când Will o lovise, dar nu prima dată când se temuse c-o va face. Era deja foarte familiarizată cu cântecul pe care avea să-l cânte după o noapte cum fusese cea precedentă. Cum putea el să aibă încredere în ea, la ce trecut avea? Dansase pentru toți acei bărbați, chiar și pentru femei, și făcuse mai mult decât să danseze. Acesta era primul vers. Apoi venea refrenul în care evitase toate apelativele de cu o seară înainte. Doar urlase și jurase că nu avea să mai creadă că el poate fi suficient pentru ea. Al doilea vers era la fel ca primul. Apoi, partea cea mai tare: Oare ea pricepea că el mai fusese trădat? Fusese virgin până la 22 de ani, pentru că iubita lui din liceu îi zisese că nu este pregătită, dar apoi se aflase că ea se culca cu altul. El fusese un domn, iar ea îl trădase.

Vi se prefăcea de fiecare dată că auzea asta pentru prima oară. El plângea și își cerea iertare, dar cumva tot vina ei era. Iar amintirea faptului că-și ceruse scuze și că se umilise și îi spusese jenanta poveste avea să provoace și mai mult rău data viitoare.

Se întoarse în dormitor și se uită la el. Will era minunat atunci când dormea. Avea un profil de statuie, cu o bărbie colțoasă și rotunjită în același timp, iar umbra de mustață îi făcea pielea să arate ca marmura. Își imagină cum ar fi să-l atingă așa cum o atinsese el, chiar sub bărbie, iar apoi să coboare și să strângă tare.

Pleoapele ei, aproape translucide, se mișcară, și își duse brusc mâna la falcă. Deja se formaseră vânătăi pe gât, dar puteau fi acoperite de o eșarfă sau de un pulover cu gât. Nimeni nu trebuia să le vadă.

Era ca și cum ar fi știut de unde să apuce. Ca și cum ar mai fi făcut asta.

Îi luă câteva minute să curețe în baie. Da, el avea să plângă și să-și ceară scuze, dar nu voia să vadă lucruri care să-i amintească de seara trecută. Prima dată va vrea să facă sex, cât sânii ei încă mai erau uzi de lacrimile lui, iar ea avea să-l lase, cu dragoste și cu blândețe. Chiar acum, trupul ei parcă începuse să calculeze. Ea se întinse în pat în chiloți și se așeză cu grijă alături de el trăgând cearceaful peste ei amândoi, închise ochii. Nu mai putea să doarmă, dar nu era nicio problemă. Ea folosi timpul acesta pentru a face un plan.

Planul avea legătură cu Seattle. Will programase niște spectacole acolo, pentru a o scoate din oraș. Își făcea griji că ea se va întoarce la vechea gașcă, aceea a Linei, cu toate că niciunul dintre ei nu mai vorbise cu ea după ce se despărțiseră. Pe mulți dintre ei nici nu-i cunoștea bine, așa încât, când era cu Will la vreun spectacol și se întâlnea întâmplător cu vreunul dintre ei, nu era deloc ciudat ca ei să pretindă că nu o recunosc. Și ea făcea la fel.

Dar asta nu se întâmpla prea des, pentru că ei nu mai cântau în baruri de lesbiene. Will își sunase doi dintre vechii prieteni din trupă și le spusese că are o cântăreață. Vocea lui Vi se suprapunea bine peste chitara electrică, așa încât ea cânta ca solistă,

nu în cor. Versurile i se păreau ca niște bilete sinucigașe prost scrise, dar oricum nu le auzeai prea bine și nici nu prea conta. Will avea dreptate, oamenii voiau să vadă o fată solistă a unei trupe. Nu părea să conteze ce fel de haine rupte purta ea, fețele lor se întorceau către ea ca florile după soare, de parcă ea ar fi fost vreun fel de înger. Uneori chiar se simțea ca un înger. Luminile scenei o orbeau, iar ea avea impresia că parcă privea direct în Rai de dincolo de pleoapele lăsate, iar dacă luminile puternice îi întunecau vederea atunci când deschidea ochii, pentru ea asta însemna că trebuie să vadă mai puțin din lumea din jurul ei.

Trupa se chema deprimant: Midnight (Miez de noapte). După o vreme însă, a devenit clar că oamenii veneau pentru Vi și, într-un moment de inspirație, Will propusese să-i schimbe numele în Gretchen at Midnight după o poveste pentru copii pe care i-o citea mama lui când era mic. Oricum, era pregătită să renunțe le numele de Vi și, după cum era de așteptat, oamenii începuseră să-i spună Gretchen. Îi plăcea. Gretchen era un nume mai sănătos decât Violet, și Gretchen era o fată mai sănătoasă, nu o pasăre de noapte, ci o floare minunată în lumina zilei. Părul îi crescuse și începuse să-i facă șuvițe și, cu cât era mai blond, cu atât mai bine arăta împreună cu tricourile și blugii închiși la culoare, pe care îi purta pe scenă, și totul părea a fi, mai mult sau mai puțin, în regulă.

Sau, cel puțin, intrase într-o rutină, până ce a greșit și a spus o prostie, care a pus-o în pericol în două moduri. Dave și Len vorbeau să meargă prin niște cluburi de striptease după cântare și pomeniseră de Black Rose. Un pic aprinsă datorită publicului din acea seară, ea făcuse o glumă stupidă despre lesbienele care se duceau acolo pentru pește proaspăt, și Will, care avea uneori un

radar pentru asemenea chestii, se uitase la ea bănuitor și o întrebase:

— Dar de unde știi tu?

Nu se mai ostenise să nege. El sărutase trandafirul negru de pe coastele ei de sute de ori fără să aibă idee ce semnifica. Acum se holba la ea, iar ea simțea cum tatuajul parcă o arde sub tricou, semnificația lui fiind, dintr-odată, de netăgăduit.

Se terminase, lucru pe care ea îl știuse din secunda doi, dar el, periculos, nu. Din acel moment, de câte ori stătea pe scenă, strălucind mai ceva ca o firmă luminoasă, el nu o mai vedea pe Vi, ci o vedea pe Starr dansând sub lumina reflectoarelor, pe Starr care ar fi trebuit să dispară de mult. După spectacole, oricât de mulțumit ar fi fost de partea trupei, el spunea: „Toți cei din sală te-au vrut pe tine”.

Ea ridica din umeri. Nu asta era ideea?

La început, asta îl excita. Când ajungeau acasă, o trăgea cu putere spre el și îi freca locul unde era tatuajul până ce pielea de sub sânul ei stâng devenea aspră și vineție, apoi i-o trăgea de parcă ar fi vrut să o domine dinăuntru înspre exterior. Inutil, ar fi putut să-i spună ea. Nimeni nu era stăpân peste ceea ce era acolo, nici chiar ea. Dar nu a trecut mult și dezgustul a eclipsat dorința, și ochii lui deveneau tot mai închiși, iar regulatul nu mai era suficient. El trebuia să pătrundă altfel.

Bara de la baie se rupsese, și ea simțea că se vor mai rupe și altele. Era vremea să plece, dar următoarea situație trebuia să fie ceva diferit. Nu mai voia nici tipe ca Lina, nici tipi ca Will. Se săturase să fie păpușa altora, indiferent că era băgată în pat seara sau lipită de vreun perete.

Oricum, trupa devenea prea populară. Aproape la fiecare cântare mai nou vedea telefoanele ținute sus pentru a filma, și asta nu-i plăcea. Știa că trebuie să facă un plan bine pus la punct și să se miște repede, pentru că, în ultima vreme, Will nu o

prea scăpa din ochi. Când erau pe drum cu toții, el făcea pe îngerul ei păzitor, ceea ce însenina că ea și Will aveau o cameră ieftină de motel, în timp ce restul trupei dormea pe canapele. Foarte curând, avea să o pună să lase și ușa deschisă la baie când mergea să urineze și, uite așa, ea nu avea să mai fie niciodată singură, nici măcar la toaletă.

Începuse să bea bere cu trupa înainte de spectacole, rândul acela din partea casei. Lui Will îi plăcea că ea lua parte la acest ritual. O avertizase adesea, după ce el băuse cinci sau șase sticle și ea era încă în formă, să nu se creadă mai deșteaptă decât e. Roata avea să se întoarcă, dar ea credea că știe cam cât mai poate să bea cu băieții înainte ca asta să se întâmple. Se apropiase mai mult de Will ca să mai câștige timp, ignorându-i pe Dave și pe Len cât putuse de tare, având în vedere că erau toți înghesuiți într-un separeu, și se asigurase că o văzuse toată lumea ducându-se la toaletă înainte să urce pe scenă cu toții. Will râsese zicând că este tracul de vină, dar la momentul potrivit, dacă sărea peste acest pas, avea posibilitatea de a dispărea repede.

De fiecare dată când cântau în Seattle, ea se simțea ca un copil într-un leagăn, care scana terenul, din mișcare, căutând momentul potrivit pentru a sări. Nu știa ce caută înainte să-l vadă pe el: un tip din public, la Ploughman, pe care-l mai văzuse și care era mereu singur. Era un bărbat oarecare, dar în acea seară, pe scenă, în timp ce luminile roșii erau ca o mască de sub care ea putea să iasă, îl simțise ca pe o pată pe partea din față a bluzei, îl simțise privind-o și apoi îi văzuse chipul mai întunecat înconjurat de unele deschise la culoare, ca o gaură în mijlocul mulțimii. Închise ochii și își lăsă vocea să se ducă spre alto, apoi se întinse spre el cu vocea de soprană, parcă explodând în întunericul dintre ei, ca un scufundător care iese la suprafață.

În acea noapte de octombrie, în care burnița era ca un fel de perdea ce nu avea să se mai ridice timp de câteva luni, a sărit.

6

Până ajung acasă, am uitat deja de video și de Gretchen Farber, pentru că ea a dispărut, Julie a dispărut.

Vreau să țip la Tom pentru că a lăsat-o să iasă din casă. Desigur, el nu știe de sarcina pierdută, nu știe că ea trebuie să stea culcată timp de 24 de ore. El nu știe că s-ar putea să sângereze și că s-ar putea s-o doară. Când ajung acasă, e plecată de cinci ore și el nu știe nimic de ea. Este disperat. Mergem în sus și în jos pe Memorial, ne oprim la cafenele și la magazine, întrebând dacă a văzut-o cineva. Un barista de la Starbucks ne spune că i se pare că a văzut-o urcând într-un SUV.

Suntem așa de înnebuniți, că nici nu ne gândim la Jane, care a plecat undeva cu mașina lui Tom. Atunci când telefonul lui Jane intră direct pe căsuța vocală, așa cum o face când este închis, scenariile deja scapă de sub control. Unii din Mexic, care o căutau pe Julie, au găsit-o în sfârșit, poate când fetele erau împreună. Sau poate că Jane a luat-o pe Julie, dar au fost oprite în cine știe ce intersecție și acum sunt în comă pe la cine știe ce spital. Avem în minte numai scene catastrofale, tentante tocmai pentru că sunt imposibile, la fel ca fulgerul care lovește de două ori în același loc. Eu urlu la Tom și el urlă la mine, apoi ne îmbrățișăm și Tom sună la poliție. Încă aștepta în telefon atunci când fetele intră în bucătărie, fleașcă și râzând în hohote.

Râsul lor mă trezește la realitate. În ultimele patru ore, de când am aflat că ambele fete au dispărut, am stat la masa din bucătărie și mi-am spus cu o certitudine morbidă că este vina mea. Că faptul că am mers la terapeutul lui Julie și, încă și mai rău, faptul că m-am întâlnit cu acea persoană, cu Mercado, un nebun care luase numărul meu de pe site-ul facultății, erau trădări care însemnau că

nu o meritam pe Julie înapoi. Pe când treceam în revistă lista prietenelor lui Jane – Bella, April și apoi toți ceilalți cu care nu mai iese, dar ale căror telefoane le avem – în timp ce Tom urla la detectivii Harris și Overbey și la oricine îl mai asculta, am știut în adâncul meu că fetele plecaseră din cauza mea.

Dar acum ele erau aici și râdeau.

— Unde ați fost? întreb calmă.

Încă sunt în bula surorilor – Julie și Janie, Janie și Julie, ca pe vremuri –, cu toate că Julie, care a simțit că e ceva în neregulă, devine tot mai serioasă.

— Doamne, în așa de multe locuri! spune Jane și pune o mână pe umărul lui Julie ca să-și țină echilibrul.

— Ați putea începe prin a ne spune de ce sunteți fleașcă.

— A, spune ea. Da… Ăsta a fost în mare parte un accident. Este ceva agitat în vocea lui Jane, dar nu am chef să o ascult. Ea îmi vede expresia însă. Spune-i tu, Julie, că pe tine te place. Apoi explodează într-un chicot nervos.

Julie începe să explice:

— Traficul era așa de aglomerat pe drumul spre casă și ne-am oprit să mâncăm. Și apoi Jane a vrut să-mi arate grădina cu sculpturi, dar aceasta se închisese deja…

— Am sărit peste gard, spune Jane. Am mai făcut asta de multe ori, dar acum a fost prima dată când m-a fugărit un paznic. Ea chicotește din nou. Așa că ne-am dus la fântâna aia mare din centrul Hermann Park…

— Am vrut să ne punem o dorință.

— Dar lucrurile au cam scăpat de sub control și am înotat un pic.

— A luat bani din fântână, zice Julie, începând să râdă din nou.

— Păi, nu aveam nicio monedă. Mi-am spus că dorințelor nu le pasă dacă sunt reciclate un pic.

Uitaseră deja de expresia de pe chipul meu care le oprise un moment mai devreme. În mințile lor, ele încă se mai rostogolesc prin apa din fântână, alergându-se pe sub jeturile de apă în timp ce în jurul lor se aud claxoane din toate direcțiile.

Este prea greu de suportat. Mă ridic de la masa din bucătărie. Nici măcar nu știu ce fac sau către care dintre ele mă îndrept, dar Julie mă vede și se face mică în cadrul ușii. Fără să clipesc, o plesnesc pe Jane peste față.

— Anna, țipă Tom.

— Ce a fost în capul tău? întreb eu. Cred că ți-am lăsat 20 de mesaje. Ce dracu' s-a întâmplat?

Tom se duce către Julie și o prinde pe după umeri. Nu este între Jane și mine, dar pare gata să ajungă acolo într-o secundă.

Jane își duce mâna la față, uimită.

— M-ai lovit.

„Scumpa mea, îmi pare rău", este ceea ce aș vrea să spun, dar din gură îmi ies vorbe mai dure.

— Ne datorezi scuze mie și tatălui tău.

— Ai dat în mine, spune Jane. Nenorocito!

— Jane! Tom face un pas înainte cu un ton de avertisment.

— Probabil că mi s-a închis telefonul. Doamne, o să mă uit dacă vrei. Caută prin geantă până ce își găsește telefonul, apasă pe butonul de deschidere și ni-l flutură pe sub nasuri.

— Vedeți? Este închis!

— Este treaba ta să-l ai mereu încărcat, știi bine.

— De când îți pasă ție? Jane își pune telefonul la loc în geantă. Nici măcar nu e vorba de mine aici. Am mai întârziat și alte dăți cinci minute și nici măcar nu ai remarcat.

— Acum ați întârziat cinci ore, nu cinci minute, spune Tom. Nu știam unde sunteți.

— Nu vin niciodată la cină, spune Jane. Până acum nu m-a mai plesnit nimeni. La naiba, nimic din ceea ce fac pe aici nu creează probleme. Ea râde. De ce este altfel când e ea cu mine? Pentru că

vă temeți că o să pățească ceva care chiar contează?

— Tu te poți descurca singură, urlu eu.

— Ce vrea să însemne asta?

— Ai lăsat-o să plece o dată. Te-ai uitat la ea cum ieșea pe ușă!

Ochii lui Jane se măresc. Ea vine lângă mine, destul de aproape ca să-mi dau seama cât de înaltă e față de mine. Ridică mâna și, pentru o clipă, am impresia că o să mă plesnească. În schimb, ea arată spre Julie.

— N-ai decât să dai vina pe mine, dacă vrei, dar nu uita că ea este chiar acolo! Îi poți pune întrebări dacă vrei.

Ochii mei se îndreaptă în direcția indicată de mâna ei și, pentru prima dată, remarc părul lui Julie care e ud și lipit de cap ca și al lui Jane, dar care începe să se usuce. Văd părul scurt, roșu, dat pe spate și, pentru un moment, nici măcar nu pot să vorbesc.

— Ți-am spus că o să se sperie, zice Jane, dar nimeni nu mă ascultă.

— Îmi pare rău, spune Julie aproape șoptit.

— De ce?

Fac un pas spre Julie, întind mâna și mângâi partea de lângă ureche, unde era părul ei blond-deschis. Apoi răsfir părul și trag de el, ca să mă asigur că este real.

Apoi încep să plâng. Nu mă pot abține.

— Nu pot să cred așa ceva, zice Jane. Ea este cea care a plecat din casă, fără să spună nimănui unde se duce. Ea este cea care a dispărut. Nu eu. Nu eu!

Pe degetul inelar de la mâna stângă, Jane are un pansament care s-a desprins și flutură. Când vede că nimeni nu o s-o oprească, se repede în sus pe scări și trântește ușa în urma ei.

Julie o urmează încet, pas cu pas, încercând să facă față durerii mele, de parcă ar fi un curent în timpul unei inundații, de parcă ar putea să-și

piardă echilibrul și să fie luată pe sus. Arată de parcă ar fi pierdut mai mulți copii decât mi-aș putea imagina.

∵

Mama mea m-a plesnit o dată.

În vara de după clasa a cincea, Angie Pugh m-a invitat să-mi petrec o parte din vară cu familia ei în Northeast Harbor. Mama, care avea idei foarte dure în ceea ce privește creșterea fetelor, a acceptat fără prea multă tragere de inimă, dar îmi rămăsese mic costumul de baie, și cumpărarea unuia nou a fost o tortură. Ea stătea în spatele meu în cabina de probă, privind încruntată cum trăgeam fiecare costum peste șoldurile mele care crescuseră. Costumul pe care l-am ales în cele din urmă era cu buline și avea o fustiță care-mi ajungea până la genunchi – crescusem mult în înălțime cu un an înainte și mă oprisem la 1,52 m.

În prima zi de vacanță la Angie, ea se strâmbase la costumul meu cu buline și îmi spusese să iau unul de-al ei. Deschisese un sertar plin de bikini de la departamentul de haine pentru copii, costume de baie cum mama nici nu m-ar fi lăsat să iau de pe raft. Am probat un costum tricotat din două piese, cu slipul care se lega pe șolduri cu niște șnururi cu mărgele care zdrăngăneau când mergeam. Angie se uitase la mine critic și spusese:

— Acum m-am prins cum trebuie să arate…

Părea geloasă, dar nu foarte, pentru că, până la urmă, ea era cea care avea casă de vacanță în Northeast Harbor, iar eu eram cea cu mama catolică.

Timp de zece zile ne-am jucat cu mingea și ping-pong, am mers să ne luăm Coke floats, ne-am spus una alteia povești de groază ascunse sub cearceafuri, cu lanternele aprinse. La sfârșitul vacanței, i-am dat înapoi lui Angie costumul de baie, dar nu m-am gândit că se vedeau urmele de bronz. Mama, care nu credea în bătutul la ușă, a intrat în timp ce eu mă schimbam.

În timp ce eu plângeam de durere de la palma primită, a urlat:

— Știi ce au gândit bărbații care te-au văzut așa? Știi?

Nu am crezut-o. Pentru mine, era doar un corp. Dar când vara s-a încheiat, am descoperit că, pentru băieții de la școala mea, pentru bărbații de pe stradă, pentru oricine se uita, era mai mult decât atât. Era o carte deschisă plină de secrete oribile, o revistă porcoasă pe care oricine o putea răsfoi. Mama nu m-a mai plesnit niciodată, dar am urât-o pentru că avusese dreptate.

Mama a murit înainte ca șoldurile lui Julie să se vadă într-o fustă. Ea nu m-a văzut cum mi-a stat inima prima dată – este acel moment în care te uiți la o fată într-o lumină anume și vezi că ea va deveni femeie, și asta îți amintește de fiecare băiat care ți-a ridicat fusta cu un creion când mergeai în fața lui pe scări, la fiecare bărbat care s-a holbat la tine în stația de autobuz, la fiecare claxon de pe stradă și la fiecare comentariu cu subînțeles. Îți amintești cum erai singură, minunat de singură, într-o rochie de vară, citind o carte și bucurându-te de iarba care îți gâdila coapsele și de soarele care îți mângâia brațele, doar pentru a realiza că, de fapt, nu erai deloc singură și că bărbatul de care îți era rușine să-ți fie frică a venit să te întrebe dacă te poate unge cu cremă pe spate. Te uiți la fiica ta și totul îți revine în minte, fiecare secundă în care ai simțit acel amestec de rușine și de teamă, doar că de data asta este în afara ta, se întâmplă cu un trup care pare a fi ca al tău, dar nu e, așa că nu ai cum să-l aperi.

Inima mi-a stat atunci. Mi-a fost frică pentru ea, frică *de* ea. Mi-am ținut respirația și am gândit: „O să se termine destul de curând. O să devină mai înțeleaptă până ce va ajunge la adolescență. La fel ca și mine”.

Ea nu a mai ajuns.

∵

— Cum îți permiți? Tom este mai supărat pe mine decât l-am văzut vreodată. Se apleacă spre mine, pentru a se uita în ochii mei, dar este în continuare la fel de înalt. Noi nu facem asta, Anna. Noi nu le facem asta copiilor noștri!

— Și tu ai fost la fel de speriat ca și mine.

— Nu contează cât de speriată ai fost tu, spune el, umbra lui devenind tot mai mare cu fiecare secundă. Ne-am înțeles? Nu facem asta în casa noastră! Am văzut-o prea des la mine acasă.

— Și cum sunt surorile tale, Tom? întreb ridicând ochii către ai lui brusc.

— Speriate de moarte de tatăl lor și, probabil, și de soții lor. Asta vrei tu?

— *Și câte dintre ele au fost răpite și vândute cui a dat mai mult?* urlu eu*, Și câte dintre ele au fost violate în fiecare zi, timp de opt ani?*

— Anna…

— Ele erau *în siguranță,* Tom! Au fost *ținute* în siguranță!

El ridică un deget în fața ochilor mei și apasă fiecare cuvânt pe care-l rostește.

— Dacă tu crezi că așa a fost să cresc cu tatăl meu, atunci habar nu ai ce înseamnă să fii în siguranță!

Dar eu nu mai sunt rațională acum. Urletele au declanșat ceva prea mare. Credeam că plâng în hohote, dar îmi dau seama că, de fapt, nu fac altceva decât să trag aer în piept tot mai disperată. Mă simt ametită și vederea mi se întunecă. În minutul următor îmi revin, sunt în același loc, în picioare, dar sprijinită de pieptul lui Tom. Este ca și cum el ar împinge aerul în plămânii mei și chestia aia mare și neagră din interiorul meu se dizolvă în lacrimi obișnuite.

— De ce a făcut asta? întreb printre suspine. De ce?

— O știi pe Jane, spune el. A pierdut noțiunea timpului, iar Julie cred că se simțea prea închisă aici. Doar știi prin ce a trecut. Ridică din umeri și

oftează. Și eu mi-am făcut griji ca și tine și am fost la fel de furios. Dar acum, că știm că sunt bine, cred că a fost plăcut pentru fete să iasă împreună.

— Mă refeream la părul ei.

Tom îmi dă drumul din brațe, face un pas înapoi și se uită la mine.

— Nu cred că vorbești serios.

Știu că el a fost cel care a ținut pasul cu Jane în toți acești ani în care ea s-a străduit să ne țină la distanță, în timp ce eu mă bucuram să cred că nu vrea să mă amestec. Dar Julie? Cum a reușit să țină pasul și cu ea? Cum poate că mai aibă legătura de dinainte? Cum a știut el că trebuie să se ducă la Julie și să o ia în brațe, când eu m-am dus la Jane și am făcut ce am făcut?

— Sunt ca niște străine.

Se uită la mine, nevenindu-i să creadă.

— Anna, așa se simt toate mamele față de fiicele lor adolescente.

Dar Julie, așa cum îmi amintise Carol Morse, era un om adult. Tom nu știa de Carol Morse și nici despre pierderea sarcinii, despre Alex Mercado sau despre dosarul acela. El nu se uită în acei ochi și nu se întreabă dacă au aceeași nuanță de albastru, pentru ca apoi să se gândească: „Oare aș putea face diferența?”

Aș putea să-i spun totul lui Tom, dar eu am fost cea care a acceptat otrava asta, și acum deja suferim. Ce dovadă mai bună a sacrilegiului decât sentimentul oribil că nu îmi recunosc propriii copii, că îi dau afară din cuib pentru că miros altfel, îi lovesc în loc să-i țin în brațe, doar pentru că au dispărut la un moment dat și pentru că nu am idee cum vor arăta când se vor întoarce acasă?

— Ai dreptate, spun. Știu că ai dreptate.

Eu și Tom nu ne putem permite mai mult de o ceartă pe seară. Suntem prea recent reparați pentru a suporta mai mult. Mă las dusă în pat. Când el adoarme, mă duc la baie cu telefonul, reduc la maximum volumul și caut până ce găsesc pe

YouTube un video denumit „Gretchen at Midnight al Chapel Pub 10/2/14”. Apăs pe triunghi pentru a vedea clipul și mă uit la chipul lui Julie, care este cât o amprentă pe ecran și care cântă mut sub luminile reflectoarelor.

a cântat pentru prima dată în curtea din spate a Linei.

Violet nu se gândise niciodată la curtea aceea ca fiind *a ei,* cu toate că trăise acolo aproape un an, suficient încât să-și vopsească părul albastru, apoi să-l decoloreze și să-l tundă scurt, pentru ca după aceea să-l lase din nou să crească și să-l vopsească un blond-rozaliu. Părul scurt nu era nimic extraordinar în gașca în care era, dar ea știa că Linei îi plăcea mai mult lung și strâns în coadă, indiferent de culoare.

Lina își invita acasă prietenii și cu toții stăteau și beau. Se întunecase și se făcuse un pic frig, așa că făcuseră un foc în spate și-și aduseseră scaunele din bucătărie să stea în jurul lui. Lina nu fuma iarbă, așa că de obicei și Violet evita să o facă. Ar fi trebuit să fie un semn pentru ea că era pregătită pentru o schimbare când, de această dată, ea luase țigara care apăruse, ca prin minune, în stânga ei, în mâna lui Susan.

— Vee, spusese Lina, dar ea se întorsese și ridicase din umeri, de îndată ce Violet trăsese din țigară.

Violet se folosise de această ocazie pentru a-i aminti Linei că nu era o terchea-berchea adunată de prin cine știe ce loc exotic ca să cânte. Nimeni în afară de Lina nu funcționa pe principiul că, dacă o scosese pe Violet din barul de striptease, era ca și cum ar fi cumpărat-o, dar ideea plutea în aer cam ca mirosul de pocnitori, aroma unei încântări periculoase care se terminase înainte să apuce careva să se bucure. Scoțând fumul fără să comenteze ceva, Violet îi dăduse înapoi jointul lui Susan, care rânjise și îl dăduse mai departe.

După ce scăpă de joint, Susan scosese o chitară din spatele scaunului pe care stătea.

— Deja a venit vremea să cântăm, spusese prietena lui Susan, Beck, din cealaltă parte a cercului, unde stătea înfășurată într-o pătură.

Dar Susan nu cântase vreun cântec de dragoste, ea începuse să lovească coardele chitarei cu degetele, iar apoi se dusese către un ritm care-i amintea lui Violet de apa curgătoare, fiecare coardă scoțând o notă aparte. Jointul începuse să o relaxeze pe Violet încetul cu încetul, și tensiunea statutului ei de prietenă-trofeu care trebuia să fie văzută, nu și auzită, începuse să se extindă precum laptele în cafea. Acordurile cântate de Susan făceau să i se ridice părul pe ea, pe brațe, pe picioare, pe ceafă.

Apoi Susan începuse să cânte un cântec folk. „Ea merge pe dealuri cu un lung și negru văl. Ea vine la mormântul meu când bate vântul de seară prin păr". Cântecul îi era, în mod ciudat, cunoscut – sau poate că era doar drogată – și mintea lui Violet încerca să prindă finalul fiecărui vers, deși nu prea reușea. Apoi marginea rotunjită a chitarei îi atinsese genunchiul dezgolit și-i trimisese un fior în susul coapsei, până în pântece, și pentru prima oară se simțise atrasă de o femeie. Atrasă cu adevărat. Și aceea nu era Lina.

Beck se uita la Susan cu o expresie în care se amestecau răbdarea și paranoia – și ea era drogată –, dar restul, cei mai mulți, încă pălăvrăgeau și râdeau, ciocnind sticle de bere și pahare de vin sau își târșeau picioarele pe beton pentru a-și mai lua o sticlă dinăuntru.

Apoi Violet începuse să cânte.

La început cântase alături de Susan, apoi începuse să rupă ritmul la cuvintele care rimau – *văl, păr, vede, crede* –, fiind ca un fel de răspuns la accentele lui Susan, urmând specificul vocii ei, așa cum făcea și cu John David. În cele din urmă, vocea ei se desprinsese complet de cea a lui Susan, ca și cum ar fi plutit în aer pe spatele unei păsări, pentru ca apoi să prindă gustul zborului și să-și

deschidă aripile. După aceea, fusese ca la dans. Ea și Susan respirau împreună, la fiecare gură de aer vibrând ca două coarde ale aceluiași instrument.

În afara micuței bule de aer în care cântau, paharele de vin se ciocneau, sticlele de bere erau în aer, la jumătatea drumului către buzele întredeschise.

Atunci când notele ajunseseră la coardele vocale, Violet știuse că totul era deja clar și nota înaltă ieșise din ea pur și simplu, lăsând un loc gol

Femeile din cerc bătuseră din palme și o aclamaseră pe Violet de parcă ar fi fost cine știe ce copil precoce sau vreun animal care putea să vorbească. Cineva spusese:

— Lina, unde ai ascuns-o pe fata asta?

De parcă ea nu ar fi participat la toate cercurile de lectură de poezie și la toate cinele din vara aceea, ca să nu mai spunem de Black Rose, unde se uitase la ele cum se bucurau de dansurile erotice ale fostelor ei colege.

În timp ce Lina se abținuse de la laude, Susan pusese o mână pe brațul ei și o întrebase:

— Unde ai învățat să cânți așa?

— La biserică, răspunsese ea cu sinceritate și, pentru că încă era un pic drogată, cuvântul păruse să cuprindă tot ceea ce dorise să spună, adică John David și întunericul din centrul luminii și lucrurile deopotrivă de frumoase și de urâte pe care le oferea tuturor, dacă asta însemna să supraviețuiască. Susan dăduse din cap și, pentru un moment, Violet crezuse că ea chiar înțelesese. Ce i s-ar fi întâmplat lui Susan dacă ar fi înțeles?

— Dacă vrei să cânți vreodată cu mine… spusese Susan și o mângâiase pe braț de două ori, făcându-i cu ochiul.

Violet știa după cum i se înfiorase pielea și după privirile Linei că acel cerc era deja încărcat cu o energie periculos de negativă. Ea își imaginase că va deveni ca o roată de foc ce avea să ardă relația dintre Susan și Beck, obligându-le să decidă cine

va păstra apartamentul din Northwest și cine restaurantul pe care-l aveau împreună și băiatul de patru ani. Cântărise totul în ciuda senzației plăcute pe care o avea în vintre și de care putea să scape într-o noapte sau în maximum câteva săptămâni.

Era tentant.

Ea stinsese micuța flamă.

— Nu cred că aș putea, spusese. Susan era prea complicată.

Oricum, refuzul față de Susan avea o parte bună. Lina fusese așa de recunoscătoare că, atunci când se ivi prima ocazie, așa cum știuse prea bine Violet că se va întâmpla, Lina acceptase. Și apoi Violet începuse să cânte muzică folk prin cafenele, mai cânta pe ici, pe colo cu trupele altora și simțea din plin satisfacția de a fi scăpat de Starr, stripteuza cu părul roșu lăsat pe spate, și că intra în pielea noii ei identități, Violet, cântăreața, care avea părul blond cu tente de roz, tuns bob, și care creștea încetul cu încetul. Ea trecuse de la o cântare la alta, de la o trupă la alta, până ce întâlnise un toboșar.

Will era singur, așa că ea nu trebuise să destrame decât o trupă.

7

Când mă trezesc a doua zi dimineață, Tom e afară și curăță piscina.

Mă uit prin geamul de la dormitor cum stă pe marginea pietruită și mișcă brațul lung al aspiratorului pe fundul bazinului, ca un gondolier. La fiecare mișcare, seara trecută pare tot mai departe. Furnicăturile din palma mea după ce am plesnit-o pe Jane, țipetele lui Tom și, cel mai mult, chipul acela mic de pe ecranul ascuns în palma mea –, toate au dispărut acum, după somn și dușul de dimineață. O greșeală. O neînțelegere. O fată blondă într-un filmuleț nu foarte clar. Iau o pereche de blugi din coșul cu rufe, îi trag pe mine și simt ceva în buzunarul de la spate. Este cartea de vizită a detectivului Overbey, spălată bine la mașină și mototolită în uscător. Este de nedescifrat. O arunc la gunoi.

Îmi iau cafeaua afară și mă așez pe un șezlong ca să privesc mișcările ritmice ale lui Tom. Este una dintre acele dimineți rare, răcorite de ploaie, care bucură Houstonul în iunie, un fel de revenire la luna martie, o zi pe care aproape că ai putea să o confunzi cu o zi oarecare de vară într-un climat mai prietenos. Umbrele brazilor încep să se vadă pe marginea piscinei. Briza ușoară, care le mișcă lent vârfurile înainte și înapoi, abia dacă ajunge la mine. Un viermișor galben îmi aterizează în cană și îl pescuiesc. Poate că avem problemele noastre, dar, până la urmă, suntem din nou o familie, soț, soție și două fete frumoase, împreună, în sfârșit.

Se deschide ușa și iese Jane, care trage după ea un geamantan.

— Scumpo, o strigă Tom, în timp ce ea duce geamantanul la mașină, ignorându-ne. Aud ușa de la mașină deschizându-se și închizându-se cu zgomot. Când trece din nou pe lângă piscină, fără geamantan, Tom o strigă:

— Jane?

— Mă duc înapoi. Mi-am cumpărat bilet aseară. O să stau până mâine la April și o să mă ducă ea mâine la aeroport.

Tom oprește aspiratorul și-l sprijină de un copac.

— Scumpa mea, am mai vorbit despre asta. Poate că ai nevoie de timp ca să…

— Vreau să mă întorc. Acum. Tom nu o întreabă de ce. Niciunul dintre noi nu o face. Mă duci tu acasă la April?

— Da, sigur, spune el. Jane dispare la loc în casă. Tom se întoarce spre mine.

Este rândul meu.

— O să-mi cer scuze, spun. Și apoi, când el se uită la sandalele lui: Îmi pare rău.

Nu ridică ochii când trec pe lângă el, furia lui fiind palpabilă.

Mă duc sus și bat la ușa camerei lui Jane și, cum nu se aude niciun răspuns, deschid ușor ușa și spun:

— Bună…

Jane caută prin dulap. Se uită la mine peste umăr și apoi se întoarce imediat la ceea ce făcea, adică îndeasă într-o geantă sport aparent la întâmplare.

În spatele meu se aude apa de la duș începând să curgă, și eu mă gândesc la noua culoare a lui Julie. Mă întreb cât din ea va curge la spălat și dacă vopseaua va păta cada. Apoi revin la Jane, care e în fața mea, întoarsă cu spatele către mine.

— Îmi pare rău, Jane. Nu există scuze pentru ce am făcut. Noi eram… Am fost așa de îngrijorată.

Jane ia nervoasă un pulover de pe un umeraș și-l îndeasă în geantă.

— Puteți fi îngrijorați, zice ea, dar fără mine prin preajmă.

Fac un pas în cameră și închid ușa în urma mea. Ea se întoarce.

— Am spus eu să intri?

— Jane, te rog…

— Ce mă rogi? Mă rogi să nu îți stau în cale ca să poți fi cu cealaltă fiică a ta, fiica ta reală, cea la care chiar ții? Mă rogi să fiu bine, ca să nu trebuiască să-mi aloci din timpul tău prețios sau să asculți ce am de spus?

— Te rog să rămâi. Se uită la mine lung, cu bărbia tremurând ușor, așa cum făcea și când era copil. Tatăl tău are nevoie de tine.

Lasă ochii în jos și, când îi ridică din nou, bărbia nu-i mai tremură.

— O să iau micul dejun cu el în drum spre April. Asta o să-l facă fericit?

— Cred că i-ar plăcea, da…

— O să-mi fie dor de el. De voi amândoi… De voi toți. Își șterge ochii cu mâneca de flanelă. Doar că nu pot să fiu aici acum. Treaba asta mă scoate din minți. Este sora mea, știi… Și mie mi-a lipsit. Și mie mi-a fost frică în toți acești ani. Se uită în jur, la cameră, la dulap. Urăsc această cameră. Am coșmaruri când dorm aici.

— Nu am putut să ne mutăm… Noi…

— Da, știu, voiați ca ea să vă poată găsi. Și așa a și fost. Asta e tot ce contează. Înțeleg. Începe din nou să îndese lucruri în geantă. Nici măcar nu mă deranjează că nu m-ai prea întrebat de situația mea școlară…

— Jane…

— Nu! O să mă descurc singură. Așa fac întotdeauna.

Ea termină de adunat lucrurile și ia geanta de pe jos și o aruncă pe pat.

— Dar nu te răzbuna pe mine pentru că ea v-a găsit pe voi și nu voi pe ea.

Se aude o bătaie ușoară la ușă și Jane trece pe lângă mine, ca să deschidă.

Julie este în prag, cu o pereche de tenișI-gheată în mână. Cu părul ud, lipit de cap, ea pare mai în vârstă și mai mică.

— O să ai nevoie de ăștia, spune ea întinzându-i tenișii.

— Poți să-i păstrezi, spune Jane cu o voce încă destul de aspră. Oricum, trebuie să-mi iau alții.

— Ești sigură? spune Julie.

— Da, zice Jane. Vreau să-i păstrezi tu.

— Mersi, răspunde Jane.

— Ai adresa mea de e-mail, nu? spune Jane. Am impresia că ar trebui să le las pe fete să-și ia rămas-bun, dar ele blochează ușa de la cameră, așa că stau pe loc, cu mâinile în buzunarele de la blugi și aștept.

— Da, zice Julie. Mersi că ai stat cu mine ieri. M-am distrat bine.

— Și eu, zice Jane. Se întinde și o strânge scurt pe Julie în brațe. Te iubesc. Mă bucur că ești din nou acasă.

Apoi se întoarce pentru a închide geanta de pe pat. Își ia un vraf de caiete de pe birou și își pune geanta cu cărți pe un umăr. Când se întoarce către ușă, Julie a plecat deja, iar ușa de la camera ei este închisă.

Întind mâna să iau o geantă, dar Jane dă din cap, ia geanta sport și iese pe ușă. Coboară treptele, ca într-un marș, cu pașii apăsați tipici pentru Jane, ca și cum ar mărșălui. O urmez cu pași mult mai lenți și mai ușori. Tom se ridică de la masa din bucătărie când o vede și vine spre ea să-i ia bagajele. Ea îi dă lui totul, inclusiv caietele, iar el le duce la mașină. Eu continui să merg după ea, până ce ajungem la ușa din spate, acolo unde Julie trebuie să fi zăbovit un pic, cu cuțitul în spate, înainte de a face ultimul pas peste pragul copilăriei ei către orice ar fi așteptat-o dincolo.

Cu mâinile încă în buzunare, aș vrea să pun mâna pe umărul lui Jane. Nu o fac, dar poate că o parte invizibilă din mine, vreo mână invizibilă, o atinge, pentru că ea se întoarce.

— Mamă, spune ea, punându-și capul pe umărul meu pentru o secundă, mâinile ei ținându-le pe ale

mele, aproape rănindu-mă.

Când ea se desprinde, am ochii în lacrimi pe care le las să cadă, îmi scot în sfârșit mâinile din buzunare și pun una pe cotul ei…

— Te iubesc, îi spun.

Chipul ei este serios și un pic trist.

— Mamă, spune ea. Cred că ar trebui să știi ceva. Julie are un telefon mobil. Ea mi-a spus că a împrumutat unul ca să mă sune ieri, dar l-am văzut în geanta ei. Bagă mâna în buzunar și scoate o bucată de hârtie. Ți-am scris numărul. Îmi ia blând mâna de pe umăr și ultima atingere a lui Jane o simt când îmi pune hârtia în palmă.

Apoi pleacă. Mașina demarează cu roțile scrâșnind pe pietrișul de pe alee, iar eu rămân acolo, un pic prea mult, înainte de a pune hârtia în buzunar, încă simțind atingerea lui Jane și întrebându-mă absentă de ce avea Jane un pansament pe unul dintre degete.

Când mă întorc, Julie este lângă insula din bucătărie, uitându-se la mine. Mă întreb de când e acolo, ce a auzit și ce a văzut.

învățase să mintă la Black Rose în Portland, Oregon. Nu că n-ar mai fi mințit niciodată înainte – ofițerii de poliție, părinții adoptivi, pe oricine părea că ar fi putut folosi adevărul pentru a-i face rău. Dar acelea erau minciuni din vorbe, și oricine era un pic atent vedea dincolo de minciuni. La Black Rose, ea mințea cu tot trupul.

Plecase din Pioneer Courthouse Square ca Mercy, cu un păr castaniu, care nu atrăgea atenția, și plecase spre est, pe malul râului, până ce nu a mai putut merge. Trecuse pe lângă alte două cluburi, dar Black Rose era singurul care avea și o poză pe firmă, și petalele negre înconjurate de o aură de țepi îi plăcuseră. Nici măcar nu fusese nevoie să se dezbrace pentru a primi locul de muncă, ci doar să-i arate lui Gary, un tip înalt și slab cu o mustață de hipster, o dovadă că avea 21 de ani. El i-a explicat că-i dădea timp pe scenă în funcție de numărul de băuturi cumpărate de clienți: la zece băuturi, un dans pe scenă, la douăzeci, două și așa mai departe. Dacă nu avea destule băuturi achiziționate, trebuia să le plătească ea, la finalul programului, din banii scoși din *lap-dance* și din banii primiți pentru dansul pe scenă – după ce le dădea bacșișul celor de la bar, de la intrare, ospătărițelor și celor de la securitate. Așa că ar fi *convenabil* pentru ea, îi spusese Gary, plăcându-i să rostească acest cuvânt, să adune cât mai multe băuturi din *lap-dance.*

Cât despre reguli, de când se schimbase legislația, se putea orice. Nu exista regula de a nu fi atinsă, nu exista regula distanței și nimic nu trebuia să fie acoperit. El arătă spre un fotoliu de lângă perete, unde o dansatoare stătea goală în brațele unui client, cu picioarele desfăcute, iar degetele lui erau în ea până la a treia încheietură.

Clientul avea capul sprijinit de perete, iar dansatoarea se mișca absentă în poala lui.

— Mulțumesc Curții Supreme din Oregon, spuse Gary cu un zâmbet implicit care nu se zărea încă pe chipul lui.

Ea nu trebuia să facă așa ceva, desigur. Ideea era că putea să facă orice voia. Putea și să-și dea foc zonei intime, din punctul lui de vedere. Dar era ceva…

— Nu poți să fii Mercy. Deja avem una.

Primul dans pe scenă al lui Starr fusese într-o joi după-amiaza, prea devreme, deși ea nu-și dădea seama cât era ceasul în acel club fără ferestre, în care mașina de fum mergea zi și noapte. Se mișca ciudat pe muzică, ieșind treptat din costumul de „fată din vecini” încropit cu o pereche de bikini pe care-i furase de la un magazin din mall, și aștepta să simtă acel sentiment de expunere și pericol. Dar, cu cât se apropia mai tare de momentul în care avea să scoată și bikinii, cu atât se simțea mai îmbrăcată. Goală pe scenă cu excepția pantofilor cu platformă de un galben-neon, avea o armură ce nu putea fi scoasă niciodată.

Când coborâse de pe scenă, mersese printre cei care erau prada ei, și sentimentul se estompase – erau clienți triști, de zi, și, cum se găsea câte un club la fiecare colț de stradă, nu era nimic din ceea ce ei nu mai văzuseră. Noile legi ale moravurilor le permiteau stripteuzelor să-și folosească trupul pentru a scoate banii din portmoneele clienților cu agresivitate. Unele dintre fete terminau fiecare dans întinse pe spate, cu brațele pe podea și mișcându-și picioarele precum niște plante acvatice, având organele genitale expuse la nivelul fețelor clienților. Păsăricile lor erau la fel de uscate ca niște guri căscate prea mult și la fel de impersonale ca niște pui de plastic, dar nu conta, bărbații se uitau transfigurați la această expunere carnală ca și cum ar fi putut să o transforme cu puterea minții într-o intimitate calmă și umedă.

Starr încercase o dată acasă mișcarea elicopterului, dar mușchii ei abdominali erau praf. Abia dacă se descurca cu mișcările de bază la bară, cu toate că începuse să învețe de la colegele ei, cele mai multe dintre ele dansatoare.

Gary o condusese spre o casă în stil victorian, cu jumătate dintre treptele de la intrare ruginite și cu ferestre vopsite în negru, pe care apăreau broboane de apă de la aburul permanent. Nu trebuia să lase nimic acolo. Rucsacul ei cu trofee și cu colecția tot mai mare de costume era în siguranță într-un dulap de la Rose, și purta o singură bijuterie, un lănțișor de aur cu un talisman cu un cal, la gleznă, atunci când dansa.

Deși era dependentă de luminile care cădeau pe trupul ei transpirat și de gustul amar al fumului scos de mașina de fum, nu existau dubii că Starr era oribilă ca dansatoare pe scenă. Dansurile în poală erau mult mai de succes. Nu îi plăcea să fie pe scenă, cu toții ochii ațintiți spre ea, așa că era distantă și absentă. Dar acest aer absent le plăcea unora, așa că ea avea clienții ei, la fel ca și fetele care chicoteau și flirtau. Entuziasmul nu era absolut necesar, dacă învăța bine replicile, iar acestea erau dureros de simplu de memorat. Nu conta dacă o credeau sau nu, totul făcea parte dintr-o tranzacție. Învățase căror clienți să le spună că era doar prima sau a doua oară când făcea asta, cui să-i spună că strângea bani pentru colegiu sau pentru jucării noi pentru copil. Altora nu le spunea nimic despre ea. Doar scotea niște sunete ca și cum ar fi tors, ca și cum s-ar fi simțit norocoasă să se frece de prohaburile lor.

Dar erau prea multe stripteuze și prea puțini clienți. Unele dintre fete nu erau mulțumite de schimbarea legislației și se plângeau că nici nu se putea ceva mai rău. În unele seri, Starr abia dacă pleca acasă cu ceva după ce împărțea bacșișurile. Plus că erau un milion de feluri în care puteai să aluneci și să-ți rupi gâtul în această atmosferă

permisivă, un milion de moduri în care puteai să distrugi totul între un zâmbet și un dat din cap. Văzuse fete care plecaseră cu clienții lor în pauza de țigară în urma unei oferte de a face mai mulți bani și întorcându-se în aceeași seară cu ochii vineți, cu hainele rupte sau neîntorcându-se deloc.

Starr nu era interesată de asemenea tranzacții. Dar, dacă refuza de prea multe ori, risca să-și piardă un client regulat, ceea ce însemna că și clubul pierdea un client, iar asta nu era bine, așa că treaba ei era să nu spună nimic, să nu rostească nici „da”, nici „nu”, dar să pară că va accepta la un moment dat, doar că aștepta momentul potrivit. Era educația dispariției din peisaj.

Trecuse la o altă etapă atunci când o dansatoare îi dăduse tubul ei de vopsea Manie Panic de un roșu imposibil de trecut cu vederea și îi spusese:

— Ai încredere în mine. O să se vadă bine în lumina reflectoarelor.

Asemenea sfaturi nu se primeau prea des, și Starr îl acceptase și constatase că, cu cât era mai sclipitoare pe din afară, cu atât găsea un loc mai întunecat în care să se ascundă în interiorul ei.

În următoarele opt luni, învățase că nu trebuia să fie doar culoarea părului, putea fi un accent, un nume ciudat sau un tatuaj fals pe ceafă. Puteau să fie creionul de ochi albastru sau o pereche de cizme de cowboy sau ceva ce inventa pe loc atunci când clienții o întrebau de unde este. Era de la o fermă, unde crescuse, studiase cu o balerină cunoscută. Atunci când arătai cum arăta ea, cu pomeții mari, cu pielea albă și fină și cu ochii mari, ca de păpușă, oamenii acceptau orice legat de tine, mai puțin realitatea. Indiferent dacă le spunea că fusese vedetă porno sau luptătoare în ring, ei o credeau așa cum nu crezuseră niciodată minciunile despre sora ei mai mică sau despre cursurile la colegiul de stat. Începuse să facă bani frumoși, ajunsese la patru dansuri pe scenă în fiecare seară și mergea la vreo 12 mese sau chiar

mai multe ale unor clienți care veneau numai pentru ea. Ba mai mult, ei cumpărau băuturi pentru orice fată aducea cu ea, ceea ce le făcea pe celelalte dansatoare să se poarte frumos cu ea.

După o tură extrem de aglomerată, ea și alte câteva fete se duseseră la un atelier de tatuaje de pe stradă și își făcuseră același tatuaj cu un trandafir cu aură de țepi care era pe firma clubului. Nu știa pe ce altceva putea să dea banii, fără să o afecteze.

Dar o altă lege a atunci când ești perfect vizibilă e că trebuie să te retragi cât ești încă în glorie. Așa că atunci când un grup de femei a început să frecventeze Black Rose, Starr le-a remarcat.

∵

Lina, prescurtarea numelui Carolina, era o femeie de 55 de ani din El Salvador, cu părul scurt, cu un gât gros și un trup masiv și plăcut. Lina venea acolo mereu cu prietena ei, Heidi, care semăna un pic cu Starr fără machiaj. Apoi, odată, Lina a venit fără Heidi. Starr, care era gata să renunțe la club, a înțeles mesajul.

Lina locuia într-o casă imensă în stil victorian din Northeast, care părea a sta pe picioroange. Un gard viu se revărsa peste un zid din beton care ținea cu greu curtea ce parcă voia să se rostogolească în stradă. Niște trepte de piatră, presărate cu violete micuțe, închise în aerul rece al dimineții, duceau de la alee până la intrarea principală. Starr urcase prima, trecând printre arțarii japonezi cu frunze fine și tufișuri triste ale căror floricele roz-aprins păreau înghețate în încercarea de a se deschide. Treptele aspre păreau nesfârșite, dar, odată ajunsă sus, Starr văzu că merita. Vitraliul oval de la ușa de la intrare capta primele raze de soare.

Lina deschise ușa și o lăsă pe Starr să intre. Podeaua era făcută dintr-un lemn frumos, acoperită de un covor moale dintr-o blană galben-alburie.

— Alpaca, spuse Lina, privind-o pe Starr cum își îngroapă picioarele în el. De acasă. Acolo sunt foarte ieftine. Pe ăsta am dat 300 de dolari.

Lui Starr nu i se păruse deloc ieftin, dar spusese numai:

— E frumos.

Tavanul din living era boltit, și pe perete era un tablou abstract mare. Semăna cu un fruct aruncat de la mare înălțime.

— Tu ai pictat ăla? întrebase ea.

— De fapt, să știi că da, spusese Lina. Vocea i se înăsprise și se uitase în jur prin cameră: Îți place?

— Mă face să amețesc, spusese Starr cu sinceritate. Pot să mă întind?

— Sigur că da, spusese Lina și o condusese din livingul boltit într-o cameră tapetată cu lemn, în care era un pat înalt acoperit de o cuvertură de un roșu-portocaliu. Obloanele de lemn erau închise și în cameră era un întuneric plăcut. Fără ezitare, Starr își scosese pantofii și se urcase pe salteaua care se lăsase sub greutatea ei. Se trăsese spre mijlocul patului, se întinsese pe spate, epuizată, și se uita nemișcată spre ventilatorul cu palete de lemn din tavan. Se întreba ce-i trece lui Heidi prin cap când se uita la acel ventilator. Unde lucrase Heidi înainte să apară Lina? Se îndrăgostise de Lina?

— De ce nu îmi spui numele tău adevărat? Nu cred că e Starr.

Ea simțea micile mărgele cusute pe cuvertură pe șira spinării, cam ca în povestea cu prințesa și bobul de mazăre.

— Violet, spusese ea, gândindu-se la florile violet de pe peluza de afară. Nu era chiar cel mai convingător nume pe care-l inventase, dar avea nevoie de ceva la fel de bun cum era Heidi – care în mod cert își inventase și ea numele, înainte de a fi extrasă din peisaj mai ceva ca un dinte, pentru ca Starr să-i poată lua locul în pat. Nu ar fi fost mai

simplu dacă ar fi putut să folosească numele lui Heidi? Își imagină cum ar fi fost să spună: *Heidi,* iar Lina să spună: „Ce coincidență!”

Dar acel pat era cel mai moale în care se așezase vreodată de luni încoace, iar ea rostise, din greșeală, cu voce tare ultima parte. Când Lina întrebase: „Ce anume?”, Starr își dezlipise ochii de pe ventilatorul din tavan și se lăsase pe spate pe pat.

8

După ce ușa se închisese în urma ei, stratul superficial de animație pe care-l aducea Jane în casă dispăruse, iar secretele incomode pe care le avem eu și Julie păreau să umple bucătăria ca o aromă.

— Cum te simți azi? o întreb.

— Bine, spune ea, punând mâna pe burtă. A fost ca un fel de ciclu nasol.

Dau din cap, amintindu-mi de propria-mi sarcină pierdută.

— I-ai spus lui Jane?

Ea clatină din cap.

— Nu. Ne distram bine. Nu am vrut să se simtă nasol.

— Știi, ai fi putut să mă suni pe mine, să vin să te iau. Dacă voiai să ieși din casă… Ea tace. Puteam să mergem să mâncăm undeva. Puteam merge la cumpărături.

— Alte cumpărături? spune ea cu un râs scurt. Apoi afișează o mină plină de apreciere. O voiam pe sora mea.

…*Și acum ea nu mai e.* A doua parte a comentariului plutește între noi ca o fantomă.

— Mă bucur că ați petrecut un pic de timp împreună. Și îmi pare rău pentru felul în care m-am purtat. Aș fi vrut să fi știut unde erați, îmi aleg cu grijă cuvintele. Îi las suficient spațiu, ca și cum ar fi o căprioară ascunsă după un copac, nu o fată stând dincolo de o masă de bucătărie.

— Îmi pare rău pentru asta, spune ea. Cred că mă simțeam un pic… prinsă în capcană.

Nici măcar nu pot să îmi dau seama ce înseamnă pentru ea acest cuvânt. Când aud asta de la ea, sună diferit de felul în care a fost spus de Tom aseară. Mă simt și eu prinsă în capcană, sufocată de durere. E ca și cum aș fi într-o cameră cu toate luminile stinse. Mă lupt cu dovezile despre

minciunile ei, cu hârtia pe care o am în buzunarul de la blugi, dar mi-este, în același timp, frică să o înfrunt și ajung să spun:

— Julie, cred că a venit vremea să-ți luăm un telefon mobil.

Ea nici nu clipește, așa că las să treacă o secundă înainte să continui.

— Pentru mine și pentru Tom, serios. Ca să putem da de tine, ca tu să poți da de noi, dacă este nevoie.

Oare trebuia să mai aștept un minut? Oare ea deschisese gura să-mi spună adevărul înainte ca eu să o întrerup? „Am deja unul, este în geanta mea, uite o explicație plauzibilă pentru felul în care l-am luat și motivele pentru care nu am pomenit de el”.

În orice caz, tot ceea ce spune acum este:

— Mulțumesc, mamă. Și eu simt o stranie ușurare că nu trebuie să aud explicația plauzibilă, motivele bune… Ea continuă: Pot să te întreb despre ceva ce m-a tot preocupat?

— Desigur. *Poate că va spune ceva acum.*

— Îmi fac griji în legătură cu… banii.

Este așa de neașteptat, așa de atipic pentru Jane, de pildă, că repet plat:

— Banii?

— Da, știi, ar trebui să-mi găsesc ceva de lucru la un moment dat.

— Draga mea, nu trebuie să te gândești la asta…

— Ba trebuie să mă gândesc. Chiar trebuie, insistă ea. Nu am vorbit de cum a fost pentru voi perioada de după ce s-a întâmplat, dar cred că ați cheltuit o mulțime de bani… Știu că este scump… Am văzut panourile.

— Serios?

— Am căutat lucruri despre cazul meu pe internet, spune ea.

Oare a făcut asta pe computerul lui Tom sau a folosit telefonul secret?

— Eu… Știu că tata a renunțat la postul lui. Și Jane e la colegiu…

— Tatăl tău se descurcă foarte bine, la fel și eu. Este în regulă, Julie.

— … Și acum mai sunt și eu aici.

— Ceea ce este cel mai bun și mai norocos lucru care ni se putea întâmpla.

— Da, știu, doar că… Ridică mâinile în sus. Trebuie să-mi dau seama ce să fac cu viața mea. Și apoi, pe un ton ușor diferit: Să știi că mi-am depus CV-ul în diferite locuri.

Sunt luată pe nepregătite.

— În ce fel de locuri?

— Peste tot, spune ea evaziv. Pentru postul de chelneriță, de casieră. Ieri chiar am intrat într-un bar din apropiere. Am uitat cum se cheamă… Am întrebat dacă au nevoie de cineva care să spele vasele.

Îmi trebuie un pic de timp ca să-mi dau seama despre ce bar vorbește. Este vorba despre tristețea aia de bar din centrul comercial? Billy's sau Bobby's sau ceva de genul… S-a dus ea *acolo?* Se uită la fața mea, încercând să prindă orice expresie, așa că încerc să par interesată, ca și cum aș aștepta, fără să o judec, să termine.

— Am încercat și la Starbucks, spune ea repede, dar nu am ajuns să depun CV-ul acolo. Eram prea obosită. Și cam anesteziată, cred că de la analgezice. Atunci am sunat-o pe Jane.

— De pe un telefon de împrumut, spun eu. Nu mă pot abține.

— Da. Nu știu de ce nu l-am sunat pe tata, dar știam că Jane avea mașina, în timp ce el ar fi trebuit să meargă prin căldură ca să ajungă la mine. Nu voiam să deranjez prea tare. Și oricum… Nu prea gândeam limpede.

Toată conversația asta e o minciună.

— În fine… Voiam să-ți spun… Îmi pare foarte rău, dar vreau să știi unde am fost. Ea trage aer în

piept, de parcă s-ar pregăti pentru o mare dezvăluire.

— În ultimele săptămâni nu am fost la terapie.

Mă pregătesc. O să-mi spună totul. Și totul va avea sens. Va fi perfect logic.

— Am condus prin cartier, spune ea. Deci va fi o altă minciună, până la urmă, îmi spun eu, dar imediat după aceea nu mai sunt sigură. Nu suport să mă gândesc cât de mult costă, așa că am renunțat, apoi am condus pe aici, încercând să-mi dau seama ce o să fac. Dacă-mi iau un loc de muncă, pe post de ospătăriță sau ceva, pot să merg la școală seara și poate că, într-o zi, o să merg și la colegiu, ca Jane. Se uită în sus după această ultimă frază cu un fel de speranță absurdă, provocându-mă să nu am încredere în emoția de dincolo de aceste vorbe. Și merge… Gândul la toate oportunitățile pe care le-a avut Jane, pe care Julie le-a ratat și pe care poate nu le va mai avea niciodată, mă paralizează.

Mă doare capul de la încercarea de a separa ceea ce este real de ceea ce nu este.

— Este… Mă bucur că te gândești la viitor, reușesc să spun. Și eu vreau pentru tine toate aceste lucruri, dacă asta îți dorești. Dar acum, chiar trebuie să mergi la terapeut. La altul, dacă de femeia aceea nu îți place. Nu e vorba de bani aici! O să fie în regulă, o să ne descurcăm.

— Deja ați cheltuit așa de mult pentru mine, insistă ea. Toate hainele alea, mobila, acum un telefon. Și, dacă vreodată o să recuperez suficient de mult încât să pot merge la colegiu – habar nu am cât costă un colegiu, dar mă îndoiesc că sunt burse speciale pentru fetele răpite.

Cuvântul *bursă* mă face să mă gândesc la ceva.

— Fondul pentru Julie, spun eu.

— Ce este acela, întreabă?

— Donațiile publice pentru tine. Așa am plătit pentru acele panouri, și banii de recompensă, și tot restul.

Noi am făcut asta. Tom, contabilul, a făcut asta. El s-a ocupat de toate în timp ce eu… Dumnezeu știe ce făceam. Abia dacă-mi amintesc acele zile, săptămâni și luni.

— Este o sumă pusă deoparte pentru răscumpărare. Voiam să o folosim pe post de bursă în numele tău, dacă…

Nu pot să termin fraza.

— Nu am putea să îi folosim acum? întreabă ea. Adică… M-am întors.

— Nu merge așa, spun eu, încercând să-mi amintesc detaliile. Există unele restricții legate de felul în care pot fi folosite donațiile publice. Trebuie să fie administrate de cineva care nu face parte din familie. Eu și Tom nu putem să retragem niciun ban fără să-l contactăm pe administratorul fondului.

Exact când îmi dau seama că nu știu răspunsul la următoarea întrebare, ea spune:

— Și cine e administratorul fondului?

— Asta trebuie să aflu de la tata, îi spun eu. Dar tu ești unicul beneficiar.

Ridic ochii și îmi dau seama că ea se holbează la mine.

Aproape că văd cuvintele care se formează pe buzele ei, așa că spun înainte ca ea să întrebe:

— Sunt în jur de 50.000 de dolari.

Nici măcar nu încearcă să ascundă faptul că suma este mult mai mare decât se aștepta ea.

— Doamne, spune ea. Și apoi lacrimile încep să-i curgă din ochii albaștri și bărbia îi tremură. Cred că ați vrut foarte mult să mă găsiți.

Abia după ce se duce sus, să facă o baie, și aud suspinele ei din baie, mă întreb cum se poate să fi citit destul încât să afle despre panourile plătite de noi, fără să fi dat peste nicio informație legată de fondul pentru Julie.

se gândea deja la noul ei nume pe când se uita la Mercedes cum prinsese cu o mână cearceaful și cu cealaltă ridicase salteaua pentru a crea un pliu, un triunghi perfect, ca să întindă orice urmă de cută și apoi să bage cearceaful sub saltea. Înainte ca ea să se prindă cum se face, Mercedes deja terminase treaba și trecuse la partea ei de pat. Femeii mai experimentate îi trebuiseră 15 secunde să scoată cearceaful aranjat de fata cea nouă cam ca la spital și să-l reașeze.

— Parcă ai pune un scutec, așa arată, spusese fata cea nouă.

Mercedes se opri din ceea ce făcea – se târa pe un genunchi de la un colț la altul al patului pentru a băga dedesubt marginea cearceafului – și își dădu peste cap ochii de un albastru neobișnuit.

— Presupun că nici asta nu ai mai făcut, nu?

Fata cea nouă se înroși.

Mai târziu, când erau în magazia de materiale amândouă, încărcând căruciorul cu suluri de hârtie igienică, Mercedes spuse:

— Poate chiar ai un micuț?

Fata cea nouă nu răspunse imediat.

— Nu ar fi trebuit să fac presupuneri.

Fata cea nouă ridică din umeri și își trecu palma ușor peste flacoanele puse pe căruț, ca să vadă dacă era vreunul gol.

— Tu ai copii? întrebă ea.

— Doi, și îmi sunt de ajuns, răspunse Mercedes, făcându-și cruce și râzând. Cu mai mulți nici nu m-aș descurca.

— Eu nu m-aș descurca nici cu unul.

— Ești prea tânără, spusese Mercedes. Mai așteaptă să ajungi la vârsta mea.

— Tu câți ani ai?

— 24.

Pentru noua fată, asta păru destul de mult, resimțind și un pic de invidie. Ea avusese un șoc nasol când rămăsese fără bani de autobuz în Eugene și aflase de la primul club de striptease că trebuia să aibă 21 de ani ca să poată să lucreze acolo. Actele ei false erau destul de bune pentru a fi fluturate într-un bar, dar ea știa că acestea n-ar fi trecut niciodată de o inspecție mai atentă în biroul unui club unde se servea alcool. Cu toate acestea, încercase cu Jessica Morgenstern, blonda ei texană de 22 de ani, într-un club.

Tipul abia dacă se uitase la acte în lumina slabă înainte de a i le arunca înapoi.

— Încearcă dincolo de parcare, spusese el. Ei angajează imigranți ilegal.

Ea ascunsese repede actele false și traversase către Budget Village Inn and Suites. Cameristele primeau bacșișuri, nu? Ea nu era pe de-a întregul convinsă, dar personalul de la motel era depășit de situație în acea zi, din cauza unui meci de fotbal între colegii. Nu avusese timp nici să se gândească, darămite să mai scoată actele false, înainte ca managerul, care ținea receptorul telefonului cu un umăr, să-i pună în brațe o uniformă și să-i indice să se ducă înspre căruciorul lui Mercedes.

— Faci ce-ți spune ea, *comprende?* spuse el, acoperind receptorul cu mâna și abia uitându-se la ea.

În partea din spate a motelului, era un depozit plin de mobilă ruptă, scoasă din camere, care găzduia un șir nesfârșit de lucrători fără acte, care nu aveau nicio rudă în oraș. Tânăra cu care împărțea o saltea mormăia în somn, dar cel puțin avea un pat în care să doarmă. Munca i se păruse în regulă la început și se felicitase că avea spatele și picioarele așa de puternice datorită călăritului de la Red Bluff.

Mai rele erau pentru ea mulțimile de tineri de vârsta colegiului și părinții lor, toți adunați în tricourile verzi și galbene cu mascote cu rățoi,

gălăgioși, care te tratau de sus și erau mereu supărați când trebuia să traverseze pe cealaltă parte a holului, ca să facă loc cărucioarelor menajerelor. Ea se uita cu cea mai mare atenție la fetele blonde cu părul strâns în cozi. Atunci când intra în camerele lor, le atingea brățările cu talismane lăsate în dezordine pe măsuțe, sticlele de balsam scump din băi, gențile din care se revărsau sandale sau pijamale roz pe podea.

În a treia zi, fata cea nouă începu să aibă dureri cumplite în umeri, în partea inferioară a spatelui, gâtului și în mușchii brațelor. Abia putuse coborî din patul din depozit și, în timp ce aspira, durerile deveniră și mai acute, ajungându-i până în creier, vibrând în același ritm cu bâzâitului nesuferit al aspiratorului. În acea dimineață, în timp ce Mercedes curăța la baie, fata cea nouă profitase de un minut pentru a-și masa umerii, lăsând aspiratorul deoparte. Remarcase o fundă lungă cu verde și galben ce ieșea din dulap, o ridicase și-și legase coada, tresărind de la durerea din tricepși, apoi începuse să se admire în oglindă și buzele îi înfloriseră într-un zâmbet. Când auzise apa trasă la toaletă, undeva în depărtare, acoperită de sunetul aspiratorului, își scosese repede funda din păr. Mercedes apăru din baie, ținând în mână un sul de hârtie igienică și spuse un pic exagerat cuvântul „reaprovizionare”.

După ce terminară treaba în magazia pentru stocuri, Mercedes spuse:

— Știu unde ai dormit. Fato, o să-ți omori spatele în felul ăsta. Vino cu mine acasă în seara asta. Avem un pat în plus, pentru că vărul meu s-a mutat.

Fata cea nouă dădu din cap și Mercedes zâmbi scurt înainte de-a împinge căruțul afară din depozit, pentru a merge să bată la următoarea ușă.

Acasă era un apartament de la etajul al doilea într-un bloc din cărămidă roșie, aflat la circa o oră distanță de mers cu autobuzul, incluse fiind și cele

15 minute de așteptat în burnița măruntă. Fata cea nouă nu fusese prea fericită să plătească biletul de autobuz din bacșișurile neînsemnate, dar, atunci când urcaseră scările, pe înserat, văzuse după aburul de pe geamul de la bucătărie că le aștepta o masă caldă. Mercedes deschisese ușa și se auziseră sunetele plăcute ale reclamelor TV și un robinet care curgea, iar cel mai mare dintre cei doi băieți care stăteau în fața televizorului se întorsese și spusese:

— Bună, mamă. Apoi își întorsese iar ochii la televizor, pentru că începuse un desen animat.

Din bucătărie, o femeie vorbea ceva cu Mercedes în spaniolă, punând-o la curent cu evenimentele unei zile epuizante, după cum părea. Mercedes o oprise, tot în spaniolă, și gesticulase către fata cea nouă, care închisese ușa în urma ei și se relaxa acum în apartamentul zgomotos și plin de aburi. Femeia care se întorsese de la chiuvetă părea cu vreo zece ani mai în vârstă decât Mercedes, dar era greu de spus, la cât de machiată era.

— Ea este sora mea, Lucia. Ia loc, îi spuse Mercedes, arătându-i unde, iar apoi începu o nouă rundă de vorbe în spaniolă adresate surorii ei, gesticulând către farfuria unică de pe masa din bucătărie. Femeia abia dacă se uită la fata cea nouă, fără să zâmbească, și ridică din umeri. Fără o vorbă, deschise un dulap din bucătărie, luă niște tacâmuri dintr-un sertar și le puse pe un blat care separa bucătăria de zona în care se lua masa. Apoi, luându-și o revistă, care era deschisă în fața ei, pe blat, ieși din bucătărie, trecând pe lângă copii, prin living și apoi pe hol.

— Este bine? șopti fata cea nouă în timp ce Mercedes ocoli blatul din bucătărie și începu să pună niște pui cu orez din oala de pe aragaz pe o farfurie.

— E bine, nu are nimic. Ea stă cu copiii până ce vin eu acasă, apoi trebuie să se ducă să se culce,

pentru că dimineață se trezește devreme, ca să deschidă magazinul.

Până ce Mercedes termină de pus în farfurie și o aduse la masă, în dormitor porni un alt televizor și, prin pereții subțiri, se auzeau vocile în spaniolă, amestecate cu cele de la desenele animate în engleză.

— Mănâncă!

Fata cea nouă ascultă. Mâncarea era bună, ceea ce și recunoscu.

— Nu ai mai mâncat de mult mâncare gătită, nu? Lucia gătește bine. Nu mă lasă să iau nimic de la McDonald's pentru copii în drum spre casă. Spune că ei trebuie să mănânce mâncare gătită. Ridică din umeri, umplându-și furculița cu pui. Eu, cu programul meu de la motel, nu aș putea să gătesc, dar ea o să încerce să mă ajute să mă angajeze la magazin după ce o să aibă un pic de vechime acolo.

Fata cea nouă simți cum mâncarea caldă i se ducea în fiecare fibră. Copanul de pui din farfurie era așa de fraged, încât carnea se desprindea de pe os la cea mai mică atingere a furculiței. Se gândi atunci cum ar fi fost să aibă o prietenă cu care să poată vorbi. Își imagină cum ar fi fost ele două, una lângă alta în autobuz, râzând despre… Ce?

— E rândul meu!

— Ba nu, e al *meu!*

Desenul animat ajunsese la genericul final și băieții se băteau pe telecomandă. Când unul dintre băieți începu să bâzâie, Mercedes întoarse capul peste umăr, zâmbetul pierindu-i de pe chip.

— Băieți, strigă. A venit ora de culcare! În cinci minute vin în camera voastră să vă bag în pat, așa că treceți acum să vă spălați pe dinți, *acum*!

Se uită scuzându-se la fata cea nouă.

— Mă duc să mă asigur că ai cearceafuri curate și să-i bag pe ei la culcare. Poți să mai mănânci, dacă vrei. Uită-te la televizor… Făcu un gest vag, apoi se ridică și trecu prin camera cu televizorul,

oprindu-se de câteva ori ca să adune niște jucării, apoi dispăru după colț.

În timp ce ușile unui dulap se deschideau și se închideau, iar cei doi băieți se certau pe ceva, fata cea nouă puse ochii pe geanta lui Mercedes, care era deschisă pe blatul din bucătărie. O parte din creier încă se ducea a doua zi cu autobuzul la muncă, iar cealaltă aduna bacșișurile, scădea biletul de autobuz, ca să știe dacă din rest putea să-și ia o vopsea maro. Nu era nevoie să fure bani, când tot ceea ce stătea între ea și un real câștig potențial era un mic dreptunghi de plastic care spunea: *Mercedes Rodrigues, California, păr castaniu, ochi albaștri, 24 de ani,* într-o geantă deschisă, aflată la un metru de ea. Dacă Universul îi arăta milă, ea de ce să nu profite?

9

Tom nu vine acasă după micul dejun cu Jane. Nu vine acasă nici la prânz.

Îmi dau seama pentru prima dată că Tom nici măcar nu a pomenit de fondul pentru Julie de când s-a întors acasă fiica noastră. Cu siguranță s-a gândit la ceea ce puteam sau ar fi trebuit să facem cu banii, dacă să acordăm acea bursă în numele lui Julie sau dacă, așa cum sugerase și Julie, să-i transformăm într-un fel de bursă pentru ea. Sau poate că, acum că Julie avea 21 de ani, erau banii ei și decizia îi aparținea. „Unicul beneficiar. Dar tutorii, dar administratorul? Tom se ocupase de tot, el vorbise și cu avocatul, de așa multă vreme, încât eu habar nu am de unde să încep.

Biroul lui Tom este în camera în care doarme Julie. I-am dat un Valium după ce a ieșit din cadă. L-a luat pe când era încă încinsă din baie și apoi s-a băgat așa, în halat, în pat, iar ochii umflați i s-au închis imediat.

Merg pe hol și, după ce ascult un pic la ușă și aud cum respiră ușor, deschid ușa. Nu s-a mișcat, nici nu s-a întors pe o parte sau pe alta, pătura este acolo unde am lăsat-o eu, iar părul i s-a răvășit în toate părțile, așa cum se întâmplă cu părul scurt, când te culci cu el ud. Văd o urmă roșiatică ieșind de sub capul ei pe pernă.

Mă întorc cu spatele la ea și mă așez la biroul lui Tom, conștientă de scârțâitul scaunului de la birou și de sunetele scoase de rotilele care se mișcă pe plasticul care protejează covorul. La un moment dat, chiar mă întorc, convinsă că am auzit-o pe Julie mișcându-se, dar ea stă nemișcată, cu fața întoarsă de la birou.

Biroul lui Tom este extrem de organizat, cu instrumentele de scris puse pe categorii în suportul pentru creioane, cu carnetele de notițe și hârtia de scris puse frumos în tăvițe. Un mic cactus este pe

pervazul de dincolo de birou, scăldat în lumina care intră pe sub jaluzelele trase. Un portret cu noi patru este pe un colț al biroului, iar în fața acestuia este o poză cu Julie – nu aceea pe care am folosit-o pentru anunțurile legate de dispariție și care a fost peste tot la știri, ci una de la Marele Canion, din ultima vacanță pe care ne-o petrecuserăm împreună. Este o poză la care stătuse ca să fie fotografiată. În acea vacanță, avem nenumărate poze cu Jane în multiple ipostaze, cu picioarele pe pietroaie, cu mâinile în șolduri, cu mâinile în sân. Julie, care tocmai trecuse printr-un puseu de creștere, nu părea foarte sigură pe picioarele ei și tot aluneca pe pietre, așa că stătea departe de marginea prăpastiei. În acea poză, se urcase cam nesigură pe o piatră, cu un picior înainte, cu cotul pe genunchi, sprijinindu-și capul în palmă.

După un moment mișc mouse-ul și sunt ușurată să văd că monitorul se aprinde fără să-mi ceară vreo parolă. Poza de pe desktop este un peisaj, o insulă tropicală, la apus. Folderele sunt aranjate într-o ordine ucigătoare. Caut un fișier tastând cuvintele-cheie: *Julie, fond, donație, recompensă,* gândindu-mă că trebuie să existe un tabel undeva, o dovadă a donațiilor primite și a cheltuielilor legate de căutări sau, cel puțin, un fișier cu datele de contact ale administratorilor. Nu găsesc nimic și mă întreb dacă nu cumva și Julie căutase același lucru recent. Dacă era așa, nici ea nu avusese mai mult noroc decât mine. Deschid browserul de internet și mă duc la istoric. Nimic. Ceea ce, având în vedere că tocmai îmi spusese că se uitase pe internet la ce se scrisese despre cazul ei, însemna că a șters istoricul.

Îndepărtez acest gând și încep să trag de sertare, dar nu găsesc decât resturi de la ascuțitul creioanelor, elastice și agrafe. Unul dintre sertare are mai multe formulare de declarații fiscale care mă fac să amețesc numai când mă uit la ele. Le

închid pe toate cât pot de încet și trag de mânerul sertarului cu dosare. E încuiat.

La naiba!

Cine are nevoie de parole pe computer, dacă ține sub cheie actele fizice? Acolo trebuie să fie dosarele clienților – strict confidențiale. Dintr-odată, sunt convinsă că datele despre fondul pentru Julie sunt în acel sertar. Cred că am văzut o cheie pe brelocul lui, dar cheile sunt mereu câte două. Trebuie să fie una de rezervă pe undeva. Deschid din nou sertarele ca să mă asigur că nu cumva cheia de rezervă este printre agrafele de birou. Am un moment de inspirație și ridic protecția de plastic și mă uit sub ea, pentru a vedea doar niște praf, dar nicio cheie. Deschid și restul de sertare ca să caut, dar nu am prin ce să caut. Cum se poate să găsească cineva ceva în ordinea asta perfectă?

De data asta, zgomotul din spatele meu este real și mă întorc în scaunul rotativ. Julie s-a întors cu fața spre mine, dar ochii ei sunt încă închiși și, după ce mai suspină o dată, devine din nou tăcută. Mă întreb dacă se preface, dacă nu cumva a deschis ochii și m-a văzut și i-a închis când m-am întors. După un moment de înțepenire, în care simt că toți mușchii îmi amorțesc de la încordarea cu care aștept o mișcare a ei, decid că nu are nicio importanță. Dacă m-a văzut, este deja prea târziu, iar eu aș putea să caut ceea ce am venit să iau. Sau poate că nu m-a văzut. Aleg să cred această din urmă variantă și mă concentrez din nou pe găsirea locului unde poate fi ascunsă cheia.

Nu m-am priceput niciodată la cotrobăit. Ai zice că, după dispariția lui Julie, am stat cu ochii pe Jane ca un vultur, că i-am căutat prin telefon, de îndată ce a avut unul, că i-am verificat contactele și istoricul mesajelor, că i-am citit jurnalul – nu că jurnalul lui Julie, pe care îl luase poliția, conținea ceva mai interesant decât detalii de la repetiții, despre teme și „i”-uri care aveau inimioare în loc de puncte. Eu credeam că, dacă rezist acestei

porniri, îi respectam intimitatea lui Jane. Acum îmi dau seama că nevoia nici nu a existat. Nu am vrut să știu. Revolta lui Jane era sănătoasă, în limitele normalului – permanente schimbări de culoare la păr și piercinguri. Ce puteam să câștig dacă îmi băgăm nasul? M-am gândit că, dacă o las să aibă lumea ei, dacă o las să trântească ușa și să asculte muzică, într-o bună zi are să-mi mulțumească pentru că i-am lăsat spațiu. Acum, că a plecat de acasă, din oraș, din acest stat, îmi dau seama că *voia* să-mi bag nasul. Mi-am amintit de vraful de caiete pe care le luase cu ea dimineață, când plecase de acasă. Acelea erau jurnalele. Lăsase acasă vechile jurnale când plecase la colegiu. Mi le lăsase mie, ca să le găsesc. Iar acum, când îmi dau seama ce voia de la mine, este prea târziu.

Și apoi, dintr-odată, îmi dau seama unde este cheia și că Tom a ascuns-o nu doar de lumea din jur, ci mai ales de mine. O pusese în singurul loc în care n-aș fi căutat.

Mă întind către poza cu Julie, o întorc și găsesc cheia prinsă de clemele de metal care țin fotografia. O iau și deschid sertarul.

În spate, după zeci de dosare ale clienților, este unul pe care nu scrie nimic. Îl scot. Apoi rearanjez cât pot de bine dosarele pentru a nu se vedea că lipsește unul, încui sertarul, pun cheia la loc și ies din camera care pare plină de respirația caldă și somnoroasă a lui Julie, cât mai repede și cât mai în liniște, luând cu mine dosarul.

Mă așteptam, cred, la ceva mai gros, la un dosar prăfuit plin de tăieturi din ziare, de corespondența noastră pe grupul de părinți, cu mass-media, cu reprezentanții legii. În schimb, găsesc doar câteva formulare prinse cu o agrafă și îndoite, pentru că sunt mai mari decât dimensiunile unei coli normale: documentele pentru deschiderea fondului. Mă uit în partea de sus, dar este un limbaj standard perfect de neînțeles pentru mine. Sunt niște documente îndoite și, când le desfac,

văd semnătura legalizată în partea de jos a formularului legat de administratorul fondului. *Alma Josefina Ruiz.* Habar nu am cine este, dar ea este cea care controlează baierele pungii în care văd impresionanta sumă de 240.000 de dolari adunați din donații din 2008 încoace. Cine știe ce o mai fi rămas acum, dar poate că este destul pentru a plăti cursurile de liceu, poate chiar și pentru colegiu, dacă o să meargă la o școală de stat.

Nu îmi amintesc de nicio Alma, dar eu oricum nu îmi amintesc prea multe din acea perioadă. Pe vremea aia, beam mult. Dormeam zile în șir. Luam pastile ca să pot să dorm noaptea, după ce dormisem toată ziua. Și, mai presus de tot, nu voiam să știu detaliile. Voiam ca totul să fie în ceață, să pălească, să se ducă pentru totdeauna. Voiam să mă lase toată lumea în pace. Acum, când mă confrunt pentru prima dată cu tot ceea ce am blocat, cuantificat în dolari, îmi dau seama cât de singură am devenit.

Mă uit cât este ceasul și mă întreb când o să vină Tom acasă. El mergea cândva la grupul de susținere pentru părinții ai căror copii dispăruseră, care era duminică seara, dar oare mai merge și acum, că Julie s-a întors? Mai are voie? Oare cum o fi să fii înconjurat de cei ai căror copii încă sunt dispăruți, după ce rugăciunile tale au fost ascultate?

Și apoi îmi amintesc.

„Întreab-o pe Alma dacă știe cineva cum arată al ei”.

Era vorba de panouri. În ultima seară în care am mers cu Tom la acel grup de susținere, toți s-au întors împotriva noastră, împotriva mea, în legătură cu acele panouri.

— Fata ta este peste tot, spusese atunci o femeie, Connie cred că o chema. Îi văd chipul de fiecare dată când merg la magazinul de la colț. Când a fost ultima dată când am văzut chipul fetiței mele, Shawnna? Tu ai idee măcar cum

arată? Se întorsese și se uitase la toți cei care stăteau lângă ea. Exact! Cred că știți că este de culoare și cam asta e tot. O fată de culoare, de 14 ani… Probabil că a fugit de acasă, nu? Nimănui nu-i pasă! Întreab-o pe Alma dacă știe cineva cum arată al ei.

În amintirea mea, Alma are ochii triști, cu gene lungi și părul strâns într-un coc franțuzesc.

Liderul grupului a spus ceva legat de faptul că fiecare ar trebui să se concentreze asupra propriilor sentimente, iar Connie a spus doar: „Ofticată” și un murmur s-a auzit în rândul părinților ai căror copii fuseseră răpiți în moduri mai comune: luați de la școală de un fost soț și duși în cine știe ce alt stat, cum era cazul fiicei Almei, sau convinși să plece cu mașina unui fost prieten. Erau copii prea săraci, prea colorați, prea mari sau prea neascultători ca să ajungă subiect de știri seară de seară, timp de săptămâni și luni de la dispariția lor.

Inocența din ochii mari ai lui Julie părea însă făcută pentru televiziune. Ea era ca un personaj dintr-o carte de benzi desenate: una dintre fiicele Americii, un copil cu părul blond și obrajii roz, urmărită de un psihopat și răpită sub amenințarea cu cuțitul din propria casă. Chipul acela rotund, cu buza de sus plată, care o făcea să arate ca un copil în exact același mod în care femeile adulte încearcă să arate copilărește, ochii de un albastru-deschis, culoarea luminoasă a părului ei blond. Mă uitam la genele ei care erau mai închise la culoare la bază, iar spre vârf, blonde, și îmi spuneam că, atunci când fata asta o să se machieze, va fi vai și amar! Desigur, nu a trebuit să așteptăm mult.

Unul câte unul, membrii grupului s-au întors spre noi cu invidie, chiar cu ură în priviri. De parcă am fi pus la cale coșmarul nostru ca să distragem atenția lumii de la propriile lor coșmaruri. De parcă noi am fi avut norocul ca fiica noastră să fie răpită de un adevărat psihopat.

Spun *noi,* dar eu sunt mama. Ei la mine se uitau, și am simțit că împietresc.

— Mă bucur că vorbim despre furia pe care o simte fiecare, a spus liderul grupului. Mă bucur că ne împărtășim aceste sentimente.

„Este la fel de moartă ca și copiii voștri”, am vrut să spun atunci. Dar, în loc de asta, am ieșit de acolo și nici nu m-am mai întors, lăsându-l în urmă pe Tom ca să țină discursuri reconciliante. Nu l-am întrebat niciodată cum a ajuns acasă în seara aia.

Dintr-odată, am avut convingerea că Alma îl adusese cu mașina.

și-a serbat cea de-a 17-a aniversare în trei: ea, Melinda și Bob McGinty.

— La mulți ani, îi spusese Melinda, dându-i o cutie de carton. Claia de păr închis la culoare al Melindei era la fel de moale și de aranjată ca întotdeauna, dar avea cercei care se proiectau pe puloverul cu gât, iar dinții ei mari se vedeau în zâmbetul larg. Chiar și Bob părea mulțumit.

Karen deschisese cutia. În ea era un colier cu un pandant cu cal.

Călăria fusese felul în care Karen supraviețuise în școala publică din Red Bluff, California, un loc uitat de lume, plin de jucători de baseball care se întâlneau cu fete cu fețele acre ca iaurtul. Pentru că mergea la călărie, nu trebuia să facă gimnastică și avea un statut social aparte indiferent cum se îmbrăca. Avea mare noroc, pentru că, îmbrăcată în fustele și pantalonii strâmți cu pulovere pe care i le luau soții McGinty – unele nici măcar nu erau cumpărate, ci date de o nepoată care se lăsase de școală cu 15 ani în urmă și care erau oarecum pe măsura ei –, Karen arăta în cel mai bun caz ciudat. Melinda și Bob nu aveau o fiică a lor, cu toate că încercaseră să mai facă un copil, iar fiul lor nu mai venise pe acasă de când avea 18 ani. Orice făcea el în New York, dacă mai era acolo, nu era ceva ce să le spună părinților. Ei primeau câte o carte poștală la un an și ceva, după cum îi spusese Melinda, care mai adăugase: „Măcar știm că e încă în viață”, cu o voce neutră, care sugera că deja încăpuseră multe lacrimi în această frază.

Karen mai auzise despre asta, sau despre o versiune a acestei povești. Încetase să se mai mire când asistenții sociali îi povestiseră de ce luau copii în plasament. Asta se întâmpla așa de des, încât ea știa deja exact pe cine substituia: un copil niciodată născut, dar dorit, la care renunțaseră în

cele din urmă, un copil mort, un copil dispărut, un frate sau o soră mai mare care plecase cu ani în urmă pe motocicletă și nu se mai întorsese. Ea învățase să nu creadă în familiile mari, în care frații buni făceau front comun împotriva ei, acceptând-o de față cu părinții, dar ignorând-o când aceștia se întorceau cu spatele. („Nu îți bate capul să ne înveți numele, că oricum nu o să stai prea mult timp aici!”) Poate că părinții chiar se purtau ca și cum ar fi avut multă dragoste de dat, dar, desigur, mai erau și banii. Nu îi condamna, dar nici nu le mulțumea.

Orice rol ar fi jucat Karen pentru părinții ei temporari, nu era niciodată prea interesată să-l joace bine. Ea știa că nu trebuia decât să aștepte să treacă timpul înainte de a fi destul de mare ca să plece. A sta la o familie presupune unele riscuri, dar, de regulă, era mai sigur decât statul pe străzi. Iar când devenea nesigur, atunci când vreun tată intra peste ea când se schimba sau stătea un moment în plus înainte de a ieși și a închide ușa după el, atunci când vreun verișor intra în camera ei în timpul unui grătar în familie –, ei bine, ea calibrase deja momentul exact dincolo de care nu mai putea pune în balanță trupul ei și brânza sau gustările. În acel moment, dispărea și lua cu ea ceva mic.

Nimic de valoare. Nu voia să ajungă la școala de corecție. O interesa ceva sentimental. Lucruri cărora nu avea să li se simtă lipsa, dar pentru care aveau să plângă când le constatau dispariția. După doi ani de stat în diferite familii adoptive, adunase o colecție întreagă de trofee, inclusiv o figurină „Momente prețioase” cu un cap de ceapă și cu ochii plângăcioși, care ținea în brațe un urs a cărui ureche se rupsese în rucsacul ei, un suvenir de la Cascada Niagara pe care-l găsise în sertarul noptierei unei mame adoptive, o pictură îngălbenită de vreme pe care scria *Deacon, 4 ani,* cu scrisul unei educatoare într-un colț. Pe asta

ezitase să o ia, amintindu-și de băiețelul bolnăvicios, dar apoi își amintise ce-i făcuse fratele mai mare al lui Deacon și cum o plesnise mama lui Deacon când ea îl pârâse. O păstrase, împăturită în patru, în așa fel încât să nu vadă dârele dezordonate de vopsea roșie și albastră.

Dar familia McGinty era altfel. Ei o lăsau liberă, pentru că și lor le plăcea să aibă libertatea lor. Ambii erau pensionari, dar Melinda lucra ca voluntar la bibliotecă în fiecare dimineață, de parcă permanenta aranjare a pernelor și ștersul prafului nu erau destul pentru cât de tipicară era. La început, Karen crezuse că fusese luată pentru a avea grijă de Bob în orele în care Melinda era la bibliotecă. În fiecare dimineață, după ce Melinda pleca de acasă, Karen aștepta să vadă vreo urmă de perversiune, dar Bob nu făcea altceva decât să își savureze cafeaua o oră sau două înainte de a se retrage în atelierul lui. Ea se ducea sus, închidea ușa și stătea întinsă în pat ore în șir cu ochii la lustră, chinuită de o senzație sufocantă pe care nu o înțelegea. Parcă avea o mână care o strângea de gât. Trecuse mult de când nu se mai plictisise.

Tabăra de călărie o salvase de actele disperate de vandalism la care începuse să se gândească. Melinda o înscrisese, pentru opt săptămâni, la o fermă din vecinătate condusă de un vechi prieten al ei. Karen a presupus că era totul o favoare între prieteni, pentru că, deși două luni de tabără părea a fi ceva scump, Melindei nu părea să-i pese dacă ea se ducea sau nu la cursuri.

— Te duce Bob dacă vrei să mergi, îi spusese ea. Sau poți merge pe jos jumătate de oră pe FM229 și o să ajungi la fermă. Cursurile încep la zece dimineața în fiecare zi de lucru.

La început, Karen nu păruse prea interesată, dar când venise vremea și Melinda plecase la bibliotecă, iar Bob își împăturise ziarul și se retrăsese în atelierul lui, decisese că o plimbare suna mai bine decât încă o zi în care să stea

singură. În plus, avea un soi de curiozitate legată de cai. Copil fiind, avusese fantezii legate de un cal alb-argintiu care era invizibil pentru toată lumea, în afară de ea, și care galopa către orizont, alene, ca un nor…

Când intrase prima dată la grajduri, realitatea dură și mirositoare legată de cai o făcuse să se jeneze de versiunea de basm pe care o avusese ea. Caii o speriau, cu mușchii lor, cu ochii lor, cu copitele care loveau pământul cu o forță pe care o simțea prin tenișii. Dar Karen avea o regulă, lăsa să arate că îi este frică doar atunci când asta putea minimaliza pierderile, iar acolo își dăduse seama foarte repede că teama nu avea să o ajute cu animale așa de puternice. În afară de asta, alți copii din tabără, dintre care unii călăreți buni, erau mult mai tineri decât ea. Cel mai mic dintre ei avea 9 ani. Atunci când Karen mângâiase capul unei iepe castanii la prima ei vizită la grajduri, se asigurase că și instructorul, și copilul de 9 ani, și toată lumea care se uita văzuse că nu îi tremura mâna.

Se dusese și a doua zi, și următoarea și, după opt săptămâni, era destul de pricepută la cai – la a-i călări, la a-i îngriji, la a face curat după ei. Nu era cea mai bună, dar era destul de bună. La sfârșitul verii, Melinda plecase mai devreme de la bibliotecă în fiecare zi ca să o vadă cum călărea, și părea că, pentru Melinda, însemna cel puțin la fel de mult să o vadă pe Karen călărind, cum însemna și pentru Karen să fie călare pe un animal puternic și rapid. Acel medalion cu cal o făcuse pe Karen să înțeleagă cât de mult.

Pe când se uita la pandantul acela, se gândi că nimeni nu îi dăduse Melindei un asemenea medalion și că ea își dorise unul, probabil de la cineva anume.

— Am vrea să-ți luăm unul adevărat într-o zi, spusese Melinda. Un cal, vreau să zic. Anul ăsta nu stăm bine cu finanțele, dar o să se întâmple la un moment dat.

Familia McGinty vorbea când și când despre un trecut îndepărtat și mai prosper, de o vreme în care ei avuseseră cai, dar era prima dată când pomeneau de posibilitatea de a cumpăra unul.

— Vai, mulțumesc, spusese Karen.

— Ai luat note bune anul ăsta, continuase Melinda. Suntem mândri de tine. Bob dăduse din cap aprobator. În fine, am vrea să vorbim despre pasul următor. Vrem să te adoptăm, Karen.

„Numele meu nu este Karen”, fusese primul lucru care-i trecuse prin cap.

— Îmi place colierul, spusese însă. Mulțumesc mult.

Și chiar vorbea serios. Pandantul de pe lanțul auriu era ieftin, pe o parte era plat, pe cealaltă sculptat astfel încât să pară tridimensional. Dar calul alerga.

— Nu trebuie să decizi acum, spusese Melinda. Am vrut doar să știi că noi te considerăm fiica noastră.

Ceea ce Melinda nu spunea, dar Karen auzea dincolo de vorbele ei, era îngrijorarea legată de faptul că îmbătrânea. Karen ascultase poveștile din alte case. Se gândea la familia Pete cu un fior.

Pusese în balanță amintirea lor și chipul lung și puternic al Melindei, un chip care era mai mult decât simplu, aproape urât. Linii puternice și aspre înaintau de la colțurile gurii până sub bărbie, dar un zâmbet îi înmuia privirea de un gri apos. Viitorul lui Karen cu Melinda și Bob ar fi putut însemna și călărie, dar însemna și colegiul comunitar, o slujbă în Red Bluff sau Redding sau poate chiar în Sacramento. Mai mult: ar fi ajuns să aibă un prieten pasionat de baseball, poate ar fi ajuns chiar și la altar, printre funde și decorațiuni de hârtie. Și apoi, într-o bună zi, casa asta avea să fie a ei, iar ea avea să doarmă în dormitorul matrimonial cu ferestre ce dădeau către munții împăduriți și avea să-și ducă și ea copiii pe coastă o dată pe an. Ordonat, ca furculițele într-un sertar.

— Este cea mai frumoasă zi de naștere pe care am avut-o vreodată, spusese Karen. Era destul de adevărat, chiar dacă, de fapt, nu era ziua ei, ci o zi la întâmplare.

Următoarea dată când se aflase călare la fermă, își imaginase că s-ar fi aplecat mai mult în față, cerând calului să meargă mai repede, apoi la galop până ce avea să semene cu cel din pandant. Își imaginase că avea să sară peste gardul jos de lemn și să alerge pe câmpuri și prin păduri, până în munți. Aceasta era doar o fantezie, desigur, o altă versiune a calului argintiu, pentru că ea nu știa să sară și s-ar fi sinucis, și ar fi omorât și calul dacă încerca. Caii nu se descurcă prea bine în munți. Nici ea. Oricum, cât de departe poate ajunge o fată pe cal în zilele noastre?

Așa că începuse să se gândească la trasee de autobuze. Venise vremea să plece în Portland, unde auzise ea că erau mai multe cluburi de striptease decât în orice alt oraș din SUA. Păreau a fi bani care o așteptau fără alte obligații. Când a venit vremea, după ce Melinda plecase la bibliotecă, iar Bob își împăturise ziarul și se dusese în atelierul lui, Karen plecase și ea pe drumul ei și fusese surprinsă cât de natural i se păruse să o ia într-o altă direcție pe FM229 și să plece. Își pusese lănțișorul în jurul gleznei, iar pandantul cu cal o lovea peste gleznă când mergea. Din când în când, pandantul se prindea între picior și pantof pentru o secundă, apoi ieșea din nou și se mișca pe gleznă. Ritmul era unul plăcut, ca unul de cal ce galopa în zare, iar ea era pe spinarea lui, nu într-un autocar.

10

— Crezi că te înșală? întreabă Alex Mercado pe un ton relaxat, dar interesat, ca unul care discută despre pariurile la o cursă pe care el nu a pariat.

— Nu. Nu știu… Eu doar…

O umbră trece pe lângă fereastra îngustă a biroului meu și mut telefonul de la o ureche la alta. Mereu e câte cineva care umblă prin departament chiar și în weekenduri.

— Vrei să aflu dacă te înșală, reformulează el. Aș fi încântat să-l urmăresc și să aflu unde se duce. *Dar te va costa* este partea nespusă a frazei.

— Aș prefera să verifici ceva… Pe cineva, spun eu cu o voce joasă. Alma Josefina Ruiz.

— Vrei doar date despre ea sau vrei să o urmăresc? întreabă el.

— Date despre ea, spun eu repede. Ea este unul dintre tutorii fondului nostru de donații. De fapt, este administratorul lui.

— Aha, spune Alex. Poate că de-aia îmi este cunoscut numele. Nu ar trebui să fie greu să aflu ce e cu ea. *Și dacă se vede cu soțul tău.* Și, apropo, vrei să o mai urmăresc pe Julie? Am aflat unde se duce. Și, înainte să apuc eu să întreb unde, el spune cu aceeași voce enervant de egală: Se duce la biserică.

— Ce? La ce biserică?

— Gate.

Sunt mută de uimire. Gate este biserica aceea mare de lângă panoul de reclamă din apropierea autostrăzii 610, pe unde trec în drum spre muncă. Se întrunesc la Astrodom, la naiba!

— Nu intră, spune el. Stă în mașina ei… În mașina soțului tău, se corectează. În parcare.

— Ce face acolo?

— Nu știu. E un complex întreg acolo, se întâmplă multe. Sunt trei grupuri de studiu al Bibliei, o sală de bowling pentru cei singuri și ceva

care se cheamă Cercul Vindecării. El pare amuzat. Nu ai fost niciodată la biserica aia?

— Nu prea am fost la biserică, spun eu. Julie se mai ducea cu câte o prietenă, uneori, după ce dormea la ea. De curiozitate, așa cum fac copiii. Mă gândesc la rânjetul predicatorului de pe panou. *Zi de zi, credință, nu credință de zi cu zi.* Nu mi-o pot imagina pe Julie mergând într-un astfel de loc.

El tace un moment.

— Te-ai uitat la filmuleț, Anna?

— Da, m-am uitat. Gretchen Farber. Trupa aia din… Din Portland era, nu?

— Și?

— Și, da, seamănă cu ea. Poate. Imaginea e așa de neclară, că nu îți poți da seama.

Ceea ce spun sună sincer, mai ales că m-am uitat la filmuleț doar o dată, în miez de noapte, fără sonor. Și pentru că nu prea mai pot fi sigură de nimic acum.

— Un film făcut cu telefonul, este el de acord, dar eu am senzația neplăcută că vrea doar să nu mă contrazică. Da, nu e o imagine prea bună.

— Exact, spun eu. Și e în Portland…

— Nu în Mexic, spune el.

El face o pauză, așa că îmi continui ofensiva.

— Pot să te întreb de ce ai căutat în Portland?

— Nu am căutat, spune el. Am verificat în rapoartele poliției de la momentul apariției lui Julie, căutând ceva legat de o femeie de vârsta ei, și am sperat să găsesc ceva. Această Gretchen Farber a fost declarată dispărută, dar nu în Portland, ci în Seattle. Plângerea este de la două zile după apariția lui Julie…

— După ce s-a întors acasă.

— Trebuie să aștepți trei zile ca să declari că a dispărut un adult, mai ales dacă persoana este dată dispărută de soț sau de iubit, pentru cazul în care s-a întâmplat după o ceartă. Ea a fost dată dispărută de un iubit, Calvin sau așa ceva… Oricum, am avut noroc – „Noroc?” mă gândesc eu – pentru că

există o filmare cu ea. Nu îți face griji, încerc să sun la baruri, să dau de urma actelor ei. El face o pauză și aud cum răsfoiește hârtiile. Mai este o posibilitate pe care o analizez.

— Pentru identificarea impostoarei, vrei să zici? întreb încercând să par sarcastică, dar Alex nici nu remarcă.

— Charlotte Willard, spune el. Are aceeași vârstă cu Julie, a fugit de acasă, din Louisiana, la scurtă vreme după ce Julie… a dispărut. Poate că nu e nimic, dar e o Charlotte de acum șapte ani – cu alt nume, desigur – care a fost găsită în San Francisco și care a petrecut o vreme în casele unor asistenți sociali, după care iar a dispărut. Și și-a schimbat numele.

— Și?

— Și nu sunt sigur, recunoaște el. Dar cred că această Charlotte ar putea să fie Gretchen. Iar Gretchen ar putea să fie… În fine, să fie Julie.

— Și de ce această Charlotte sau Gretchen sau oricine ar fi ea s-ar da drept fiica mea? Aud cum tonul meu se ridică și încerc, fără succes, să-l readuc la normal. Ce ar putea să vrea ea de la noi?

Îmi scot din minte fondul pentru Julie, deși sunt sigură că Alex nu a uitat de ce l-am sunat azi.

— Sincer, Anna, nu știu încă. O să te anunț atunci când o să mai aflu ceva.

Tactul lui mă scoate din minți.

— Spune ce gândești. Te gândești la bani, nu? La banii din fond?

— Nu știu ce să cred înainte să îmi aduci proba aia de ADN.

Închid fără să-i spun „La revedere” și apoi deschid browserul.

Site-ul celor de la Gate are o serie de animații elaborate, peste care trec nerăbdătoare, până ce ajung la Cercul Vindecării. Atunci când dau click pe link, o picătură de apă, o altă animație, cade în mijlocul cuvintelor și le face să se transforme în cercuri concentrice ce se mișcă pe întregul ecran.

Atunci când animația se termină, apare următoarea descriere:

> *„Invităm la Cercul Vindecării pe toți cei care se simt frânți.*
> *Noi cerem iertare în Cercul Vindecării,*
> *iar Dumnezeu ne va arăta că ne-am vindecat deja”.*

În partea de jos a ecranului, o serie de fețe apar și dispar, fiecare cu câte o poveste: o femeie care a orbit din cauza cataractei a fost învățată de Cercul Vindecării că ea putea să vadă, de fapt. O adolescentă afro-americană a fost salvată de abandonul școlar de Cercul Vindecării. Un om al străzii a descoperit calea către securitatea financiară prin Cercul Vindecării. „Dumnezeu are un plan al abundenței”, spune un citat. „Domnul își face împărăția Sa minunată”.

Îmi notez orele de întâlnire pe un post-it, apoi revin la căutare și găsesc un link către un profil dintr-o revistă al reverendului Chuck Maxwell, un om al cărui chip apare pe panourile din peisajul nostru urban, la toate colțurile de stradă. Articolul se cheamă „Nu e un noroc, Chuck: Despre cum rev. Chuck Maxwell a ajuns în cel mai mare amvon din Texas”:

> *Chuck Maxwell arată mai bine în realitate decât pe panourile care fac reclamă bisericii lui din Houston, The Gate. Pastorul de 42 de ani, cu o barbă grizonantă și cu o privire pătrunzătoare, are 1,88 m și este neașteptat de elegant în mișcări. Este ușor să înțelegi cum acest om a construit un imperiu spiritual și financiar.*

Deci va fi unul dintre *acele* profiluri.

Maxwell nu a fost hirotonisit nicăieri și nici nu are diplome în religie sau filosofie. În realitate, el nici nu a terminat colegiul. Cu toate acestea, în fiecare săptămână stă în ceea ce a fost cândva Astrodomul din Houston și ține o predică pentru 30.000 de enoriași și pentru circa 10 milioane de adepți prin intermediul televiziunii sale și a bisericilor online.

Sar câteva paragrafe.

După ce a renunțat la studiile la Texas Christian University, el a lucrat ca producător pentru teleevanghelistul de succes al Houstonului, Jim Wilton. Maxwell spune că acolo a început să aibă idei puternice legate de un mesaj creștin pe care se simțea potrivit să-l transmită chiar el.

„Nu aș putea spune că m-am rupt de Biserica Baptistă”, zice el. „Dar mesajul era așa de negativ: Faceți numai prostii! Îndreptați-vă în fața Domnului!” El râde. „Dar Dumnezeu nu vrea ca voi să vă gândiți la păcatele trecutului. Dumnezeu spune să o luați de la capăt (make it new)!”

Ochiul meu format de profesor de engleză se oprește asupra sloganului modernist al lui Ezra Pound – *Make it new*! – și mă distrez o secundă gândindu-mă la cum se răsucește în mormânt elitistul și antisemitul bătrân. Citesc pe sărite în continuare, și Maxwell se pare că predică despre o nesfârșită reinventare, spunând că nimic nu contează în afară de prezent. Oare asta caută Julie? Profilul mai continuă pe încă trei pagini, în care se vorbește despre donațiile masive ale lui Maxwell

pentru o organizație non-profit pentru copiii dispăruți – desigur, asta îmi atrage atenția dar nu mai am nervi să citesc până la final. Gândul că Julie are nevoie de mesajul lui Maxwell – „Șterge trecutul și trăiește în prezent!" este mult prea respingător. Jane, Tom și cu mine vrem să aflăm trecutul lui Julie. Sau, cel puțin, așa ar trebui.

Ceea ce mă aduce la încercarea finală.

Scot bucata de hârtie pe care mi-a dat-o Jane, care a rămas în buzunarul meu, și mă uit la ea. Codul de zonă mi se pare cunoscut, dar nu îmi dau seama ce este fără să caut. Este din Seattle.

E posibil ca Jane să se joace cu mine. Ăsta e telefonul vreunei prietene, al colegei ei de cameră, al cuiva pe care l-a convins să facă asta. Simt un val de furie, urmat de unul de vinovăție. Am neglijat-o pe Jane – am ignorat-o cu bună știință uneori – în ultimii opt ani. De fiecare dată când mă uitam la ea, vedeam cum nu reușește să strige din dulapul în care era ascunsă în acea noapte și mă gândeam la cele trei ore pe care le-a petrecut printre pantofi, cu lacrimile curgându-i pe față, în timp ce Julie… Știam că nu este vina lui Jane, dar nu mă puteam abține. Să mă facă să mă îndoiesc de identitatea lui Julie ar fi fost un mod crud de a se răzbuna pe mine, dar unul foarte eficient. Îmi tremură mâna.

Formez numărul și aștept… Sună de vreo șase ori, ca și cum cineva de la celălalt capăt ar sta și s-ar uita la numărul care apare pe ecran și încearcă să decidă dacă să răspundă sau nu. Apoi, cineva răspunde.

— Încetează cu asta, spune Julie.

Sunt șocată și tac.

— Ei bine, spune ceva, Cal, continuă ea cu o voce obosită. Am răspuns în cele din urmă la unul dintre apelurile tale de pe un număr misterios, așa că spune ceva. Știu că tu ești. Suni de la fiecare oprire din marele tur al vieții mele, nu-i așa? Face

o pauză. Ei bine, m-ai găsit! Ești aici! Deci ce vrei să spui?

Îmi țin respirația.

— Ce mic secret murdar ai mai aflat despre mine acum? Îți garantez că, orice ar fi, este ceva mai rău legat de mine ce încă nu știi.

Nu știu nimic, absolut nimic.

De la celălalt capăt al firului, Julie zice:

— Să te ia dracu', Cal! Am plecat. S-a terminat! *Pleacă acasă!*

Și apelul se încheie.

stătea într-o cameră anostă, cu un asistent social și un tip cu barbă care încerca să o facă să-i spună numele peștelui ei. Și ofițerul Pete folosise acest cuvânt, dar ea nu știa ce înseamnă, doar că ascundea multe secrete, ca un cuvânt urât. O făcea să se gândească la mâncare, dar nu i-a spus asta omului cu barbă.

— Nu am așa ceva, spusese ea, incapabilă să repete cuvântul.

— Haide, ce ți-a spus? întrebă omul cu barbă. Ți-a spus că ești specială și că se va purta frumos cu tine?

Singura persoană la care se putea gândi și care se potrivea descrierii era John David. El era pește? Peștele ei? Nu era convinsă. Nu se putea ca acest om să știe de John David, nu? Dar un hău adânc și negru se deschisese dincolo de acest gând și nu aștepta decât ca ea să alunece și să cadă. Dăduse din cap.

— Te-a convins să te vinzi pe bani, nu? Doar că el e cel care ia banii.

Acum înțelesese și un val de mânie explodase în ea.

— Am făcut asta doar de vreo două ori, murmurase ea.

— Bine, doar o dată sau de două ori, spusese el cu o vocea mult prea plăcută. Doar ca să-l ajuți. Vrei să-l aperi, pentru că și el te apără pe tine, nu? Tu crezi că el e prietenul tău. Poate chiar iubitul tău?

— Eu nu am niciun iubit, spusese ea, simțind cum furia îi încinge capul. Acumulase toată ura în priviri și se uita țintă acum la barba lui. Cel puțin, ofițerul Pete o crezuse. Trăsese aer în piept ca să spună asta, dar ea nu știa numele real al ofițerului Pete.

— La început, ți-a adus tot felul de lucruri, continuase să o preseze tipul cu barbă. Te-a dus să-ți faci unghiile.

Ea își trăsese mâinile de pe masă. Avea negru sub unghiile rupte, iar una dintre ele avea o umflătură roșie într-un colț, unde fusese ruptă. Remarcase că asistenta socială, o femeie de culoare care avea ochelarii legați la gât cu un lanț, dăduse din cap și își dăduse ochii peste cap. Apoi se uitase în altă parte.

Dar tipul cu barbă mai continuase încă cinci minute sau chiar zece înainte de a se ridica de pe scaun. Aruncase o carte de vizită pe masă, în fața ei, punându-și degetul pe un colț și spunând:

— Dacă-ți amintești ceva, sună-mă la acest număr. Nu uita că este un infractor. Tu ești victima aici.

Când își ridicase degetul transpirat de pe cartea de vizită, o mișcase din alinierea perfectă cu lemnul fals de pe masă. Se uitase cum se oprise cartea de vizită în fața ei, încercând să nu citească numele. Când ridicase ochii, bărbatul deja plecase și asistenta socială îi luase locul la masă, cu o expresie caldă de ușurare pe chip.

— Sunt Wanda, Charlotte.

Ea aproape că tresărise. Cu toate că acesta, era numele pe care-l trecuse pe toate formularele, primul care-i venise în cap, nimeni nu-i mai spusese așa – polițiștii care o mutaseră dintr-o cameră în alta i se adresaseră doar cu „tu” sau cu „domnișoară”, iar când vorbeau despre ea ca și cum nu ar fi fost acolo, „infractoarea”. Când auzise pentru prima dată numele spus cu voce tare, își dăduse seama ce slabă și proastă fusese că-l folosise doar pentru că se simțise așa de vitează să-l poată revendica. Acum numele suna ca o acuzație.

— Charlotte, continuase Wanda, parcă decisă să o condamne cât mai des. Mi s-a spus că ai vrea să mergi la familii adoptive. Ai vreo casă sigură?

Încercase să se gândească la o casă, dar în schimb văzuse doar o privire fixă și opacă.

— Nu.

— Nu ai o casă? întrebase Wanda. Sau ai impresia că nu ești în siguranță acolo?

Părea a fi o întrebare capcană. Wanda asta nu era ca ofițerul Pete, care vorbea aiurea după o zi lungă de muncă, sau ca ticălosul ăla cu barbă care spera să găsească la ea ceva ce putea folosi. Nu avea casă sau nu era sigură? Se uita la colțurile gurii Wandei, sperând să vadă o tresărire care să-i spună pe care dintre cele două variante voia să le audă asistentul social, dar Wanda aștepta, cu fața relaxată și lipsită de orice expresie.

— Eu… Este… De unde să încep? Nu este sigur.

Nu era chiar o minciună.

Wanda dăduse din cap cu o expresie nu atât de aprobare, cât de treabă făcută.

— Și Charlotte, tu speri să stai în case sociale pentru o vreme mai scurtă sau mai lungă?

Iarăși variante multiple. Cândva era bună la teste.

— Vreau să fiu plasată undeva de urgență, spusese ea, amintindu-și vorbele pe care ofițerul Pete îi spusese să le zică.

— Asta aș vrea și eu pentru tine, Charlotte, spusese asistenta. Din păcate, nu prea avem opțiuni în acest moment. Se vor ocupa de asta cei de la Protecția Copilului. Eu voi face doar o recomandare. Dar trebuie să-ți spun ceva. Dacă intri în sistemul de asistență socială acum, o vreme, cât îți caută o casă, vă trebuie să stai într-un orfelinat.

Ea dăduse din cap. Orfelinat.

— Va fi ceva temporar, dar vreau să fii pregătită. Ești sigură că nu există niciun prieten sau vreun membru al familiei cu care să poți să stai? Undeva, unde să fii în siguranță? Gândește-te.

Se gândise bine de data asta. Toate locurile în care se putea duce impuneau să fie copil, iar ea nu mai era un copil. Copiii nu se duc în apartamente murdare pentru a da afară bebelușii din ei. Copiii nu fac cu unii ca Pete ceea ce făcuse ea. Copiii nu le făceau altor copii ceea ce-i făcuse ea fetei din beci.

Ea nu știa ce mai era.

— O să merg la orfelinat, spusese ea.

Când cele două plecaseră de la secția de poliție, întrebase:

— Și lucrurile mele?

Dar înainte ca Wanda să deschidă gura să spună ceva, Charlotte știuse că nu mai avea cuțitul furat.

Nu conta, pentru că la orfelinat numai copiii cei mai mari au cuțite. Ei le ascundeau în saltele sau le lipeau de partea din spate a sertarelor. Nimeni nu le fura și nimeni nu le spunea celorlalți copii. Unul dintre băieții mai mici încercase să-și facă unul dintr-un cuțit de plastic, pe care-l rupsese în două. El îl arătase peste tot, lăudându-se, până ce unul dintre copiii mari îl luase într-o noapte și îi făcuse ceva ce nu se vedea.

Din cauza unor reguli evidente, la orfelinat era mai simplu decât crezuse. În mintea ei, îi numea pe copiii mai mari Impunătorii, iar ea încerca să fie Invizibilă, evident, cea mai bună soluție.

Colega ei de cameră, Beth, era o Dornică. Dornicii făceau tot ceea ce le cereau consilierii, oferindu-se voluntari în sesiunile de grup și primind steluțe aurii și periuțe strălucitoare sau *stickere* pentru bună purtare. Steluțele și punctele erau mai mult decât inutile. Prea permanente, ele lăsau în urmă o dâră de lipici care distrugea hainele, iar de pe piele nu puteau fi dezlipite decât cu buretele. Partea din spate a scaunelor și pereții din spatele paturilor erau plini de așa ceva.

Cu periuțele era altceva. Trăise fără să aibă una până acum și cea de plastic, pe care o primise când ajunsese aici, era mai bună decât nimic, dar perii

aspri îi răneau gingiile. Într-o zi însă luase periuța de dinți a lui Beth și o întorsese pe toate părțile; uitându-se la strălucirea rozalie a plasticului, îi alunecaseră ochii pe bulele și liniile lucioase care străluceau la lumină când ea mișca periuța.

— Las-o! E a mea, spusese Beth din ușă.

— Este frumoasă, spusese Charlotte, dar nu lăsase jos periuța. Voia să vadă ce avea să facă Beth. Beth, care avea doar 11 ani, nu era în largul ei.

— E frumoasă, adăugase încurajator Charlotte.

— Mersi, spusese Beth. După o luptă interioară, cu ochii ei mari plini de lacrimi, spusese: Poți să o iei, scrâșnind din dinți la fiecare silabă.

Charlotte o lăsase jos imediat.

— Ce scârbos! Nu vreau periuța ta folosită!

Dar mai târziu, avea să plece cu ea.

11

Luni după-amiază, mă urc în mașină și mă duc la Gate.

Ce ironie, nu? De două săptămâni, îi spuneam lui Tom că merg la muncă, iar Julie ne spunea că merge la terapie, iar acum mințeam amândouă, ca să mergem în același loc. Intru în parcare, acolo unde o construcție nouă desparte fostul Astrodom de stadionul din vecinătate, și remarc pasarela dintre cele două clădiri. Cred că la Gate este un trafic intens în timpul sezonului de play-off-uri. Ca și când ar fi fost programat, ecranul digital se aprinde – *Cu Dumnezeu, totul este posibil* –, iar pe mine mă bufnește un râs nervos.

Sunt vreo sută și ceva de vehicule care se înghesuie la intrare. Nu este ziua de terapie pentru Julie, așa că știu că nu are mașină, dar tot sunt agitată la gândul că aș putea să dau nas în nas cu ea sau că ea deja m-a văzut. Parcarea este mare și are un garaj pe cinci etaje, care pare gol de aici. Parchez și mă apropii de fațada modernă din piatră, cu turle, care a fost adăugată uriașului bol întors în încercarea nereușită de a-l aduce la dimensiuni umane. Am deschis uriașa ușă de sticlă și am pătruns într-un hol aerisit și curat, mai ceva ca un salon de protocol al unui aeroport. Din tavan coboară ecrane, așezate la intervale regulate, pe ecranele lor tronând sigla bisericii. Mocheta de un verde-marin este traversată de covoare de un alb imaculat pe care sunt aliniate scaune puse față în față, într-un decor intim. O muzică în surdină se aude din difuzoare invizibile, iar într-un colț al vastului hol este un aspirator. Probabil că lunea nu e cea mai aglomerată dintre zile.

În dreapta intrării este o hartă a bisericii și, după ce o examinez scurt, merg pe un coridor unde cuvântul CREDINȚĂ este scris cu litere de oțel cu un aspect uzat. Camera pe care o caut eu este 19C

și mă întreb pentru un moment dacă există și o aripă IUBIRE, în care camerele să aibă numere urmate de litera I. Aspiratorul se oprește și, când privesc înapoi, remarc un șir de pași de un verde mai închis pe mochetă. *Cred că încoace m-a purtat Dumnezeu,* îmi spun. Am avut mereu o problemă în a lua în serios religia, dar locul ăsta chiar pare a fi o glumă uriașă.

Ușa masivă de la camera 19F este închisă și nu are geam și, după un moment de ezitare, deschid ușa spre o cameră ce are dimensiunile unei săli de sport de liceu. O sută și ceva de oameni se țin de mâini într-un oval ce umple camera, cu ochii închiși și cu capetele plecate, unii legănându-se înainte și înapoi ritmic, alții stând nemișcați. Intru și închid ușor ușa în urma mea și murmurul ușor mă înconjoară. Mă așteptasem la scaune, la un loc unde să poți sta jos să observi, dar în încăperea fără ferestre nu este loc de nimic în afară de cercul care murmură și respiră. Fără a deschide ochii sau a se uita la mine, doi dintre practicanții care sunt aproape de ușă își desprind mâinile și fac jumătate de pas în afară, deschizând cercul și întinzând brațele către mine. Mi se întoarce stomacul. Asta este mult mai real decât aș fi crezut și, în același timp, jenant de fals. Când fac un pas înainte și intru în cerc și prind mâinile din ambele părți – una, o mână aspră cu încheieturi groase a unui bărbat în vârstă, și cealaltă, mâna extrem de umedă și maleabilă a unui adolescent –, devin oficial o impostoare.

La început nu îmi dau seama de unde vine murmurul. Amplificat în jurul meu din toate părțile și pe toate tonurile, nu pare a se auzi dintr-un singur loc. Țin ochii deschiși și mă uit la cât de mulți membri ai cercului pot vedea, dar, dacă este un centru al rugăciunilor, acela trebuie să fie undeva aproape de capătul ovalului, pe partea lungă. Privesc în jur și tot ce văd este un șir lung de oameni în vârstă, de adolescenți cu coșuri, de

femei cu părul strâns în cozi de cal și purtând pantaloni de yoga, toți fiind ca un ecou al cuvintelor celorlalți. Închid ochii și, după un moment, una dintre voci pare a se desprinde din marea de zgomote. Este vocea obișnuită a unui bărbat, cu un puternic accent de Houston. Aud foarte clar cuvintele, ca și cum mi-ar fi spuse la ureche.

„Găsit”. Cuvântul cade ca o piatră în baia de murmure. „Ceea ce era pierdut a fost găsit. Ba mai mult, nici nu era cu adevărat pierdut”.

— Ba mai mult, nici nu era cu adevărat pierdut, murmură tot restul cercului.

— Privești către Tatăl nostru, care îți oferă numai binecuvântări, ca să-i ceri un singur lucru? Dacă primești o farfurie cu mâncare la o nuntă, îi ceri celui care ți-a dat-o încă o gură? Ai ceea ce-ți trebuie chiar în fața ta. Oare florile de pe câmp își lasă fețele în jos în semn de implorare? Nu. Florile își ridică fețele către Domnul cu respect și încântare. Păsările își ridică glasul pentru a intona cântece de laudă. Ele decorează creația Domnului cu mulțumirile lor. Oare o fiică recunoscătoare se îmbracă în zdrențe? Nu, ea arată lumii că tatăl ei o iubește și este recunoscătoare pentru iubirea lui. Ceea ce era pierdut s-a găsit. Nici nu era cu adevărat pierdut. Ceea ce era pierdut s-a găsit. Nici nu era cu adevărat pierdut.

— Ceea ce era pierdut s-a găsit. Nici nu era cu adevărat pierdut.

Unii dintre ei continuă să repete aceste vorbe, în timp ce alții se mișcă odată cu el, repetând vorbele lui la câteva secunde după ce le spune el, la fel de stângaci ca nisipul ud de pe plajă, încercând să ia forma valului care l-a acoperit.

— Ceea ce vă trebuie este deja în viața voastră, continuă vorbitorul. Iisus a fost rănit pe veci, pentru ca noi să putem să fim întregi.

Unii dintre cei care cântă preiau această frază. Unul începe să plângă tare.

— Domnul nostru are o rană deschisă, pentru ca noi să fim compleți pe dinăuntru.

La auzul acestei fraze, îmi înăbuș un chicotit, dar când fraza este preluată de corul de voci, chicotul suprimat trece printr-o schimbare în mine. Incredibil, dar îmi simt ochii umeziți.

— Suntem desăvârșiți în toate aspectele vieții noastre. Vrei o nouă slujbă? Deja o faci. O nouă soție sau un nou soț? Sunteți deja căsătoriți, dar niciunul dintre voi nu știe încă. Vrei să scapi de o datorie? A fost plătită acum și în vecii vecilor. Vrei să scapi de o durere? Durerea nu e decât în mintea ta.

A început încă unul să plângă, și ăsta plânge cu suspine. Fiecare suspin este imediat îmbrăcat și luat de valul de murmure, așa încât următorul pare ceva complet nou, de parcă ar veni de pe o altă planetă.

— Bucurați-vă! Ce se pierduse a fost găsit. Nici nu era pierdut cu adevărat. Tu erai de fapt pierdut. Fiul care era mort acum trăiește din nou. Cel care era pierdut acum este regăsit. Dar, de fapt, nu era cu adevărat mort și nici cu adevărat pierdut.

Nu mai pot suporta așa ceva! Deschid ochii. Nimeni nu remarcă. Pe urmă, văd pe cineva de cealaltă parte a cercului. Este o femeie în vârstă într-un scaun cu rotile, care poartă un tricou cu Mickey Mouse.

Îmi smulg mâinile din cerc și mă reped orbește spre ușă, degetele transpirate alunecându-mi pe mâner când o deschid și ies în fugă. Alerg pe covorul de un verde-marin, de pe care urmele pașilor mei au fost deja aspirate.

∵

Când ajung la birou, formez numărul și telefonul sună, dar Alex Mercado nu răspunde, așa că va trebui să găsesc singură ceea ce caut. Tastez cuvintele pe motorul de căutare și aștept să văd cele mai recente articole: „Rămășițele umane din

adăpostul contra bombardamentelor aparțin unei fetițe de 13 ani, spun experții”.

Fotografia arată o clădire de cărămidă cu un etaj, din River Oaks, dintr-un cartier vechi, mărginit de copaci masivi, care în zilele noastre era plin de blocuri pe bucăți prea mici de teren. Casa din imagine fusese dărâmată pentru a face loc pentru încă un bloc, dar buldozerele scoseseră la lumină țevi care mergeau către un adăpost contra bombelor, îmbrăcat în trei metri de beton, undeva, în curtea din spate. O altă poză arată țevile care duceau către carcasa de beton spartă. Nu există imagini cu ceea ce găsiseră în interior. Continui să caut. Casa a fost luată în 2008 de la proprietar, o rezidentă a unui azil de bătrâni, Nadine Reynolds, pentru neplata impozitelor pe clădire. Vândută la o licitație unui investitor din alt oraș, care o închiriase ani la rând, fără a trece pe aici vreodată, casa trecuse pe la mai mulți proprietari înainte să fie luată, în 2015, de actualul proprietar care decisese că putea scoate mai mulți bani din apartamente.

Dar poza este cea care contează, nu casa. Ajung pe site-ul poliției, unde există o listă cu toate persoanele dispărute, din întregul stat. Sunt peste trei sute de nume. Atât de mulți dispăruți, așa de multe cadavre neidentificate, al unei fiice pierdute, al unui soț, al unei soții, al unui fiu, ca un fel de puzzle uriaș cu piesele împrăștiate peste tot pe glob.

Intru pe cele mai recente liste din Harris County și văd poze cu chipuri de bărbați cu ochii închiși, în mod ciudat, demni și foarte triști. Apoi o altă listă cu semne de întrebare. Data morții nu este clară, între 2008 și 2009, momentul aproximativ când viețile noastre s-au năruit. Îmi țin respirația și dau click, și imaginea care m-a bântuit apare, cu toate detaliile ei cumplite, menită a se concentra pe o singură bucată de material de culoare neagră care

pare a avea forma a două cercuri legate de o porțiune de un negru mai deschis.

Îmi dau seama de ce nu am recunoscut-o de la bun început. În fond, fusese mâncată de aer timp de opt ani într-un adăpost antiaerian. Nimeni nu ar fi putut să o recunoască din prima, nici chiar cineva care a purtat în minte detaliile cămășii de noapte a fiicei ei timp de opt ani. O cămașă de noapte redusă acum la o pereche de urechi ale lui Mickey Mouse.

— Vreau doar cadavrul, spusesem odată la grupul de susținere, înainte să plec pentru totdeauna de acolo. Vreau să am ceva de îngropat.

Iar corul de voci de polițiști, de terapeuți și de jurnaliști cânta – *Primele trei ore, primele trei zile…* –, făcând imposibilă existența unei lumi în care fiica mea mai trăia. Acum, simt o amorțeală care se instalează în tot corpul la gândul că ea nu mai trăia, că ea nu mai trăiește. Nu am recunoscut asta imediat, pentru că nu am vrut. Nu voiam ca Mercado să aibă dreptate și Julie să fie moartă. Nu voiam ca el să aibă dreptate în legătură cu nimic legat de fiica mea. Voiam ca eu să fiu cea care o cunoștea mai bine ca oricine.

Îmi sună mobilul. Este Alex care a văzut apelul meu. Răspund, gata să fac o mărturisire completă, dar nu apuc.

— Am vești proaste, spune Alex.

așa le spunea ea chiar și celor care cumpărau pastile și iarbă furate de ea, fără să-i ceară să le sugă scula sau să și-o tragă cu ei. Învățase să scuipe în palmă și să înceapă să o frece, pentru că exista o șansă ca ei să nu mai vrea să i-o tragă dacă se mișca destul de rapid. Și, dacă-și aminteau, o făceau mai încet, terminau mai repede.

Până să ajungă la San Francisco, pierduse șirul bărbaților care o duseseră sub pod, dar, cel puțin, le știa numele. Numele lor era Pete. Doi Pete în stația de autobuz, un Pete în baia de la benzinăria Diamond Shamrock, un Pete în autobuz cu care încercase să se lupte, dar cedase până la urmă și-i furase portmoneul. Șezuse lângă ea tot drumul spre Sacramento, ținând-o de mână, de parcă ar fi fost iubiți. Împlinise 14 ani între niște Pete, dar habar n-avea când trecuse ziua și, oricum, pentru Pete ea avea 16 ani, iar pentru poliție, 18. Memorase anul în care trebuia să fie născută, ca să aibă 18 ani și, când era întrebată: *Câți ani ai, domnișoară? Nu ar trebui să fii acasă la ora asta? Serios, când este ziua ta de naştere?,* ea le dădea date la întâmplare din acel an. Acel polițist îi spusese „La mulți ani” și se strâmbase.

Ultimul Pete se dovedise a fi polițist. Când se urcase în mașina lui și o întrebase de data nașterii, ea spusese o dată la întâmplare, iar el se uitase la ea și o întrebase dând din cap:

— Ești sigură că ai 18 ani? Știi că poți fi judecată ca adult.

Apoi atinsese ceva și se declanșase o sirenă, iar ea remarcase că ușile nu aveau deschidere din interior.

— 11 ianuarie 1989, spusese ea imediat. Nu erau nici ziua și nici anul potrivite, dar era cu doi ani mai aproape de vârsta ei reală.

— Așa e mai bine. O să chemăm un asistent social și o să deschidem un dosar înainte să ajungi într-o situație fără ieșire.

„Am fost într-una”, își spuse ea. „Și am ieșit din ea”.

— Știu că tu crezi că ești rezistentă, îi spusese el uitându-se la ea, dar erai pe cale să fii luată de cineva care ți-ar fi făcut mult rău. Juarez deține această zonă. Cel care a trecut înainte să vin eu era unul dintre băieții lui.

Honda ruginită oprise și șoferul coborâse geamul, dar apoi îl ridicase și plecase înainte ca ea să se poată apropia.

— Au plecat pentru că m-au văzut. Știu că sunt polițist în haine civile, spusese el. Asta e bine, pentru că ai fi încasat o bătaie soră cu moartea, apoi ai fi fost aruncată undeva, convenabil de aproape de casa lui Juarez – apropo, acesta nu e numele lui real, dar vrea ca toată lumea să creadă că e mare șmecher în Mexic – și apoi ți-ar fi oferit un soi de înțelegere, să stai la el și să lucrezi pentru el, iar el avea să aibă grijă să nu te supere nimeni pe stradă și că nimeni nu avea să mai vină după tine. După o săptămână, l-ai fi văzut pe cel care te bătuse și violase stând în sufragerie și mâncând pe canapea, și atunci ai fi realizat, dar ar fi fost deja prea târziu.

Ea rămăsese tăcută cât timp vorbise el. Ofițerul Pete, așa cum începuse să-i spună, avea ceva anume în voce și un tic de a-și freca nasul. Făcea acea mișcare cu nasul în mod regulat, mai des spre finalul discursului.

Tușise…

— În fine. Cu plăcere! Acum o să cunoști o doamnă foarte drăguță, asistent social, care va deschide un dosar pe numele tău, ca să ajungi în plasament.

Ea se încordase.

— Nu am nevoie să merg într-o casă. Am 18 ani.

— Da, așa ai spus și prima dată. Când este ziua ta de naștere, răsese el. Pun pariu că nu-ți mai amintești niciuna.

— Nu am nevoie să ajung într-o casă.

— Nu vreau să stai pe străzi, ca să fii amenințată de cine știe ce pește! Nu ești de prea mult timp pe cont propriu, nu?

Ea se gândise la întrebare. Oare John David însemnase pe cont propriu? Nu știa, așa că dăduse din cap.

— Așa m-am gândit și eu. Ești în oraș de mai puțin de o săptămână?

De două zile.

— Nu îți place ceea ce faci, nu? Nu e pasiunea ta?

Ea dăduse din nou din cap.

— Bine, ai nevoie de un loc unde să stai gratis. În cel mai rău caz, te duci la un orfelinat pentru o vreme.

Un orfelinat. Auzise de ele. Dacă nu știa amănunte, era doar pentru că, de obicei, copiii de pe străzi spuneau că au fugit de acolo, dar nu pentru a-ți împărtăși poveștile lor de viață, ci pentru a te speria de moarte.

El văzuse expresia de pe chipul ei.

— Calmează-te. Nu te duc eu direct acolo. O să stai de vorbă cu Wanda și ea o să știe ce trebuie să facă. Dacă îți este frică de orfelinat, spune-i că vrei o plasare de urgență și că vrei să fii adoptată de o familie cumsecade care să nu te bată sau să nu facă ceea ce ți-au făcut ție ai tăi.

El își frecase iar nasul și se uitase pe furiș la ea.

— Îmi pare rău, orice ar fi fost. Presupun că a fost destul de grav. Dar, chiar și așa, este periculos să trăiești ca acum. Ești sigură că nu vrei să mergi acasă?

Ea se gândi la casa ei o vreme. Părea mai puțin reală decât tot ceea ce făcuse, nu doar cu toți acei Pete, pentru a supraviețui, dar și data trecută. Își amintise de o lamă și de cum ieșise din văgăuna

aia în patru labe, cu mâinile și picioarele pline de sânge. Se gândise la cine o aștepta la ieșire. Sângele cui se usca pe podeaua buncărului.

— Nu a fost… spusese ea, apoi încercase din nou: Trebuie să ajung…

— La San Francisco, știu. El oftase adânc și ea îl urâse cu fiecare fibră a ei. Prostul de Pete! Pe asta nu ai inventat-o, spusese el.

Știa că nu. Acei Pete o făcuseră. Janiece o făcuse. John David o făcuse.

12

Tom termina de mâncat o mâncare reîncălzită la masa din bucătărie când am ajuns acasă. Nu văd nici urmă de Julie.

— Unde sunt banii? întreb eu. Cuvintele cad greu.

El lasă jos furculița.

— Anna, spune el, deja destul de disperat încât să-mi dau seama că am dreptate.

— Unde sunt banii din fondul pentru Julie? întreb eu. Și ți-o tragi cu Alma?

— Nu.

— Mincinosule!

Nici nu-mi vine să cred că pot să simt furie. Eu am mințit. Julie a mințit. Și Jane a mințit, dacă nu în legătură cu altceva, cel puțin legat de școală. Dar Tom… Habar nu aveam că mai este o parte din mine care are nevoie ca el să fie sincer, să fie personajul pozitiv, dar partea aceea există. Voiam să țin pentru mine toate sentimentele negative, să fac față morții lui Julie – „Da, morții ei", îmi spun – în cel mai rău și mai distructiv mod cu putință. Iar el mă lăsase să cred că asta fac. Asta era trădarea supremă. Nu faptul că el era un mincinos și că mă înșela, ci faptul că mă lăsase să cred că eu făcusem asta.

— Anna, ascultă, spune el. Beai prea mult. Nu voiai să vorbești cu mine și nici să mă asculți. Eram așa de singur. Nici măcar la grupul de susținere nu veneai cu mine.

Vreau să-i strig că nu am mai mers la acel grup pentru că mă ucidea. Și speranța, dar și durerea celorlalți, gândul la fiicele celorlalți. Nu conta decât durerea mea.

— Nu arunca vina pe mine, încep eu.

— Tu ai plecat și eu aveam nevoie de cineva. Nu o iubeam pe Julie mai puțin ca tine. Nu îmi lipsea mai puțin decât ție.

— Tu ai fost cel care a administrat fondul, spun eu. Tu te-ai ocupat de mesaje și de fluturași. Tu ai pus nenorocitele alea de panouri! Tu ai vorbit cu administratorii și tu ai pus-o pe Alma să se ocupe de toți banii.

— Da, spuse el.

— Unde sunt banii, Tom?

— Nu pot să vorbesc cu tine când ești așa.

— Așa, cum? Ai furat banii lui Julie și i-ai dat târfei tale!

— Anna!

— Neagă că i-ai dat banii Almei Ruiz, spun eu, parcă scuipându-i numele.

El își ține capul în mâini.

— Da, i-am dat Almei. Da! Niște nenorociți care lucraseră pentru fostul ei soț au venit cu o cerere de răscumpărare – poate că-l părăsise fosta iubită și își dăduse seama că nu era așa de simplu să crească singur un copil, nu știu. Am pus-o pe ea administrator, ca să poată semna ca eu să golesc contul, și i-am dat ei ca să plătească răscumpărarea. Și ea și-a primit fiica înapoi.

— Acum neagă că te-ai culcat cu ea.

Face o pauză lungă.

— Haide, neagă! Vreau să te aud!

— O dată, spune el nefericit. Apoi, ne-am văzut fiecare de drum.

— Presupun că nu îi mai erai util.

El se ridică dintr-odată nervos.

— Nu ai dreptul să spui asta!

— Cred că am dreptul să spun ce vreau acum, zic, dar el vorbește peste mine.

— Crezi că-mi spui ceva nou, nu? Da, poate că a fost vorba de bani, poate că eram așa de al dracului de singur și de distrus… În fine, noi aveam banii și ea nu îi avea. Nu o condamn. Și eu aș fi făcut la fel fără să clipesc ca să o aducem pe Julie înapoi… Dacă 50.000 de dolari ar fi fost tot ceea ce era necesar, m-aș fi culcat cu oricine

pentru ei. Aș fi și ucis pentru ei. El tremură. Și la fel ai fi făcut și tu.

Nu pot să gândesc. Nu pot.

— Și dacă am fi avut și noi nevoie de bani pentru răscumpărare?

— Dar nu am avut. El înghite și privește în jos, apoi din nou la mine. Vrei să recunosc? Am crezut că e moartă, Anna. Mi-a fost mai ușor să cred asta, decât să sper.

Asta îl rupe. Lasă capul în jos și începe să suspine. Plânge fără lacrimi.

— Mă poți ierta?

Acesta este momentul în care eu ar trebui să mă duc la el, să îl iau în brațe, să-l las să mă prindă de talie și să încep să plâng, pentru că, recunosc, și eu m-am gândit la ce era mai rău. Și apoi să-i spun adevărul cumplit: am avut dreptate, deci și el avusese dreptate. Avusese dreptate să și-o tragă cu Alma și să-i salveze ei copilul în loc să păstreze speranța pentru al nostru. Să-i spun că, atunci când el îi dăduse banii, Julie era deja moartă. Moartă, moartă, moartă!

Dar nici nu mă pot gândi să fac asta, îl urăsc fiindcă nu a crezut în întoarcerea lui Julie. În toți acești ani, mă îndoisem de ea, numai pentru că eu credeam că el era convins. Gândul că stătuserăm unul lângă altul, fiecare în mausoleul lui, plângând-o pe Julie, an după an, era deprimant și mă enerva. În toți acești ani, fusesem geloasă pe încrederea lui. Dacă aș fi știut că el se îndoia, aș fi putut fi eu aceea care să păstreze speranța. M-aș fi putut duce eu la acele întruniri, aș fi putut continua eu căutările, atât cât ne-ar fi ajuns banii. Aș fi putut să fiu eu aceea.

— Anna, te rog, spune el privind în sus.

Ies din bucătărie fără să spun o vorbă. Trebuie să ajung la întâlnirea pe care o stabilisem cu Alex după ce îmi spusese despre fondul pentru Julie, dar, mai întâi, trebuia să găsesc ceva în noptiera mea. IHOP de pe autostrada I-10 e prea aproape de

casă, dar vreau să termin cu asta, înainte să mă răzgândesc.

∵

Dosarul-plic a devenit mult mai gros, de parcă ar fi mâncat încontinuu de când îl văzusem ultima dată. Nici nu se mai închide, ci stă deschis între noi, pe masa soioasă, conținutul fiind parțial ascuns de clapetă. Mă întreb oare ce a adunat Mercado în acel dosar despre mine și Tom, despre Alma Ruiz, despre Gretchen Farber. Era viața mea, strat după strat de minciuni, sub care, la bază, văd un colț lucios al adevărului: o fotografie. Deschid dosarul și cu un deget trag afară poza.

O țin cu ambele mâini și mă forțez să nu privesc în altă parte. Originalul este mult mai mare și mult mai oribil. Oasele sunt de un galben murdar din cauza cărnii uscate pe ele, craniul este într-o parte, cu lumina care se reflectă din fiecare orbită. Bucăți de material negru sunt lipite pe coaste într-o formă pe care acum o recunosc ca fiind o parodie cumplită a unui desen animat pentru copii.

„Vreau doar trupul ei”.

Încerc să îmi imaginez chipul fiicei mele peste goliciunea craniului. Îi construiesc obrajii moi, îi umplu orbitele ochilor și îi pun ochii albaștri și părul blond care se revarsă pe jos. Dar este prea mult și mă trezesc gândindu-mă la Julie, care nu e Julie, la femeia care stă în casa mea și care susține că e fiica mea, pentru bani, pentru plăcerea ei sau pentru cine știe ce motiv prea cumplit ca să mi-l imaginez. Chipul ei pătrunde chiar și în acest moment. Fotografia devine neclară, dar continui să mă uit la ea, cu lacrimile curgându-mi pe obraji.

— Îmi pare așa de rău, Anna, spune Alex blând și pune mâna pe brațul meu, acolo unde mușchii care mă ajută să țin fotografia în mână au început să tremure. El ține mâna pe mâna mea o vreme, apoi și-o trage.

Așez poza pe masă cu grija cu care aș pune un copil în leagăn.

— Ești sigură acum, spune Alex, cu o voce încă foarte calmă, dar în care se simte din nou calitatea aceea de a interoga. De ce?

Caut în geantă și scot o poză pe care o pun pe masă, apoi întorc ambele poze către Alex.

El își ține respirația.

∵

— Cămașa de noapte, spune el. Nu știu de ce nu am…

— A trebuit să le văd alăturate ca să îmi dau seama.

Poza este din dimineața de Crăciun, cu nouă luni înainte de răpire. Ea stă în genunchi, în fața bradului de Crăciun, ultimul pe care l-am avut, ținând într-o mână noul ei jurnal și în cealaltă cutia mult prea mare în care-l puseserăm, ca să o păcălim, și râde cu o fericire de copil încă destul de mic ca să se bucure de Crăciun.

— De ce poliția nu are asta? mormăie Alex încă uitându-se la poze.

— Au cerut fotografii recente, îi explic eu. Nu m-am gândit să… Uită-te la ea, este o copilă.

Dar trecuseră numai nouă luni între momentul în care făcuserăm poza și ziua în care dispăruse Julie. Cum se putuse schimba așa de tare în nouă luni? Era zâmbetul, desigur. Asta este ultima poză în care Julie zâmbește ca un copil, cu gura deschisă, cu toți dinții la vedere. La scurtă vreme după aceea, devenise o adolescentă tăcută, iar apoi dispăruse.

— Nu, nu, spune el. Nu e nicio poză cu ea în cămașa aia de noapte nicăieri în dosarul cazului, doar o descriere. Am presupus că nu aveți nicio poză. E exact genul de neglijență care nu s-ar fi întâmplat dacă acest caz ar fi fost tratat… Se întrerupe, dă din cap, se uită din nou la cele două fotografii și oftează. Asta oricum anulează teoria aia.

— Care teorie?

— Că Julie a fugit.

Mă holbez la el.

— Haide, Anna, trebuie să fi știut că exista această posibilitate. Nu arăta ca o răpire. Clatină din cap. De ce crezi că v-au investigat atât de amănunțit pe tine și pe Tom?

— Dar Jane a văzut…

— Martor ocular, o fetiță de 10 ani? Din unghiul acela, dintr-un dulap întunecat, într-o casă în întuneric? Nu era prea de încredere, spune el. Sincer, Anna, erau multe motive să credem că ea a inventat totul sau că a fost convinsă să mintă. Sau, dacă a văzut ceva, nu a înțeles ceea ce văzuse.

— Dar…

„I-au dat o acadea pentru că stătuse așa de mult cu artistul portretist al poliției”, aș vrea să spun, dar cuvintele sună aiurea chiar și în mintea mea.

— Investigația…

— Desigur, era un caz mare, popularizat, nu trebuia să rămână nicio piatră neîntoarsă. Cum nu erau alte piste, ei erau gata să ia în serios povestea ei, cel puțin în public. Dar, în spatele ușilor închise, crede-mă, pentru că eu am fost acolo, știu încotro se îndreptau. Știu pentru că văzusem toate semnele.

— Nu, spun eu. Mi se pare important să spun asta, pentru că tot ceea ce sugerează el e mai rău decât cel mai cumplit coșmar al meu. Este ceva ce nu am reprimat, pentru că nu a fost nevoie. Nici nu m-am gândit la așa ceva. Deși acum, cu cuvântul *fugită* care îmi sună în urechi în loc de *răpită*, mă întreb brusc de ce nu?

Ca și cum mi-ar citi gândurile, el începe să enumere pe degete, uitându-se peste lista cu dovezi.

— Semne minime de intrare forțată. Totul arăta aproape înscenat, ca și cum cineva ar fi mimat o vreme spargerea ușii, după care ar fi deschis-o cu cheia. Alarma nici nu era pornită.

— Uneori noi…

— Da, știu, nu puneați alarma în fiecare seară, spune el. Tot ce se poate. Sau poate că a dezarmat-o ea.

Trece la al doilea deget.

— Nu era nicio armă.

— Cuțitul…

— Cuțitul *vostru*, pe care el îl ia din bucătărie, după ce intră. El vine în casa asta, la miezul nopții, complet neînarmat. Și urcă pe scări și știe exact în ce cameră să meargă…

— Am analizat toate astea cu poliția. Au spus că e posibil să ne fi urmărit.

— Nu spun că nu a făcut-o, îmi amintește Alex. Îți spun ce a spus poliția. Am fost acolo, mai știi? Am văzut dosarul.

Mă cufund în scaunul din separeu.

— Ei nu au crezut că era vreun bărbat. Și, chiar dacă ar fi fost, aproape că era obligatoriu ca ea să-l cunoască, Anna.

Mă chinuiesc să nu ridic tonul și vocea mea iese gâtuită.

— Uite ce e, nu îmi pasă dacă îl știa sau nu de dinainte. Avea 13 ani. Oricum ar fi, este răpire de copil.

— Absolut. Este o infracțiune oricum. Dar e un altfel de anchetă. Cei care fug de acasă sunt mult mai greu de găsit, pentru că ei nu vor să fie găsiți. Așteaptă o secundă înainte să vorbească, parcă și-ar fi cântărit vorbele. Nu știu cum să-ți spun. Dacă ar fi fost în cartierul meu, nu am fi avut niciun dubiu că a fugit de acasă.

— Dar Julie avea doar 13 ani…

— La fel avea și Stephanie Vargas. S-a urcat în mașină cu un prieten de familie, în 2005. Sora mea mai mică era colegă cu fratele ei. Nu am ridicat un deget pentru familia Vargas. Ea și fratele ei stăteau cu un unchi, în timp ce mama își vizita rudele din Mexic. Oftează… Stephanie era elevă de nota zece. Cânta la clarinet. Exersa în fiecare zi. Se uită

în ochii mei. Cadavrul ei a fost găsit la mai puțin de 2 km de casă, aruncat într-un șanț.

Închid gura. Chipul lui arată mai bătrân, cu ani mai în vârstă, și se văd urmele de pumni încasați. Mă umplu de furie.

— Deci tu știai, spun. Ai știut de asta, ai știut că ei nu o căutau cu adevărat pe Julie, pentru că nu o căutaseră nici pe cealaltă fată și, în loc să ne spui, în loc să lupți pentru acele fete – *pentru Julie, Julie!* – tu ai demisionat?

— Nu am demisionat. Am fost dat afară.

— Nu asta mi-ai spus data trecută.

— Am mințit.

Tu și toți ceilalți, îmi spun.

— De ce nu ai venit la noi atunci? întreb eu. Dacă erai așa un cavaler pe un cal alb, unde ai fost acum opt ani? Atunci când chiar conta?

— Nu pot să spun cu exactitate, dar dacă ar fi să ghicesc, cred că eram beat-muci în cine știe ce speluncă, spune el. Sau prin vreo parcare, după vreun tomberon. E nevoie de efort și de hotărâre ca să fii dat afară din poliție doar pentru că bei. Asta îți umple calendarul social. Oftează iar. Uite, ca să fiu foarte sincer, nici după ce m-am lăsat de băut nu eram prea sigur de mine. Se apleacă înainte. Dar am încercat să o găsesc. Te rog, crede-mă, Anna, am încercat.

— De ce îți pasă?

El se foiește stânjenit.

— Sunt cazuri pe care nu le uiți niciodată. Te deranjează… Ești sigur că ai dat-o în bară, dar nu ai nicio dovadă.

Ne uităm amândoi la pozele de pe masă.

— Asta, până acum. Nu ne mai trebuie probe de ADN. Nu dacă avem așa ceva. Pot duce astea la poliție. Tu stai la locul tău. Nu trebuie să fii implicată. O să compare raportul medico-legal al rămășițelor cu fișele medicale ale lui Julie. Și o să aflăm ceea ce știm deja. Se uită în ochii mei. Trebuie doar să-mi spui…

Dar eu nu pot să spun nimic.

— Am permisiunea ta?

Nu mă uit la el. Dau din cap afirmativ.

— Știu că e prea târziu, Anna. Știu că nu pot să schimb ceea ce am făcut sau ceea ce nu am făcut pe vremea când beam. Dar asta e tot ce am. Face o pauză. Nu pot decât să mă revanșez cumva.

— Nu am nevoie de revanșa ta.

Îmi vreau copilul.

se trezise fără să deschidă ochii. O durea totul pe dinăuntru, de parcă stomacul îi era un pumn care se strângea cât putea de tare. Se simțea ca și cum ar fi adormit cu un elastic în părul ud și acum ar fi vrut să-l scoată. Ca și cum ar fi încercat să se prindă de ceva ce nu mai era acolo. Se străduise să se adune, să umple golul din ea, dar trupul i se mișca alene, iar când încercase să-și prindă picioarele strânse cu mâinile, brațele parcă-i erau de plumb. Rămăsese așa, chircită pe-o parte, cu genunchii la piept și cu brațele inerte.

Trupul i se mișca lent, dar mintea o luase la goană. Absența care o făcea să resimtă durerea în stomac îi cânta în urechi, ca un fel de semnal de alarmă. Suna din ce în ce mai tare și-i crea fiori pe șira spinării. Câștigase. Esther sângera abundent pe un prosop care era prins între picioarele ei. Esther nu mai era și, odată cu ea, nu avea să mai audă nici de John David.

Încercase să-și amintească imaginea lui, așa cum îl văzuse cândva, îmbrăcat într-o aură de lumină. Dar acum, când vedea acea aură, știa că nu era decât globul din bucătăria în care ea stătea întinsă pe spate, pe masă, cu picioarele depărtate, iar pata întunecată din centru nu era John David, ci un bărbat în haine medicale, cu o mască chirurgicală pe față și cu mănuși, care îi dăduse o pastilă ca să o înmoaie, până ce ea simțise cum se scurge. Apoi spiritul ei se ridicase către lustra din tavan, către acel loc unde insectele arse de lumină se amestecau cu stratul de praf. Cu ultima străfulgerare de voință, se ridicase către acel glob luminos și lăsase ca țesutul să fie scos din ea. Acum era numai un contur pe care doar ea îl putea umple.

Când se trezise din nou, durerea era mult mai mare. Abia o putea suporta. O dureau și oasele de

la patul tare. Unde se afla?

Pentru că era întuneric afară, îi trebuise ceva timp să-și dea seama că, de fapt, nici nu era într-un pat. Era întinsă pe o bucată de beton de sub un pod. Un miros de benzină și de ceva acru îi umplea nările. Janiece era la câțiva metri de ea, capul și umerii ieșindu-i de sub un vraf de pături. Se mișcase, și Janiece se întorsese spre ea.

— Bună, Baby. Te simți mai bine? întrebase Janiece. Se întinsese și aranjase niște pături, fără să iasă însă din propriul cuib. Ai cam făcut zgomot aici!

Ea deschisese gura să spună că o doare, dar nu făcuse decât să tragă niște aer în piept, pentru că nu mai avea voce, de parcă pumnul pe care-l simțea în stomac i-ar fi strâns și plămânii.

Janiece dăduse din cap.

— Da, ai crampe, spusese ea. Sunt nasoale… Și pe mine m-a durut rău după al meu.

La gândul că Janiece avusese un copil în burtă, ea clipise.

— Nu am ce să-ți dau pentru asta, Baby, continuase Janiece. Haide, nu te uita așa la mine! Nu te trimit acasă cu mâna goală de la Smith. O să-ți dea o doză dublă, cât să te pună în cap, dar după asta îți spun doar că trebuie să faci față, să te descurci. Baby, nu-ți dă nimeni nimic la doctorul Smith. Nu le pasă lor de tine.

Ea vorbea mai mult pentru ea însăși acum, dar vorbea tare, de parcă ar fi avut un public acolo, sub pod, acolo unde porumbeii erau aliniați ca un șir de animale împăiate sub betonul plin de găinați.

Deschisese iar gura ca să vorbească, dar nu putea decât să scoată aer.

— Ce este, Baby?

— Nu îmi mai spune Baby!

165

Janiece se uitase la ea neimpresionată.

— Mă rog, nu mai ești Wig Girl. Cum te cheamă?

Ea se gândise o clipă. Și tăcuse.

— Exact, Baby, spusese Janiece. Poți să fii Baby o vreme, nu te va ucide.

Se aplecase și scosese o mână. Degetele ei atinseseră părul lui Baby și Baby nu putuse decât să se relaxeze. Degetele ei erau calde și o atingeau pe cap. Firele de păr i se prindeau în mâine ei aspre și simțea cum o trage ușor de păr, iar pielea capului se înfiora acolo unde trăgea de firul de păr.

Baby stătuse pe o parte toată noaptea, dar nu putuse să doarmă. O durea așa de tare burta, că nici nu-și imagina cum ar fi să mai simtă și altceva.

— Trebuie să mănânci ceva, spusese Janiece. Stai așa, o să primim ceva când o să vină Pete.

Baby nu întrebase cine era Pete. Doar dăduse din cap.

Ele l-au tot așteptat pe Pete. Treceau pe acolo mașini la intervale diferite, uneori mai multe odată, alteori treceau 30 de secunde fără să treacă niciuna sau trecea câte una la zece secunde o bucată de vreme. Baby le număra, dar nu știa ce culori aveau sau ce mărci erau. Janiece se uita spre drum, nemișcată la fel ca porumbeii.

Când Pete venise în sfârșit, Baby fusese conștientă că și ea stătuse nemișcată ca un porumbel în tot acel timp, pentru că Pete adusese cu el așa de multă animație în acel loc, încât Baby devenise foarte conștientă de ea însăși, în ciuda durerilor care-i făceau măruntaiele să se frământe mai ceva ca roțile căruciorului pe care Pete îl împingea în față. Când se apropiase, el rupsese niște fâșii dintr-o pătură și le legase în jurul roților de la cărucior, ca să nu o ia la vale pe panta de beton.

— Dar știu că nu te-ai grăbit, spusese Janiece. Am crezut că o să putrezim aici. Uite ce e, Pete, trebuie să aibă cineva grijă de ea, ca să mă pot duce și eu să mănânc ceva. Mor de foame. Am avut grijă de fata asta toată ziua și toată noaptea.

— Ce vrei, J? întrebase Pete fără să se uite măcar o secundă la Baby.

— Ce ai ca să o mai lase durerea? întrebase ea. Vreo țigară?

— Ai vrea tu, spusese Pete. Pot să-ți fac rost mai târziu, dar trebuie să mă cuplezi. Ai înțeles?

— Tylenol?

— Nici vorbă. Îmi pare rău.

— La ce dracu' ești bun tu, Pete? De ce am stat aici toată noaptea ca să te așteptăm?

— Du-te în tabără dacă vrei Tylenol.

— Nu cu asta, spusese ea uitându-se la Baby. Încă nu se descurcă.

— Sau la clinică.

— Nu o să mai mergem la nicio clinică o vreme, spusese Janiece cu un ton jos și grav.

— Bine, spusese el. Tot ce am e un pic de iarbă. Asta e tot ce am acum.

— Știam eu că nu ești complet inutil! zâmbise ea. Haide, Baby! Am ceva pentru tine. O să te ajute, crede-mă!

Baby se forțase să se miște, dar era mai greu să te ridici de pe betonul ăla tare decât crezuse ea.

— Haide, vrei sau nu vrei? O să te mai scape de crampele alea. Pe urmă, o să mă duc să iau ceva de mâncare pentru noi.

Baby se ridicase cu greu într-o rână și îl văzuse pe Pete care se uita la ea pentru prima dată. Un aer cald, parcă mirositor o învăluise, ceva cam ca interiorul unor pantofi, dar și ca aburul dintr-o cană de ceai, ceva ce nu era întru totul neplăcut.

— Poftim, scumpo, spusese Janiece, băgându-i jointul sub nas.

Baby mai văzuse un joint odată, la școală, când adusese un băiat, chiar dacă ceilalți spuseseră că era oregano. În mod cert nu era ceva ce ar fi asociat cu mirosul care o lovise în față atunci când Janiece îi dăduse hârtia aceea rulată, caldă de la fumul ce fusese deja tras din ea.

— Cred că glumești, spusese Janiece, văzând cât de confuză era. Uite așa, Baby. Vezi?

Sărutase vârful jointului cu buzele ei crăpate, trăsese în plămâni, ținuse acolo fumul, iar apoi explodase în tuse.

— Chiar ești ca un bebeluș!

Trecuse mai departe jointul și Baby îl luase, sărutase vârful umed și trăsese fumul în piept. Fumul acela o uimise, îl simțise cu colțuri și margini dure în plămânii ei. Încercase să-l țină înăuntru, dar plămânii ei se revoltaseră și azvârliseră fumul afară. Începuse se tușească incontrolabil.

— E în regulă, spusese Janiece. Mai trage un fum. Nu îți face griji pentru mine, Baby, termină-l tu. Este numai al tău! Eu am vrut doar să-ți arăt cum se face.

— Sigur, zisese Pete. Nici eu nu vreau. Dar pe tine nu te-am văzut niciodată să refuzi un joint, J.

— Voiam doar să-i arăt lui Baby.

Între timp, Baby tușea din nou, dar parcă se revărsase peste ea un sirop gros, așa că ea abia dacă mai simțea că tușește. Urmase o senzație plăcută în stomac, de parcă se mai desfăcuse pumnul care o strângea sau poate, după cum remarcase mai târziu, pumnul era tot acolo și o strângea, dar ei nu îi mai păsa, pentru că toți mușchii începuseră să devină elastici unul câte unul, parcă erau dintr-o plastilină pe care o putea întinde la infinit. Pielea ei parcă tremura, iar firele de păr parcă se transformaseră în antene și întregul ei corp părea că se sparge în bucățele luminoase. Sau în bule, ca acelea din băuturile acidulate. Se simțea așa de fericită, așa de în siguranță… Chiar și locul acela de sub autostradă se transformase într-un seif, iar ea era ca un lucru de preț ținut acolo, ascuns undeva, unde nimeni nu o putea găsi.

— Te simți mai bine, Baby? întrebase Janiece și atunci ea putuse să dea din cap că da. Gura i se

deschisese parcă singură și „da, mulțumesc” ieșiseră parcă trase de o sfoară.

— Ce politicoasă ești! Asta e bine. E foarte bine! continuă să pufăi jointul ăla. Dar pe urmă o să ți se facă foame. Trebuie să merg să iau niște haleală din tabără. Pete e aici, o să aibă el grijă de tine cât lipsesc.

Baby dăduse din cap dintr-o parte într-alta când o văzuse pe Janiece ridicându-se în picioare. Dintr-odată, Janiece părea foarte pricepută pentru că stătea în picioare, pentru că lumea părea înclinată, iar ea își ținea echilibrul pe marginea acesteia. Baby își sucise gâtul pentru a face lumea să fie din nou dreaptă, dar ea redevenise înclinată, iar Baby își amintise că lumea chiar era înclinată, iar asta i se păruse așa de amuzant, încât începuse să râdă încontinuu. O durea burta de atâta râs, nu de la crampe, dacă nu cumva erau unul și același lucru. Uitase care era senzația aia de crampe. Nu era nimic în ea. Ea era Nimic!

Janiece plecase deja și, dintr-odată Baby înțelesese foarte clar ce se întâmpla. Era prea târziu ca ea să se poată mișca, desigur, pentru că era țintuită pe betonul ăla ca o păpușă pe un raft, o păpușă cu ochii mari și sticloși care nu voiau să stea închiși, chiar dacă-l simțea pe Pete cum trăgea de hainele ei pe sub sacul de dormit, iar mirosul lui devenise copleșitor. *Bine,* își spusese ea, pentru că panica începea să o cuprindă și știa foarte clar că a urla după Janiece sau după oricine altcineva nu avea niciun rost, pentru că acesta era un alt drum pe care ea alesese să meargă. De acum, ea alegea tot ceea ce o umplea, iar acum era acel Nimic, acum era Pete, acum era ceea ce trebuia să facă pentru a câștiga acel gust călduț de fum care-i acoperea totul în interior cu o vopsea cu sclipici.

Această lume lentă și siropoasă îi dădea răstimpul de care avea nevoie ca să își dea seama ce să facă în continuare. Era ca și cum ar fi fost într-o bulă cu bărbatul acela numit Pete, cu sacul

de dormit, cu porumbeii și cu mașinile ale căror faruri nu luminau niciodată locul pentru mai mult de un sfert de secundă, dar în acele flash-uri ea văzuse că Pete avea pumni și un cuțit ascuns în buzunar. Și de ce nu ar fi avut? Oricum, nu ar fi fost primul pe care-l fura.

Baby stătuse nemișcată, așteptând să se termine totul. Nimicul căuta o ieșire.

13

O urmăresc toată săptămâna și aștept să se întâmple ceva.

Acum sunt recunoscătoare pentru părul ei scurt și roșcat, care-i scoate în evidență și îi face chipul mai puțin familiar. Retrasez contururile acestuia, nu cu știința intimă a unei mame, ci cu o curiozitate de străin. Încerc să nu o suprapun pe Julie cea adevărată peste Julie cea falsă, să compar fiecare linie a feței, ci mai degrabă să învăț din nou fiecare trăsătură, fiecare gropiță. Bărbia este fină și ușor ieșită în afară, dar maxilarul pare mai ascuțit și mai pătrățos decât l-am văzut prima dată, fruntea este mai lată și brăzdată de primele riduri pe care nicio cantitate de machiaj nu le poate ascunde întru totul. Încerc să stabilesc unghiul între baza și vârful nasului și urmăresc marginile nărilor.

Nu mă uit în ochii ei dacă pot evita asta. Este prea periculos. Ea va simți că mă uit și voi simți și eu ceva ce poate că e sau poate că nu e real.

Chiar și așa, o fac să se simtă stânjenită. Pune un pahar în chiuvetă și acesta cade și se sparge. Tom trebuie să o ia pe după umeri și să o dea la o parte, ca să poată aduna cioburile. Ea fuge în camera ei și închide ușa, dramatic, dar la fel de tăcut de parcă ar juca într-un film mut. Ea poate să urce și să coboare treptele fără să se audă niciun pas, niciun scârțâit. Mă întreb dacă se plimbă prin cameră, dar dacă o face, nu aud nimic de jos.

Eu și Tom nu vorbim despre asta. Nu am mai vorbit de luni, și el doarme în camera lui Jane, unde a mutat și biroul. Presupun că și lucrează acolo, pe timpul zilei. Poate că Julie vine și pleacă în timp ce Tom se uită în monitor, încercând să nu remarce.

Cât despre mine, eu merg la muncă. Odată ce ajung în biroul meu și închid ușa, ignor activitatea

din facultate și studenții care trec pe hol. Nimic nu mă poate afecta. Pun telefonul pe birou și îmi pun capul lângă el, așteptând ca Alex să mă sune cu vești legate de testul de ADN. Uneori, devin nerăbdătoare și îmi imaginez cum sun chiar eu la poliție și le spun că am dubii legate de femeia care stă în casa mea. După aceea, lucrurile s-ar mișca mult mai repede. Dar am aruncat cartea de vizită cu numărul lui Overbey și a-l găsi necesită mai multă voință decât am eu în acest moment.

În plus, în acest mod, așa cum spunea și Alex, nu trebuie să fiu implicată. Ea nu trebuie să știe că eu am fost. Asta este frumusețea identificării unui cadavru, nu a unei ființe vii.

Și ce se va întâmpla când vor avea rezultatele? Îmi imaginez cum poliția dă buzna în casă, gata să-i pună cătușele, și să o târască de acolo. Ea este pe canapea, sub pledul colorat, uitându-se la un film, și întoarce capul când aude zgomot. Încerc să-mi dau seama care va fi expresia ei atunci când vor veni să o ia. Șoc? Furie? Dar nu îmi dau seama de nimic. În schimb, parcă văd chipul ei luminat de ecranul ecografului: durere fără margini, disperare profundă.

Și dacă mă înșel?

Dar acestea sunt semnele negării. Când simt că încep să mă afund în ele, mă gândesc la fotografie.

De acolo și până la arma lui Tom este doar un pas. Când a făcut Tom cursuri de tragere, când a luat permis de port-armă? Este încă unul dintre lucrurile pe care le-a făcut pe cont propriu, deși știu că nu durează mult. Știu, pentru că plănuisem la un moment dat să îmi iau și eu unul. Mi-am spus că de-aia m-am dus la poligon: exersam pentru a-mi lua permisul. De-aia trăgeam într-o bucată de hârtie care avea forma unui bărbat, din motive complet pragmatice. Mi-am spus că voiam să fiu pregătită dacă se mai întâmpla vreodată așa ceva.

Era o minciună. Voiam să mă prefac, în orice scenariu cu putință, că îl omor. De fiecare dată

când arma se descărca, simțeam ca un curent care trecea prin mine, simțeam bucuria că am ratat inima și am nimerit un umăr, un genunchi sau vintrele, așa încât aveam șansa de a face asta din nou. Voiam să-l omor la infinit.

Într-o zi, când am mers la poligon, mi-am dat seama că, de fapt, nu pe răpitorul lui Julie voiam să-l omor. Era altcineva, persoana care era vinovată de moartea lui Julie – chiar dacă nu era vina ei, ea era singura pe care o consideram vinovată. Poligonul de tragere este locul în care te poți sinucide cel mai simplu. Nu e nevoie să ai o armă ca să poți trage cu una. Ploua cu găleata, una dintre acele ploi de vară, era ca un muson, iar eu aproape că am făcut praf mașina în drum spre poligon. Eram prea beată ca să pot să-mi scriu numele în registru în acea zi, așa că nu m-au primit.

Nici nu m-am mai dus. Acesta a fost începutul sfârșitului pentru băut, apoi m-am lăsat și am decis să nu îmi iau armă.

Dar în viață există legi ale inevitabilului. În timp ce eu plângeam beată în mașină, încercând să mă îndepărtez de marginea prăpastiei, Tom, într-o altă parte a orașului, lua o altă decizie. Și acum arma este în casa noastră, ca și cum acolo ar fi trebuit să fie.

Acum, că am pierdut-o din nou, o pot folosi.

∵

Vineri seară, după cină, Tom se duce în camera lui Jane și închide ușa, în timp ce eu stau pe canapea și butonez telecomanda pe canalele de cablu. Ceva trebuie să se întâmple, ceva trebuie să se rupă. Cred că o să se întâmple în seara asta.

Pe la jumătatea unei reluări a unui episod din *Roseanne,* Julie îmi confirmă bănuielile, trecând repede pe lângă canapea către ieșire. Aud ușa de la garaj deschizându-se și văd, prin fereastra de la bucătărie, mașina ieșind. Las televizorul să

meargă, aștept câteva secunde, apoi o urmăresc cu mașina mea.

Seara, autostrada este mai puțin aglomerată și mașinile trec în goană pe lângă mine, în loc să se târască lent. Noile construcții și blocurile par șterse noaptea, irelevante. Abia dacă fac diferența între ele. În fața mea, Range Roverul trece cu pricepere pe lângă mașinile mai lente, schimbând benzile. „Julie e un șofer bun pentru cineva care abia a învățat să conducă", mă gândesc sarcastic. Cu toate că sunt destul de multe mașini pe drum, nu o pierd din vizor. SUV-ul iese în evidență între celelalte mașini și este foarte vizibil chiar și pentru mine, din micul meu Prius. Știu unde se duce înainte să semnalizeze.

Noaptea, Gate arată ca un deal chel îmbrăcat în sticlă. Parcarea este plină. Se întâmplă ceva, este una dintre slujbele de seară care sunt printre cele mai frecventate. Intru în garaj, unde paznici în uniforme dirijează mașinile care stau în rând către etajele superioare și un val de oameni coboară de la etaj, pe o scară. Merg acolo unde sunt direcționată, urcând pe lângă mii de mașini către nivelul de sus al garajului.

De fiecare dată când trec pe lângă trepte, văd un șir de oameni, iar când virez ca să ajung la ultimul nivel, îndreptându-mă către locurile libere aflate undeva, mai departe, o văd pe Julie care coboară, odată cu restul mulțimii. Poartă o fustă lungă și un jerseu pe care i le-am cumpărat cu câteva săptămâni în urmă, când lucrurile stăteau altfel.

Parchez și cobor și eu treptele cu restul lumii: un cuplu în vârstă care poartă cămăși de blugi asemănătoare și curele cu catarame strălucitoare, o femeie care poartă o geantă de piele plină de talismane, o femeie de culoare, cam de vârsta mea, în blugi și cu o bluză șifonată, care mâna doi copii în fața ei, o femeie în vârstă care merge în baston, un tip latino înalt, cu burtă și un cap ascuțit, care se strecoară pe lângă oameni, nerăbdător. Cu toții

mergem în parcarea de jos, apoi ne facem drum către holul plin de oameni. Monitoarele și luminile par altfel seara, înconjurate de un vag ecou ca de stadion, pe care niciun fel de mochete, oricât de moi, nu îl pot atenua. Atmosfera este oarecum efervescentă, așa încât este evident că această structură a fost inițial construită pentru distracție.

Scările rulante ce taie în două intrarea sunt pline de oameni, dar pe Julie nu o văd nicăieri. Trec repede pe lângă recepție și urc pe o scară rulantă, ca să evit șirul de oameni care ne întâmpină cu entuziasm, doar pentru a ajunge la o femeie subțire, cu ochii mari și deschiși la culoare, ascunși după niște ochelari imenși, care stă la capătul scărilor:

— Program?

Iau hârtia colorată, în timp ce încă mă uit prin mulțime după Julie, iar ea îmi remarcă ezitarea.

— Ați venit prima dată la noi? întreabă cu un puternic accent de Houston, cu vocale aplatizate și cu consoane înghițite.

— Da, dau eu din cap, iar ea pune mâna pe brațul meu.

— Ascultă, scumpo, uite ce trebuie să faci. Cobori și vezi tu biroul ăla de acolo? De regulă Sheena e aici, sus, cu mine, dar acum o vezi acolo, jos…

Încep să intru în panică. Dacă mă vede Julie oprită aici, în capătul scărilor?

— Nu aș putea să mă așez?

— Desigur, scumpo, spune ea, dar apoi mă strigă pe când eu mă îndepărtez. Mă gândeam, pentru că ești nouă, să primești un loc mai bun.

După părerea mea, un loc mai bun este unul din care poți vedea pe toată lumea, fără să atragi atenția. Străbat stadionul către etajul al doilea, urmând șirul de oameni și trecând pe lângă o cameră cu o plăcuță – Comuniune – pe lângă alte ecrane și pe lângă un birou de informații, fără

vreun angajat local, care era probabil bufet sau bar când aici era un stadion. Apoi intru în sanctuar.

Este uriaș. Mănunchiuri de becuri luminează urmele de praf de pe bolta care era cândva Astrodom, și doar modelul luminilor de pe tavan mai sugerează fosta identitate a locului. Ceea ce nu mai există este podeaua, înlocuită acum cu metri întregi de mochetă bej, iar scaunele au fost îmbrăcate într-un material bleumarin. Ecrane uriașe înconjoară scena, iar o cameră de filmat pe o macara filmează podiumul cu covor roșu, ca și cum s-ar pregăti pentru spectacol. Găsesc un loc pe la jumătatea secțiunii de sus, aproape de culoar, și mă așez.

După câteva minute, luminile se sting și stadionul care încă se umple de oameni erupe în aplauze. Publicul se ridică în valuri strigând: „Iisus trăiește!” și „Lăudat fie Domnul!” peste orchestra care a început să cânte un imn dramatic. Șapte cântăreți apar din adâncul altarului, îmbrăcați în haine de scenă potrivite pentru filmările televizate și cu microfoane în mână. Dintr-odată, muzica izbucnește și un ritm puternic străbate stadionul, mai ceva ca la un concert rock, la un meci de baseball sau la un show cu monster-trucks. Începe spectacolul cu lasere, raze strălucitoare verzi și albastre ce străbat stadionul. Una trece peste fața mea și, pentru o secundă, simt un val de adrenalină, reacția chimică a senzației de a fi dintr-odată scăldată într-o lumină puternică. Am impresia că inima îmi sare din piept, ca într-un poem de Wordsworth. Mereu m-am întrebat care ar fi senzația aia.

Muzica se aude în continuare exploziv. Este un imn pop, genul de cântec pe care-l auzi spre finalul unui film despre adolescenți îndrăgostiți. Luminile trec peste fețele interpreților, orchestra cântă la instrumente și asudă, iar un montaj de imagini: apusuri și răsăritul date pe repede înainte, flori care se deschid într-o zecime de secundă, tineri

care trec peste dune de nisip într-un jeep, o fată blondă frumoasă care stă întinsă în apropierea unui foc de tabără, un bebeluș de culoare care se împleticește în mersul pe piciorușele grăsune, în timp ce o femeie albă îi întinde o mână, o barcă traversând un lac acoperit de nori.

După câteva minute, cântăreții se despart și se adună în jurul unei siluete care înaintează spre partea din față a scenei. Oamenii încep să își lovească pumnii și strigătele de „Lăudat fie!" devin tot mai puternice.

— Sunt aici pentru voi, spune el simplu. La fel este și Domnul!

Recunosc vocea de la Cercul Vindecării, dar aceasta este prima dată când îl văd pe Chuck Maxwell în persoană. Arată ca un cântăreț de muzică pop-country de la Houston Livestock Show and Rodeo sau ca tatăl demult dispărut dintr-o telenovelă. Camera îmi arată cei mai blânzi ochi albaștri pe care i-am văzut vreodată.

— Sunt aici ca să vă spun că Dumnezeu v-a pregătit lucruri minunate vouă, copiilor Lui, spune Maxwell și încep aplauzele și urletele. Iar voi sunteți aici dintr-un motiv: ca să ascultați, ca să aflați, ca să-I lăudați Numele Sfânt. Pentru că nimic nu e întâmplător în acest mare Univers creat de Domnul nostru. El e mai mare decât problemele voastre. Iar când El vă va striga numele, problemele voastre vor dispărea!

— Amin, strigă o voce din spatele meu.

Maxwell face o pauză și lasă publicul să urle o vreme, un zâmbet mișcându-i barba.

— Ascultați, spune el. Încă o pauză dramatică. Muzica crește, iar oamenii se leagănă dând din capete.

— Spune, Chuck! strigă o voce.

— O să vă spun. Da, vă spun! strigă el. De ce sunteți azi aici, oameni buni? Vreau să vă întreb asta. De ce sunteți aici? El lasă microfonul și își

pune mâna pâlnie la ureche, iar publicul zbiară într-un glas:

— Nu este o întâmplare, Chuck!

El își duce din nou microfonul la gură și zice:

— Așa este! Nu e o întâmplare. Nimic nu e întâmplător în acest Univers pe care Domnul L-a făcut pentru noi. El ne iubește pe toți, noi suntem preferații Lui și El ne va aduce ceva ce este dincolo de imaginația noastră foarte curând. Și orice ar avea El pregătit pentru noi, pentru voi… Face din nou o pauză. Va merita!

Urletele și aplauzele erup din nou, iar cântăreții vin mai în față, pentru a începe un cântec, ascunzându-l pentru o vreme pe Maxwell. Un domn care stă în stânga mea mă bate pe umăr și îmi dă o găleată de plastic albastră plină cu plicuri și cu bani, o bancnotă de 100 de dolari tronând deasupra grămezii. Dau mai departe găleata celui care stă la capăt de rând, care îmi zâmbește larg, cu toate că eu nu am pus nimic în găleată.

— Oameni buni, binecuvântările Lui se vor pogorî asupra noastră, spune Maxwell, când muzica scade în intensitate. Știu că vă faceți griji. Știu că aveți probleme cu locul de muncă, cu un copil bolnav sau cu cei care vă aleargă să plătiți facturile. Știu că aveți un ginere care nu L-a îmbrățișat încă pe Iisus. Vă uitați la știri și vă gândiți că lumea asta este tot mai întunecată și se întoarce cu spatele către Dumnezeu. Eu sunt aici ca să vă dau cea mai bună veste: *Nu vă faceți griji!* Lăsați-L pe Domnul să aibă grijă de vecinul vostru, de copilul vostru, de proprietar sau de șeful vostru. Ceea ce așteptați va veni, iar motivul pentru care nu a venit aici încă este credința voastră care nu este suficient *de puternică!*

Muzica începe din nou, dar mai încet de data asta, ca un fel de incantație.

— Pe următoarea melodie, eu și echipa mea de îndrumători întru rugăciune vom coborî de pe această scenă, și oricine vrea poate să vină aici ca

să se roage cu noi. Mergeți la capătul rândului pe care stați și un îndrumător vă va asculta și se va ruga cu voi, se va ruga să aveți înțelepciunea de a vedea ceea ce Domnul v-a dat deja. Iar voi, ceilalți, puteți sta jos și asculta acești cântăreți care vă vor spune despre dragostea lui Dumnezeu.

Mulțimea se ridică și se îndreaptă către podium, iar eu încep să înțeleg la ce sunt bune *locurile mai bune.* Se formează rânduri pe culoare, în timp ce Maxwell și alți câțiva seniori încep să discute cu primii care au ajuns la podium. Mă uit peste tot în jur încercând să văd un cap roșcat în mulțime, dar podeaua stadionului devine o masă de oameni care se înghesuie pentru o rugăciune personalizată.

Exact când decid că este o misiune imposibilă, o văd pe camera care-i filmează pe cei care se roagă, acele trăsături pe care le-am studiat cu atâta minuțiozitate, mărite și „atârnate" pe ecranul Jumbotron. Mă uit nevenindu-mi să cred, în timp ce Maxwell ajunge lângă ea, cu chipul plecat asupra ei, cu sprâncenele arcuite într-o expresie serioasă și plină de compasiune, și pune o mână pe umărul ei. Roșcata își ridică chipul spre al lui, se ridică pe vârfuri până ce ajunge aproape la înălțimea lui și se apropie așa de tare, încât pare că-l va săruta. Își apropie buzele de urechea lui și îi șoptește ceva. Expresia lui Maxwell se schimbă dramatic. Ochii i se măresc, sprâncenele i se ridică, gura i se deschide într-o manifestare de uimire, aproape ca și cum ar fi fost lovit în vintre.

Camera se mută pe altcineva.

Îmi iau ochii de la ecran și încep iar să perii mulțimea, disperată să o găsesc înainte de a se termina acel moment. Iat-o, se sprijină cu o mână de umărul îmbrăcat în haină al lui Maxwell ca să poată sta pe vârfuri, iar arătătorul de la cealaltă mână e îndreptat spre pieptul lui. El se trage înapoi în timp ce ea revine la poziția normală și se întoarce să plece. Doi bărbați în costume, care au stat în apropiere, ies din mulțime și merg către ea,

dar Maxwell ajunge primul. El se întinde, o prinde de braț și se apropie de ea, întregul lui corp fiind încordat în preajma ei și trădând o mare intimitate. Îi scutură o dată brațul înainte ca ea să se rupă din strânsoarea lui și să se tragă într-o parte, scăpând și de cei doi bodyguarzi și de privirile mele și pierzându-se în mulțime.

Când mă uit din nou la Maxwell, el deja vorbește cu următoarea femeie la rând, frunțile lor fiind așa de aproape, încât aproape că se ating, dar chiar și eu îmi dau seama că nu este atent la femeia pe care o absolvă de păcate. Mintea lui e la Julie, iar Julie a plecat.

Mă ridic de la locul meu ca să merg după ea, dar apoi mă opresc și mă așez la loc. Ea era la parter, iar eu eram la etaj. Până să ajung eu să ies din Gate, ea va ajunge aproape de mașina lui Tom, iar eu sunt parcată mult mai departe. În orice caz, nu am idee ce am văzut, așa că nu știu nici ce aș spune dacă aș prinde-o din urmă. Un lucru este clar: judecând după expresia alarmată a lui Maxwell și după limbajul feroce al trupului său, cei doi se cunosc. Oare ce i-a șoptit la ureche? O amenințare? Ce ar putea să știe Julie despre Maxwell?

Nu Julie, îmi reamintesc.

Când slujba se apropie de final, muzica e tot mai tare, ecranele se aprind și se sting, logoul Gate este înconjurat de fâșii de roșu și la final, acesta se deschide. Atunci când imnurile cântate de orchestră scad în intensitate, oamenii din jurul meu par epuizați și fericiți de valul de pozitivism. Mă împleticesc afară, simțindu-mă pustiită. Când ies la aer, îmi verific telefonul. Am un mesaj de acum 20 de minute. Probabil că semnalul e prost în interiorul stadionului de beton, pentru că nu am simțit când a vibrat telefonul. Apoi văd numărul și pun repede telefonul la ureche ca să ascult mesajul.

— Bună, Cal. Sunt Gretchen.

Este aceeași voce care a strigat: „Mamă, tată!” când ne-a îmbrățișat la Urgențe, aceeași voce care a șoptit: „Cred că ați vrut foarte mult să mă găsiți”, înainte să izbucnească în lacrimi. Și acum, această voce recunoaște că ea, femeia care stă în casa mea, nu este fiica mea. După tot ceea ce știu, asta nu ar trebui să mă surprindă. Dar acest mesaj este mult mai acuzator decât un video neclar de pe YouTube, mai acuzator decât poza de la locul crimei. Abia acum îmi dau seama că mă agățasem parcă de un ultim fir de speranță. Aceste cuvine – *Sunt Gretchen* – reprezintă sunetul ruperii acestuia.

Mesajul continuă. „Am nevoie de ajutorul tău, Cal. Mi-e frică”. Ea începe să plângă. „Dacă mai ai numărul ăsta, ești încă în Houston. Și, dacă m-ai găsit aici, probabil că știi deja totul despre mine. Poate că știi ce e mai rău”. Ea suspină adânc. „Dacă vii după mine după ce ai aflat tot ce e mai rău, am să știu că încă mă iubești. O să merg la Water Wall ca să-l înfrunt pe cel care mi-a făcut toate astea. O să fie acolo la miezul nopții. Te rog, vino! Nu vreau să merg singură!”

Pe mesaj se aude un claxon și apoi zgomote, ca și cum ar fi scăpat telefonul. Apoi: „Cal, nu știu dacă mai are vreo importanță, dar câteva săptămâni am avut… Noi am avut… Cred că era fetița”.

Căsuța vocală piuie. „Apăsați 7 pentru a asculta din nou mesajul. Apăsați 8 pentru a-l șterge. Apăsați 9 pentru a-l salva”.

Apăs pe 9. Când o voi înfrunta, vreau să am vocea ei ca dovadă. Când ajung la mașină, este deja 23:35, iar eu știu că trebuie să o găsesc acum, în seara asta, înainte să-mi pierd curajul, și să o întreb ce caută aici, de ce chinuiește această familie.

Acum, că știu că Julie este Gretchen, un chip neclar într-un film de pe YouTube, o cântăreață de mâna a doua, o impostoare, o falsă, nu am de ales.

A fost în tot acest timp Gretchen. Și, în curând, o să fie miezul nopții.

nu simțise lovitura, dar simțise negura care o înconjura. Era ca o apă în care se scufunda sau care se scufunda în ea. Era ceva roșu în partea de sus și, cu cât se apropia mai mult de acel negru, cu atât o durea mai tare. În schimb negrul era moale și de un negru-albăstrui lucios, ca un nor de păsări care zboară. Negrul era moale, și de un negru-verzui, ca fundul oceanului. Negrul era așa de moale, ca o pernă de catifea neagră pe care stă un inel cu diamant. Negrul era așa de negru, ca eul ei dormind.

Ea înotase către roșu, se luptase să ajungă la partea roșie, cu toate că negrul încerca să o înghită ca pe un diamant, o prindea de glezne și o trăgea în jos ușor, o înconjura cu un croncănit mut și o trăgea către cerul negru-albăstrui. Dar, de fiecare dată când se odihnea pe această moliciune, o auzea pe Charlotte urlând. Apoi se auzise o lovitură și urletele încetaseră.

Apoi se auzise un alt sunet, ca o smiorcăială, care nu părea a fi Charlotte, dar nici altcineva. Oare era ea? Limba îi era moartă în gură, ca o pasăre inertă cu aripi negre-albăstrui. Zgomotul continuase, ca un gâfâit, apoi încă o bufnitură pe care o simțise în interiorul pleoapelor.

Dacă se concentra și îndrepta fiecare particulă de energie către vârful degetelor, putea să simtă pământul. Era alunecos, fierbinte și roșu. Simțea roșul înțepându-i parcă vârful degetelor. Sau poate că nu era o senzație, ci un miros, un miros înțepător care era și curat, și murdar în același timp. Era mirosul pierderii unui dinte care avea și un gust metalic și călduț.

Încercase să-și tragă degetele, dar păsările dispăruseră din aer una câte una și probabil că ea era făcută din ele din cap până în picioare. Așa că

degetele ei ca niște păsări moarte rămăseseră în acea baltă electrică și roșie care mirosea a dinți.

Se auzeau niște cuvinte care erau spuse, ca o rugăciune. Erau rostite de o voce pe care ea o cunoștea bine, vocea lui John David, dar erau furioase. Poate că erau vorbele lui Dumnezeu, și Dumnezeu era cel furios.

— Nenorocită mică. A dracului de nenorocită mică! erau cuvintele repetate încontinuu.

Pasărea din gura ei se mișcase și ea înțelesese că era vie. Voia să urle. Se opintise din greu.

— Ce o să fac? Ce fac? Ce mă fac?

Bocănise, se retrăsese, urcase și dispăruse. Urcase în Rai. Dăduse la o parte piatra și acum urca treptele către cer.

Ea deschisese ochii.

Charlotte zăcea răsturnată, la un metru și jumătate mai încolo, uitându-se la ea cu ochii plini de sânge.

Ea se holbase în ochii lui Charlotte. Păreau plini de înțelepciune.

Charlotte încerca să-i spună ceva. Charlotte era cea curajoasă, Charlotte era cea deșteaptă. Ea furase lama aceea din gunoiul aruncat de John David, ca să poată să taie banda adezivă.

Ba nu, Julie furase acea lamă.

Charlotte nu se uita în ochii ei, de fapt, ci se uita la mâna dreaptă a lui Julie, care era la câțiva centimetru de fața ei. Ea se uita la ceva ce Julie simțea că este sub mâna ei și îi presa pe articulație cu un colț ascuțit. Un colț nenorocit.

Când își mișcase mâna, lama zgâriase podeaua de dedesubt și apoi o pală de aer rece o lovise în față. Mâna ei se întinsese înainte, degetele trasând dâre electrice prin lichidul roșu care era acum mai puțin cald ca înainte, care era puțin mai cald decât aerul. Degetele ei însângerate prinseseră o parte a lamei.

Picioarele apăruseră pe trepte și, odată cu ele, lama unui topor.

Pentru o clipă închisese ochii din nou. Ca să-și amintească cum era viața înainte să știe că Charlotte era moartă și că ea urma.

Un zgomot neașteptat se auzise din colț. Ea deschisese ochii și îl văzuse pe John David în genunchi, cu spatele spre ea și Charlotte. Nu se ruga. O baltă de vomă se scurgea pe lângă genunchii lui John David către locul unde era sângele și unde era și ea.

Înainte ca voma să ajungă la ea, era în picioare. Nici nu știa cum ajunsese acolo. Capul parcă-i era o bucată de zgură, dar ea îl păstra pe umeri și trupul și-l ținea pe picioare, și așa se ridicase, deasupra păpușii stricate care era Charlotte și a siluetei chircite a lui John David care icnea într-un colț. El scuipase, icnise din nou și trăsese adânc aer în piept. O amețeală o cuprinsese din nou, un val de roșu revenind să-i întunece vederea, puncte negricioase plutind pe margini și amenințând să se ridice din nou ca un fum. Ea făcuse un pas ca să-și recapete echilibrul, iar zgomotul îl făcuse pe John David se să întoarcă pe genunchi, cu o mână încă pe coada toporului, și să miște un picior pentru a se ridica. Mișcase și al doilea picior pentru a se ridica, dar tocul ghetei lui alunecase pe dâra de vomă, piciorul îi fugise, iar el aterizase greu pe mâna care ținea toporul, așa de greu, încât toată greutatea se lăsase pe acea mână și strivise degetele între mânerul toporului și podea atât de tare că urlase de durere.

Stătea în picioare, ținând lama în față, dar când se îndreptase către ea, pe podeaua care era alunecoasă din cauza bălților de sânge și vomă, ea țipase și alergase către treptele înguste aprobe de-a bușilea, ținând încă lama, folosindu-și mâinile ca în visele în care se mișca rapid în patru labe, un fel de amintire a vremurilor în care mâinile mai făceau și altceva decât să țină o lamă care, deși era utilă, nu reprezenta nimic pe lângă cruzimea unui

topor. Genunchii și întregul corp îi erau pline de sânge și alunecoase.

— Esther! Esther! Vocea era în spatele ei, mai jos decât era ea, dar oare cât de departe? Ester, vino înapoi! Nu îți fac niciun rău.

Ea ajunsese în capul de sus al scărilor, iar el era jos. Se uitase la el acolo, și părea așa de mic. Văzuse chiar și începutul de chelie din creștet. Nu fusese niciodată mai înaltă ca el.

— Esther! țipase el din nou, dar încă avea mâna pe topor, care era acum aproape de cap. Vocea lui creștea în intensitate: Nu am vrut să-ți fac niciun rău, Esther. Charlotte era cea rea. Te-am lovit ca să nu vezi.

— Numele meu nu este Esther, strigase ea, dar vorbele ieșiseră ca o șoaptă.

— NU, fusese el de acord.

Ea era șocată.

— Este Ruth, pentru că ai văzut multe.

Ea încă stătea acolo în stare de șoc.

— Ruth, spusese el, ai trecut testul. Ai făcut sacrificiul de sânge.

Tonul lui nu mai era așa de frenetic, ci devenise mai blând, mai mieros. Ai făcut ce trebuia, Ruth. Ea a încercat să fugă și tu ai oprit-o. Acum, putem să fim din nou o familie fericită, doar tu și cu mine.

— Eu…

— Ai strigat după ajutor. Ea a încercat să te doboare, tu ai strigat după ajutor și eu am venit.

Cu toate că era cam ametită, știa că nu se întâmplase deloc așa.

Ea își scuturase capul ca să i se limpezească mintea.

— Numele meu este Julie! Ăsta era singurul lucru care avea sens, dar asta făcuse mâinile lui să se încleștеze pe topor. Ea se întorsese și fugise, când el se repezise pe trepte după ea.

El avea picioarele mai lungi, dar ea se repezise după colț, exact când el încercase să o prindă de

gleznă, mânerul toporului lovindu-se de scări. Ea trecuse de cealaltă parte a mesei din bucătărie când el apăruse în capătul scărilor, dar își dăduse seama că era încolțită. El ținea toporul cu ambele mâini, mutându-l dintr-una într-alta, ca și cum i-ar fi plăcut să-l simtă în mâini.

— Nu mă face să te omor, Esther, spusese el.

— Parcă mă chema Ruth acum, zisese ea, forțându-se să rostească cuvintele tare și cu forță.

— Oricine ai fi, urlase el. Nu mă face să te omor, pentru că o voi face dacă va fi nevoie, dar Domnul mi-e martor că nu vreau să mori.

— Domnul e de rahat, spusese Julie.

— Dumnezeu este iubire, tu ești un rahat! replicase el. Să nu uiți asta! El înfipsese lama toporului în mijlocul mesei și blatul se crăpase. Ea prinsese marginea mesei și împinsese cât putuse de tare, suficient încât să-l facă pe John David să cadă în fund, toporul fiind încă înfipt în masă, iar ei aproape că-i venise să râdă de cât de caraghios era. Doar că acum, John David se întinsese pe podea încercând să o prindă de glezne, dând la o parte scaunul pe care ea îl aruncase spre el. În cele din urmă, ea ajunsese la ușă.

Reușise să pună un picior pe treapta de beton, înainte ca o mână să prindă cearceaful care era înfășurat în jurul ei ca o robă. Încercase să trântească ușa de plasă în urma ei, dar aceasta se lovise de mâna lui. Ea se opintise cât putuse ea de tare în ușă. Degetele lui se înmuiasem o clipă, dar apoi îi prinseseră brațul pe care îl strânseseră cu forță.

— Te-am prins, spusese el gâfâind, iar ea îi simțise căldura respirației prin ușa de plasă. Te-am prins!

El se împinsese puternic în partea sa de ușă și ea îi simțea căldura dincolo de plasă, ciudat de caldă și intimă. Nu era momentul, dar acum își amintise de zona lui intimă lipită de ea, de acele comuniuni de coșmar, acum se simțise mai mult a lui ca

niciodată, în acest moment când era la un pas de libertate, un pas pe care nu-l făcuse.

— Ceea ce s-a întâmplat aici este vina ta, spusese el de dincolo de plasă. Nu ești Ruth, nu ești Esther, nu ești *nimic*!

Dar avea ceva în mâna ei însângerată.

Îi tăiase degetele cu lama și, când acestea se deschiseseră, ea fugise.

Nimic, nimic, nimic…

Nimic, nimic, nimic, nimic.

Nimic!

Ea fugise pe ritmul a ceea ce era.

Dar era ceva strâns în adâncul ei, ceva care, la fiecare pas greu și desculț, trimitea unde de șoc prin picioarele ei.

La revedere, spusese ea.

Nu îmi pasă, spusese ea.

Ești un nimic, spusese ea, dar știa că nu era așa.

Își amintise de o promisiune distantă de ajutor, de compot de piersici și de porumb, și alergase fără speranță către ea. Fiecare dram de efort fusese depus pentru a nu se împiedica de trotuarele denivelate și pentru a nu fi lovită în față de crengile mai joase ale copacilor. Nu avea timp să privească în urmă, ca să vadă dacă el era la zece pași în urma ei, la 20 sau dacă nu era deloc. Dacă ar fi căzut, mâinile lui s-ar fi încleștat în jurul gâtului ei, mâinile însângerate pe care chiar ea le tăiase cu lama, aceeași lamă pe care o folosise pentru a comite păcatul ce nu putea fi șters. Of, Charlotte… Sărmana Charlotte.

Ea alergase prin partea veche a Houstonului, cu case de cărămidă care ascundeau cine știe câte capete sparte și fetițe distruse, case care aveau cine știe câte secrete îngropate în curtea din spate. Se împleticea la colțurile de stradă. Colțurile caselor cu vițele care urcau pe ele o amețeau, iar ea alerga către străzi mai mari, care să semnifice civilizație și, poate, ajutor. Dar străzile erau ciudat de goale.

Oare era prea devreme chiar și pentru plimbările matinale?

Ieșise din cartierul acela sufocant la o intersecție cu semafor și se oprise pentru a-și trage sufletul. În dreapta era un mic parc, în apropierea unei clădiri rectangulare care avea o alee acoperită în jur. Ea recunoscuse sculptura de pe spațiul verde, o masă de metal ruginit scufundat în iarbă într-un model la întâmplare, fără sens, ca un fel de fundă aruncată acolo, și își amintise vag că vizitase acest muzeu cu mult timp în urmă.

Privind în jur, își dăduse seama că nu era dimineață. Cu toate că lumina era destul de difuză și că ea avusese impresia că trecuse peste o noapte lungă, culorile din jur nu era potrivite pentru un răsărit. Cerul era de un alburiu opac, care o făcea să aibă impresia că era încă în casă, doar că într-o cameră mai mare. Copacii păreau masivi, saturați de verdele care părea a se scurge de pe marginile frunzelor. Asta și faptul că nicio pală de vânt nu mișca frunzele îi făcea să pară decoruri pe o scenă sau într-un vis. Ea alergase pe strada pustie și, când întorsese capul la dreapta, văzuse autostrada.

Apoi văzuse panoul ridicându-se deasupra ei, mai înalt decât copacii și decât stâlpii de electricitate. *Dispărută:* o fetiță blondă, frumoasă și cu obrajii rozalii.

Nu era ea. Nici nu semăna. Se uitase la panou și apoi la ea însăși, desculță și murdară după ce stătuse luni întregi în acel întuneric, cu el, cu lucrurile pe care el i le făcuse. Și acum avea ceva înăuntrul ei care să-i amintească de acele lucruri. Care să-i amintească și de ceea ce îi făcuse ea lui Charlotte. Fata de pe acel panou nu știa nimic despre asta. Ea era perfectă.

În acel moment, de parcă s-ar fi smuls un pansament de pe cer, începuse să plouă. În câteva secunde se formase un șuvoi de apă care curgea la picioarele ei, iar ploaia parcă acoperise complet panoul.

Începuse să alerge din nou.

∵

Până ajunsese ea la acea tarabă, ploaia devenise un fel de burniță, cam ca atunci când scuturi rufele ude, iar soarele își face loc de dincolo de norii ca de flanelă, făcând ca ultimii stropi de ploaie să strălucească în aer. Pământul începuse să scoată aburi, dar ea tremura în fața tarabei de placaj. Era încuiată.

— Dacă ai nevoie de ceva… spusese femeia cu piersicile.

Avea nevoie de o mulțime de lucruri. Stomacul ei era afectat de o stare care putea să apară în orice moment, mai ales dacă nu mânca nimic. Singurul lucru care o oprea să vomite era gândul că ar fi putut fi găsită în genunchi pe betonul de acolo, singură, în fața acelei tarabe. O ocolise și se oprise în spatele ei.

O siluetă se sprijinea de acea tarabă, stând pe jos și fumând o țigară. Capul femeii se întorsese agale către ea, ca și cum ar fi anticipat că avea să fie plictisită de imagine. Părea obișnuită să aștepte.

Dintr-odată, femeia devenise atentă și mai trăsese un fum din țigară. Apoi se ridicase și, arătând spre ea, spusese:

— Fata cu peruca. Te știu! Tu ești fata cu peruca. Unde îți este peruca?

Fata deschisese gura să spună ceva, dar chiar atunci fumul de la țigara din mâna întinsă a femeii fusese adus spre ea de o adiere de vânt. Greața pe care o provocase o făcuse să îngenuncheze în noroi și vomitase în iarba din spatele tarabei, dar nu avea nici ce să vomite. Doar acid care-i ardea gâtul. Apoi, pentru o vreme, nu văzuse decât niște pete verzi și galbene, apoi avusese un moment de negru în fața ochilor înainte de a simți mâna caldă pe spate.

— Fato cu perucă, nu arăți așa de bine, spusese femeia în timp ce o ajută să se așeze pe beton. Petele dispăruseră și acum vedea mai bine fața

femeii. Părul ei negru și scurt stătea în toate direcțiile, ca niște flăcări înțepenite.

— Numele meu este Janiece. Iar numele tău va fi Mama, dacă nu greșesc eu.

Fata respirase adânc, trăgând în piept aerul fără urmă de fum de țigară acum.

— Am fugit, spusese ea, apoi se oprise. Nu găsea cuvintele pentru a descrie ceea ce se întâmplase. Mințise. Ucisese. Încercase să fie bună, dar nu reușise.

— Da, m-am prins, spusese Janiece. Ai unde să te duci?

Ea dăduse din cap.

— Ai nevoie de niște haine, de un loc unde să stai?

189

Ea dăduse din cap că da.

— Vrei să scapi de ăla? arătase spre ea Janiece.

Pentru o clipă ea nu înțelesese.

— Al cui e copilul ăla, scumpo? întrebase femeia un pic mai blând.

Durerea venise de atât de profund din ea, încât avusese impresia că se va sparge în mii de bucăți. Doar că asta nu se putea. Ca să te spargi în bucăți, trebuia să fii *ceva.*

Janiece se uitase la ea cum se ștergea la gură cu mâna.

— Bine, lasă asta. Trebuie să mănânci ceva oricum.

Ea se uitase la taraba din spatele lor.

— La naiba, nu! spusese Janiece. Rhonda e o doamnă cumsecade, dar dacă-ți vede burta aia de patru luni, nu te mai scapă din ochi. O să aibă o cameră pentru tine.

— O… cameră?

— Ia te uită, vorbește! Da, o cameră specială, cu un film special. Sunt *catolici,* înțelegi? Nu vrei să ai de-a face cu catolicii în starea ta, la naiba!

— A spus că dacă am nevoie…

— Dacă ai nevoie de o morală despre cum să-ți ții picioarele încrucișate, nu că spun că nu ai face-o…

— Am nevoie… Fiecare cuvânt parcă ieșea dintr-o fântână fără fund. Uneori găleata ajungea la apă, alteori cobora și se clătina într-un hău gol.

— Știu de ce ai nevoie și îți spun de acum că o să primești – nu fără niște acte semnate de ai tăi. La naiba, probabil că cineva de acolo ți-a făcut asta.

Acasă…

„Ești nimic”.

— Haide, vii cu mine. Janiece o ajutase să se ridice și oftase. Oricine ți-a făcut asta, sper să ardă în flăcările iadului, pentru că a-l scoate o să fie mult mai complicat și e nevoie și de bani. Privise într-o parte. Dar o să discutăm de partea asta mai târziu.

Ea se gândise la iad. Se gândise și la Rai. Se gândise la ceea ce era în ea, o viață, o bătaie de inimă. Apoi se gândise la John David, la greutatea lui prăbușită peste ea din nou și din nou. Până la urmă, ea nu ieșise din hăul acela. Hăul era în ea. Numele lui era Esther.

14

În 2002, un alpinist, Ryan Hartley, se urcase pe Transco Tower. Când ajunsese la etajul 30, aproape de jumătatea turnului, sărise în gol.

Asupra cadavrului său găsiseră un bilet în care el protesta împotriva războiului din Irak. Probabil că alesese Transco Tower pentru că era un simbol al boom-ului petrolier în Houston: 64 de etaje de sticlă care se înălțau către cer, un turn singur în mijlocul unei zone comerciale și rezidențiale, cea mai înaltă clădire din afara cartierului de business al orașului. Energie pură care ieșea din adâncul pământului, ca și cum un gheizer de petrol ar putea fi prins, purificat și transformat într-o prismă de lumină. Ca și cum putea să fie ceva așa de pur.

Vizavi de turn, într-un pătrat de iarbă, este fântâna Water Wall, o fântână arteziană cu un cal, care are exact 64 de picioare (19 metri), fiecare picior reprezentând un etaj al Transco Tower. Odată, le-am adus aici pe fete după ce terminaserăm cumpărăturile de Crăciun. Jane, care avea trei ani atunci, se desprinsese din mâna mea și alergase către fântână, Tom alergase și el ca să o prindă. Aventuroasa Jane se oprise la baza treptelor și privise în sus la peretele sculptat. Apoi, amețită de apa care curgea, făcuse un pas înainte. Picioarele i se adunaseră sub ea, se așezase și lăsase să-i scape un strigăt.

Julie, care avea șase ani, se așezase pe beton, cu capul lăsat pe spate, ca să vadă arcul uriaș făcut de apă de la o distanță sigură. În timp ce Tom o lua pe Jane în brațe, eu m-am așezat lângă Julie, ca să văd ce vedea și ea. Îmi amintesc capul ei sprijinit de mine, părul ei moale care îmi gâdila obrazul. Împreună, am ascultat cum Tom o alina pe Jane, vorbele lui abia auzindu-se din cauza zgomotului produs de apă. Apa curgea așa de repede, că părea că nici nu se mișcă.

Când Julie a vorbit, m-a întrebat:

— Mami, cade cerul?

Mi-am spus că trebuie să țin minte, să-i spun lui Tom în acea seară, după ce fetele aveau să se culce, apoi am spus tare, deși, din cauza zgomotului apei, a părut că șoptesc:

— Nu îți face griji, dragă, aici suntem în siguranță.

M-am simțit mai bine când am văzut zâmbetul ei curajos.

∵

Văzuți de la distanță, siluetele lor proiectate pe fundalul apei luminate din Water Wall și încadrați de arcul din piatră, puteau să fie un cuplu care făceau poze de logodnă: Gretchen și Maxwell, ținându-se de mână, Gretchen sprijinindu-se grațios de el. Apoi el se mișcă înainte ca un dansator și își pune mâinile în jurul taliei ei, și devin o siluetă întunecată care parcă dansează în fața peretelui de apă iluminat. Dar, când mă grăbesc către ei, pe iarba udă, care devine tot mai noroioasă pe măsură ce mă apropii de fântână, văd coatele ei îndepărtate de corp în efortul de a-l împinge. El i le împinge la loc. Se luptă amândoi pentru geanta ei, care se pare că s-a înfășurat în jurul gâtului ei în timpul luptei. O iau la fugă.

Uit mereu cât de mare este zgomotul de la Water Wall când ești aproape de ea, ca un răget cumplit care se schimbă ca intensitate și tonalitate la fiecare pas, parcă scăzând în forță și devenind un zgomot de fond o secundă, pentru ca apoi să izbucnească cu și mai multă putere. O ceață umple piațeta de beton din fața peretelui curbat al fântânii și face ca zona să fie extrem de alunecoasă, iar seara lumina este gălbuie cu o strălucire dată de spoturile subacvatice. Exact când trec pe sub arcadă și intru în piațetă, siluetele care se luptă se înclină alarmant și încep să patineze. Gretchen se împiedică în spate de ceva care e pe jos și apoi cade, lovindu-se la cap, iar Maxwell cade peste ea.

El continuă să se zbată un moment, ca un fel de creatură subacvatică eșuată pe mal, apoi se depărtează.

O lumină argintie îi scoate în evidență barba și luminează pentru scurtă vreme expresia lui panicată, plină de furie animalică, înainte să se aplece și să ia geanta care e acum sub trupul inert al lui Gretchen, pe betonul ud.

„Bărbatul care mi-a făcut asta". Așa îl numise pe Maxwell pe înregistrare. Nu am idee ce a făcut el sau cine e ea, dar când văd mâna lui întinzându-se către silueta ei nemișcată, știu că trebuie să opresc ceea ce urmează să facă.

Mă reped înainte cât pot de repede, dar pantofii mei alunecă pe betonul ud, la fel cum au alunecat și ai lui Gretchen un pic mai devreme, iar picioarele îmi fug de sub mine. Reușesc să pun mâna înainte și cad pe un picior, dar dinții mei prind un milimetru din limbă atunci când aterizez, și simt dintr-odată căldură în gură. Maxwell mă vede și sare în picioare, fiind încă deasupra trupului inert al lui Gretchen. Când deschide gura și vorbește, vocea lui profundă se aude peste vuietul apei din spatele lui, la fel cum se auzise și peste marea de voci de la Cercul Vindecării.

— Știu cum pare, spune el clătinându-se. Dar nu știi de ce e în stare fata asta. Este extrem de nebună și periculoasă. Minte. Este o ucigașă.

— Nu te cred, spun eu, dar nu îmi aud propriile cuvinte și, în plus, știu că partea cu minciuna este reală.

— M-a urmărit, mă amenință. A încercat să mă șantajeze. Vrea bani de la mine. Arată spre geanta care zace pe cimentul ud, câțiva metri mai încolo. M-a obligat să vin aici, m-a amenințat. Și apoi m-a atacat. Mă uit în jos la corpul care zace nemișcat pe beton. Jur că eu doar mă apăram! Are o armă în geantă.

Dar este o greșeală, pentru că acum nu îl voi putea lăsa să pună mâna pe acea geantă.

— Dacă vrea banii tăi, atunci de ce te atacă?

El își umezește buzele.

— Așa cum am mai spus, este bolnavă! Eu sunt un om de succes, eu ajut alți oameni. Vocea lui crește din ce în ce mai mult, barba ridicându-i-se odată cu mărul lui Adam. Fetele ca ea nu suportă…

— Ce fel de fete?

El se uită la mine cu un aer vag de surpriză.

— Târfele.

Trag aer în piept printre dinții încleștați.

— Nu vorbi așa despre fiica mea, îi spun. Și, chiar dacă nu este ea, dintr-odată, devine ea.

El se întinde după geantă, dar eu ajung la el înainte și îl împing în canalul de la baza fântânii cu atâta forță, încât mă trezesc în genunchi, în apă, peste el. În spatele meu, picioarele lui lovesc apa, încercând să mă pocnească peste spate, în cap, dar eu sunt în mare parte la suprafață, în timp ce el este în apă, ceea ce, cel puțin temporar, mă face să fiu mai grea. Genunchii mei sunt pe umerii lui și îi simt mâna care încearcă să mă apuce de păr. „Mult noroc, nenorocitule", îmi spun. Mi l-am tuns scurt după ce s-a născut Julie. L-am sacrificat pe altarul maternității, odată cu capacitatea de *a mă durea undeva de toată lumea. Și cu visurile mele! Și cu inima mea!* Cu degetele înfipte în părul lui, îl lovesc cu capul cât pot de tare de baza fântânii, la fel cum spărsesem ușa de la baie, atunci când credeam că Julie este rănită. Dar apa opune prea multă rezistență, și ceea ce primesc în locul unei izbituri este o stropeală cu apă și o întruchipare a tuturor umbrelor nebunești care se ridică și se mișcă în ritmul furiei mele.

În spatele meu, o voce trece de zgomotul apei.

— John David.

Aud un declic pe care-l recunosc din fanteziile mele. În fracțiunea de secundă în care strânsoarea mea se slăbește, el se redresează și mă împinge, apoi se ridică și se sprijină de peretele ud. Apoi

văd pe chipul lui o expresie care arată că și-ar dori să nu mă fi dat la o parte așa de repede, iar când mă întorc, îmi dau seama și de ce.

Gretchen e în picioare și are în mâini un pistol.

∵

Perdeaua de apă este ca o coală de hârtie goală, iar pistolul este ca vârful unui creion care zăbovește la un milimetru de pagină și care parcă ne schițează pe noi trei în aer înainte de a ne încredința paginii.

Trupurile noastre sunt colțurile unui triunghi: bărbatul care ține mâinile în fața lui și este lipit cu spatele de peretele fântânii, apa curgându-i pe umeri și lovindu-i gâtul, așa încât capul lui tremură în efortul de a sta drept. Eu stau într-un genunchi în apă, parcă înghețată în mijlocul acțiunii de a mă ridica. Gretchen e în picioare, cu arma în mână.

— Esther, spune Maxwell. Te rog…

Ea îl ignoră și mi se adresează mie.

— Are dreptate, să știi. Am făcut sex pe bani de mai multe ori decât pot număra acum. Asta face din mine o târfă. Și am făcut lucruri mult mai rele. Am mințit și am furat de la oameni care au ținut la mine. I-am folosit. Și apoi i-am părăsit.

— Julie, îi spun eu, uitând…

Ea se repede spre mine și arma se îndreaptă o secundă către mine. Când tresar, arma se mută din nou în direcția lui Maxwell.

— Nu-mi mai spune așa. Nu mai sunt Julie.

Ceva se rupe în mine. Simt ca și cum o bucată din plămânii mei s-ar fi rupt sau ca și cum apa din fântână ar fi început să fiarbă și pielea de pe picioarele mele ar începe să cadă de la glezne în jos. Asta este o exagerare. Ar trebui să spun că simt cum toate părțile din corpul meu au prins o viață proprie. Am impresia că sunt abandonată de tot ce a făcut vreodată parte din mine. Poate că, odată ce ai fost părăsită de cea mai importantă ființă din viața ta, nu îți mai poți reveni. Poate că este destinul tău să fii părăsită chiar și de către

măruntaiele tale, poate că piciorul tău poate pleca de capul lui… Cine știe? Am văzut și lucruri mai ciudate.

De pildă, acum Gretchen, sau Esther, sau cine o fi ea ține arma îndreptată spre Maxwell și spune vorbe care nu au niciun sens.

— Am mers la vechea noastră casă, John David. Mi-a trebuit o veșnicie ca să îmi dau seama unde e. Nu mai țineam minte cum arăta casa pe dinafară. Dar nici nu mai contează, pentru că nu mai este acolo. Este doar un loc gol, în afară de o bandă pusă de poliție ca să izoleze locul și de niște flori și ursuleți. Ea face o pauză… Presupun că după ce m-ai convins că eu am ucis-o pe Charlotte, ai zidit buncărul și ai luat-o de la capăt. Domnul mi-e martor că și eu am încercat să fac asta.

Fața ei este deja foarte udă de la stropii de apă din fântână ca să mai pot vedea lacrimile, dar o aud suspinând.

— Dar altora le pasă de fata care a murit acolo. Ar trebui să vezi toate lumânările. Nimeni nu știe cine e, dar ei nu se întorc cu spatele să meargă mai departe.

Ea face un pas înainte.

— Și nici eu nu fac asta! Nu am ucis pe nimeni! Nu mai am 13 ani și tu nu mai poți să-mi spui că e vina mea. Nu o să-ți permit.

Face un pas înainte și poziționează arma.

— Ajută-mă, Anna! Te rog, ajută-mă! spune Maxwell care e la câțiva metri în stânga mea.

Cât pot de lent, încerc să mă echilibrez în fântâna alunecoasă.

— Nu te mișca, urlă ea.

— Bine, spun eu.

Am impresia că este un zid între noi, format din tone de apă dincolo de care eu am trecut.

— Gretchen…

Asta îi atrage atenția. Capul ei se întoarce spre mine.

— Știu cine ești. Și știu și despre Cal. Încet mă ridic în picioare. Știu că era copilul lui. Poate că-l iubești.

— Nu face asta, spune ea.

— Vreau doar să te gândești la ce faci. Gândește-te înainte de a apăsa pe trăgaci.

— Am avut destul timp să mă gândesc.

— Și eu la fel, zic eu. Acum sunt în picioare, dar tot în apă. Încep să mă mișc încet, pas cu pas. Nu cred că tu ești o ucigașă.

— Eu nu sunt nimic!

Dar ea nu este chiar nimic pentru mine. În ultima lună am hrănit-o și am îmbrăcat-o pe fata asta. Am ținut-o în brațe pe podeaua din baie când plângea. Am stat în săli de așteptare, rugându-mă să fie bine. Și eu nu mă rog! Acum, nu pot să-mi iau ochii de la ea sau arma se va descărca. Mai fac un pas până aproape de marginea fântânii. Cu fiecare pas pe care-l fac către ea, pare tot mai tânără. Mă lupt cu apa din fântână, târându-mi picioarele, ca și cum aș fi într-un râu rapid.

— Tu ești fiica mea.

Sunt destul de aproape ca să pun mâna pe mâinile ei. Sunt ca de piatră. Nu tremură.

— Julie…

Ea dă din cap către mine.

— Anna, șoptește ea cu teamă în priviri.

— *Mamă.*

Prind ușor pistolul, așteptându-mă să simt în orice moment o căldură mistuitoare, copleșitoare.

— Nu sunt cine crezi tu că sunt, spune ea și eu abia dacă o aud.

— Oricine ai fi, te iubesc, zic eu.

Și apoi iau arma în mâinile mele și încet, cu grijă, trag piedica la loc, cu ochii fixați în ochii ei.

— Și, orice ar fi făcut el, nu merită să-ți distrugi viața pentru asta.

— El a răpit-o pe Julie. Ochii ei sunt mari și albaștri. Mamă! El este!

Cuvintele ei parcă încetinesc totul, făcând ca în tot vacarmul creat de apa din fântână să se creeze o zonă de liniște. La picioarele mele, geanta s-a deschis și fluturași de hârtie ies și sunt udați de apă. Unul dintre ei este deschis și văd că este un buletin al bisericii.

Undeva, în această zonă de liniște, Maxwell strigă:

— E o mincinoasă, Anna.

Dar ceva ce a spus ea mai devreme îmi sună în urechi. Buncărul. Banda pusă de poliție. *Vechea noastră casă.*

— Văd că-mi știi numele, îi spun și trag din nou piedica pistolului.

Esther

era o virgină care locuia cu unchiul ei, Mordecai. Dar lui Esther îi era scris să facă lucruri mari.

Într-o bună zi, Regele Luminii o chemase la el, pentru că avea nevoie de o nouă soție, iar ea era cea mai frumoasă dintre virginele de prin partea locului. Lui Esther îi era frică. Era doar o fetiță și nu voia să se facă de râs în palatul Regelui Luminii cu hainele ei murdare. Dar ea recunoscuse vocea Domnului în chemarea Regelui Luminii, și ea știa că, dacă te chema Dumnezeu, trebuia să-L asculți. Așa că a mers la rege. El a văzut-o și a plăcut-o pe loc, dar a refuzat să se atingă de ea.

— Hainele tale sunt murdare, a spus el. Nu trebuie să-mi întinezi patul.

Și apoi ce s-a întâmplat?

Esther a plâns de rușine.

Esther a plâns de rușine. Dar Regele Luminii a spus:

— Nu plânge, copila mea. Ai încredere în Domnul și într-o zi o să fii mai curată și mai frumoasă decât ți-ai imaginat. Și ce se gândise ea?

Ea se gândise că el probabil se înșală.

De ce?

Pentru că ea era nedemnă de el.

Dar?

Ea nu punea la îndoială ce spunea Regele Luminii.

De ce?

Pentru că el vorbea cu vocea Domnului.

— Ce ar trebui să fac? întrebase ea.

— Trebuie să trăiești în palatul meu, alături de concubinele mele timp de un an, spusese el.

Esther auzise vocea Domnului în poruncile regelui și ea știa că Domnul trebuia ascultat. Așa că ea plecase capul și mersese să trăiască alături de concubine.

Concubinele o spălaseră și o parfumaseră și îi împletiseră părul. Timp de un an nu o îmbrăcaseră, pentru ca ea să învețe ce este aceea umilința. O învățaseră cum să îl mulțumească pe Rege. O băteau dacă vorbea, dar fără să lase urme. Ea nu se gândise niciodată să fugă, pentru că era dornică să facă orice din dragoste pentru Regele Luminii, care fusese ales de Dumnezeu.

Cum se simțea ea?

Se simțea așa de singură. Se simțea ca și cum ar fi fost moartă.

Dar?

Dar ea știa că lutul din care era făcută era modelat.

Și?

Și suportase totul.

Și alte fecioare fuseseră trimise în casa concubinelor, iar ea le văzuse pe acestea plângând și văitându-se, iar unele chiar fugiseră. Dar timp de un an întreg, Esther nu plânsese deloc și, cu toate că alte fecioare fuseseră trimise în patul Regelui Luminii, Esther știa că acestea nu-l satisfăcuseră, pentru că ele se întorseseră în casa concubinelor și deveniseră sclavele regelui.

Într-o zi, la un an după ce îl văzuse pentru prima dată pe Regele Luminii, el o chemase la el în pat. El fusese așa de mulțumit de ea, încât o alesese să îi fie regină, Regina Luminii. Și, din acea zi, ea fusese aleasa Domnului.

Ce face ea?

Urmează poruncile Domnului.

Cum?

Îl ascultă pe regele ei.

Cine este regele ei?

Regele Luminii.

Și ea cine este?

Regina Luminii.

Ea este fericită?

Asta era partea pe care o înțelesese greșit la început. De prea multe ori. Avea, de când fusese

prima dată, un punct rotund și roșu pe partea din interior a brațului, care acum devenise vinețiu și șters. Cele noi erau pe interiorul coapselor.

Dar nu și azi.

Ea este fericită?

Nu.

De ce nu este fericită?

Pentru că Domnul nu vrea ca ea să fie fericită.

Dar ce vrea El?

El vrea ca ea să fie cuminte.

Și?

El vrea ca ea să fie curată.

Și?

El vrea ca ea să fie frumoasă.

Ea este, Esther. Ea este.

Și apoi închisese ochi. Partea care urma mereu după asta nu o mai rănea.

∵

În timpul zilei, el predica, iar ea, primul lui discipol, ținea coșul. Era învelită complet într-un cearșaf, și peste cap, ca o glugă, asta până ce el găsise o perucă aruncată într-un coș de gunoi de pe o stradă din spatele clădirii. Din acel moment, ea purtase peruca. Era o perucă neagră și creață, o coroană de păr creț și plăsticos, iar jumătate din ea era mai lungă decât cealaltă jumătate, ca o perucă de Halloween pe care o iei din magazinele de măști. Partea de dedesubt era tare și te zgâria, pentru că stătuse prea mult în aceeași formă. Pe alocuri îi intra în pielea capului. Mirosea a gunoi.

John David spusese că aceasta trebuia să-i acopere părul care-i crescuse până la brâu și devenise de un blond mai închis la culoare. El spunea că părul ei era o binecuvântare. Dumnezeu o scăldase în lumină. Ea își acoperea părul atunci când ieșeau, pentru ca alții să nu îi întineze părul privindu-l.

De când avea peruca, nu mai trebuia să-și pună cearceaful ăla și pe cap. Își recăpătase vederea periferică, iar asta însemna că trebuia să învețe să

ignore felul în care se uitau oamenii la ei. Își ținea chipul plecat în mare parte a timpului. Abia dacă auzea vorbele pe care John David le striga trecătorilor, dar le vedea pașii repezi, care se grăbeau să treacă pe lângă ei. El avea un carton în mâini, ea avea un coș la picioare. Dacă se uita destul de insistent la picioare, dacă le făcea să se oprească, uneori acestea veneau în fața ei și puneau bani în coș. Când se întâmpla asta, John David nici nu se clintea, dar ea simțea că el era mulțumit.

În zilele mai bune, cântau.

∵

El pleca din casă cu banii, departe de ea, și venea acasă târziu, mirosind dulce acrișor și prăbușindu-se în pat, fără a mai vizita camera ei. Asta era ceea ce-i plăcea ei cel mai mult, când el era mulțumit de ea și adormea fără să o mai atingă.

Voia să fie singură cu ea însăși uneori. Voia să mediteze la păcatele ei. Avea multe.

∵

Odată merseseră la o cantină socială, dar acolo era plin de bărbați care se uitau la ea, ca niște fiare sălbatice, în hainele lor umede și în hanoracele pătate. Cei mai mulți bărbați o lăsau în pace, dar erau și unii care nu făceau asta. Un bărbat lângă care stătea la masa lungă, rânjise la ea și îi băgase mâna între coapse. Ea înghețase. John David lipsise un moment, iar când se întorsese, văzuse fața rânjită a bărbatului și știuse imediat care era situația. Și bărbatul se prinsese și își trăsese mâna ca arsă, luase tava și plecase.

Esther se simțise rușinată. Mai târziu, avea să fie pedepsită.

Depozitul de alimente pentru săraci era frecventat de femei cu cărucioare de cumpărături și cu copii care scânceau, femei care stăteau la rând în fața lui până ce se deschidea. Depozitul era un fel de magazie din curtea bisericii, neîncălzit, iar oamenii care îl conduceau erau la fel de reci ca

și conservele pe care le donau. În unele zile nu aveau decât conserve de fasole, pe care le deschideau acasă și le mâncau, iar John David o punea să bea apa sărată și verzuie prin care pluteau bucățele de fasole, pentru că încheieturile ei arătau alarmant atunci când ieșeau de sub robă. Alteori, venea cu fasole bătută, preferata ei, și cu conserve mici de piersici sau pere în compot. Ea păstra capacele de aluminiu, cu etichete cu tot, sub patul ei, unde nu erau neapărat ascunse, dar erau ale ei. Nu avea secrete față de John David, iar el putea să vadă totul.

El știa că ține acolo capacele, dar binevoitor, îi permitea să aibă un loc unde să le ascundă. În timp ce patul scârțâia sub ei, ea se gândea la capacele argintii care se adunaseră, își imagina că patinează pe ele, sărea de pe unul pe altul sau chiar plutea pe ele, ca în niște bărcuțe, iar apoi bărcuțele se transformau în petale de flori care alunecau pe un helești, iar apoi, pentru un oribil moment, erau din nou de metal și se frecau una de alta și se zgâriau. Iar apoi era liniște, iar el va fi plecat.

∵

Într-o dimineață, John David nu venise jos după ea.

Esther așteptase cu nerăbdare în pat. Ea nu avea voie să se dea jos din pat înainte ca el să vină să o ia dimineața. Se temea că, dacă se dădea jos din pat acum, el avea să vină și să o bată. Sau, și mai rău, nu avea să mai vină deloc. Poate că era un test.

Poate că era un motiv pentru care nu o lăsa să se dea jos din pat. Poate că podeaua avea să o ucidă.

Se gândise la capacele de sub pat. Ele nu ar fi lăsat podeaua să o ucidă.

Ascultase. Așteptase…

Mai târziu, după ce dormise și se trezise de multe ori, stomacul ei începuse să chiorăie prea tare ca să-l poată ignora. Parcă era un gol în ea. Ea se ridicase, pusese picioarele jos din pat, fără să se

mai gândească, își dăduse seama că nu o electrocutase podeaua, le mulțumise capacelor și mersese sus. Pe masă era doar o cutie de porumb. O deschisese și o mâncase. Gustul dulce și textura păstoasă îi ajunseseră direct în sânge, parcă. Pentru o secundă, creierul ei se simțise oxigenat și în formă.

— Unde ești? îndrăznise ea să întrebe cu voce tare, parțial pentru că știa că el nu era acolo și nu avea să-i răspundă.

Își dorea sentimentul omnipotenței lui, dar acesta nu era, iar ea simțise că el nu numai că plecase, dar nici nu se mai uita la ea. Gândul acesta îi dăduse fiori și se cutremurase.

În a treia zi, Esther se dusese singură la depozitul de alimente. Era cel mai curajos lucru pe care-l făcuse. Știa drumul. Ținuse capul în jos pe cât posibil și își pusese pe cap o basma. O *babușka,* se gândise ea, cuvântul acesta venind dintr-un alt plan al existenței, așa cum se întâmpla uneori cu cuvintele. Stătuse la coadă.

Femeile care stăteau la coadă se holbau la ea. O femeie mai în vârstă, care avea o basma ca a ei, se aplecase înainte peste un cărucior pe care-l împinsese prin toată parcarea. O femeie foarte înaltă, care avea o fustă scurtă și strâmtă și o perucă lungă și blondă, îi tot arunca priviri. O drogată, o femeie a cărei vârstă era imposibil de ghicit, cu un păr șaten lungă și gras, se holbase la ea, apoi se uitase brusc în altă parte.

O femeie cu un jerseu plecase de la tarabă și venise către capătul cozii, fredonând o melodie și legănând o pungă de plastic în care erau niște conserve. O cutie de biscuiți pentru animale trona peste conserve. Esther o simțea că se apropie și știa că toată lumea simțea apropierea acesteia. Avea nevoie de mâncare.

— Scumpo, unde e prietenul tău azi? întrebase femeia.

Ester își ținuse în continuare capul în jos.

— Am întrebat unde e prietenul tău, repetase femeia. El e prietenul tău, nu?

Celelalte se prefăceau să-și văd de treabă, dar femeia din fața ei, căreia îi ieșeau de sub mânecile cămășii supradimensionate niște urme roșii, era singura pe care chiar părea că nu o interesează conversația. Esther simțea cum crește tensiunea. Mai venise o femeie de la tarabă, care-și căra conservele într-un parpalac căruia îi înnodase mânecile. Mai era doar o femeie în fața ei acum. Nici nu mai respira.

— Scumpo, cu tine vorbesc. Cine e bărbatul care venea aici cu tine?

Trebuia să spună ceva.

— Este tatăl meu, șoptise ea, ținând capul în jos.

— Aha… Și unde a șters-o? întrebase femeia imediat, de parcă avea întrebarea pe limbă.

Un alt cuvânt îi trecuse prin cap lui Esther și apoi îi ieșise din gură în șoaptă…

— La spălătorie.

Și ea arătase către dreapta, de parcă ar fi indicat ceva din vecinătate, de la câteva străzi distanță.

Femeia se uitase la ea de sus în jos, la hainele și încălțările murdare, la tălpile tenișilor care stăteau să se desprindă, la degetele care ieșeau prin ei și la peruca ei.

— Maică-ta știe pe unde umbli tu?

Esther nu ezitase.

— E moartă, spusese ea, cu ochii în pământ.

— Îhî, femeia o măsurase sceptică.

— Las-o în pace, Janiece, spusese blonda înaltă, cu pantofi cu toc, pe un ton gutural. Cine știe ce rahat de custodie o mai fi…

Femeia pe nume Janiece replicase:

— Mamele trebuie să fie cu fiicele lor. Mai ales dacă tații sunt *nepotriviți.* Ultimul cuvânt îl spusese accentuând fiecare silabă și se uitase fix la tocurile femeii blonde și la picioarele ei lungi, lăsate la vedere.

— Să te ia dracu', J! spusese blonda și oftase. În plus, ce știi tu? Poate că mama ei e și mai rea. A mea așa a fost.

Cearta continuase, dar deja drogata plecase din capătul din față al cozii, cu blugii ei lălăi și cu buzunarele puloverului de flanelă atârnând de la conserve. Esther făcuse repede un pas înainte. Conservele se cam terminaseră. Mai era una de năut și una de fasole prăjită, așa că arătase către acestea fără să spună un cuvânt. La depozitul de alimente era o femeie în vârstă care stătea acolo mai mereu. Cu un chip lipsit de orice expresie, ea scosese de sub tejghea o cutie de compot de piersici.

— Poftim, spusese ea. Am păstrat asta pentru tine. Dacă ai vreodată nevoie de ceva, să îmi spui.

Esther nu putuse nici să dea din cap, de teamă că el o privea de undeva din apropiere și că acesta era un test. Dar ochii ei se întâlniseră cu ai femeii pentru un moment și încercase să-i mulțumească cu o umbră de zâmbet. Femeia pe nume Janiece plecase când se întorsese ea, iar cea înaltă și blondă își pusese mâinile în sân și bombănea ceva. Drogata se plimba în sus și în jos pe trotuar. Dintr-odată, ridicase mâinile și începuse să urle spre cer.

Esther se grăbise spre casă, călcând adesea cu tenișii peste cearceaful în care era înfășurată. Se întreba dacă John David avea să afle că fusese plecată din casă și, dacă avea să afle, care urma să fie pedeapsa. Dacă acesta fusese vreun test, ea îl picase. Esther se gândise la Avraam din Biblie care-l pusese la încercare pe fiul său Isaac, așa cum îi spusese John David. Și Dumnezeu îl sacrificase pe Fiul Lui, pe Iisus. Mereu erau fii, niciodată fiice. Oare fiicele erau prea importante? Sau dimpotrivă?

Intrase în bucătărie, mâncase, se dusese jos, în fundul beciului și se întinsese în pat ca să aștepte noi instrucțiuni.

∵

Din pat auzise ușa din spate cum se deschisese și două perechi de picioare începuseră să se miște prin bucătăria de sus. Aproape că nici nu recunoscuse vocea lui John David la început. Era mai pițigăiată parcă și îi amintea de cineva pe care-l cunoscuse cu mult timp în urmă, un tip cu o chitară. Vorbea cu cineva și, cu toate că ea nu auzea cuvintele, tonul era prietenos.

A doua vocea care se auzea era a unei fete care avea un pas greu. Se auzise zgomotul unui scaun târșit pe hol, urmat de un strigă de durere și de un hohot de râs. Oricine ar fi fost fata, era neîndemânatică.

— Esther, urlase el în beci. Esther, vino încoace!

Ea se uitase la perucă, la cearceaful căzut de pe capătul patului… Ca și cum ar fi văzut-o, el strigase:

— Nu-ți bate capul cu lucrurile, că nu ieșim nicăieri. Vino să cunoști pe cineva.

Să cunoască pe cineva… Ea pășise cu teamă pe trepte în cămașa de noapte. O fată, poate chiar mai tânără decât Esther, stătea în bucătărie, alături de John David. Era scundă, cu un păr vopsit în negru, strâns în niște cozi de cap. Purta un tricou negru și o fustă neagră mult peste genunchi, care lăsa să se vadă niște picioare albe în șosete decolorate, ce fuseseră cândva de culorile curcubeului.

— Esther, ea este Charlotte, spusese John David.

Ea văzuse, șocată, că el își răsese barba. Îi venise în minte o chitară cu o curea brodată și o cameră cu postere pe pereți. Pielea lui care fusese ascunsă sub barbă era rozalie și arăta cam ca pielea de pui. Gura lui părea mult mai mică, cu buze subțiri, și avea o mică tăietură deasupra mărului lui Adam.

Charlotte rima cu *harlot* (târfă). Esther își ținuse ochii în pământ, dar era conștientă că Charlotte se uita la ea și devenise stresată de felul în care arăta: avea o cămașă de noapte învechită, peste niște

blugi pe care-i luase dintr-un tomberon, iar picioarele desculțe și murdare ieșeau de sub tivul zdrențuit. Se întreba chiar dacă nu cumva cămașa de noapte puțea, căci nu o spălase niciodată.

— Charlotte, Esther este nepoata mea. A stat aici o vreme.

Era din nou acea voce. Noul, dar cunoscutul John David, care-i amintea de altcineva, de demult… El se întorsese și i se adresase lui Esther cu acea voce blândă și prietenoasă care o făcea să vrea să-și acopere urechile și să cânte până ce nu mai auzea. Dar ea știa mai bine.

— Esther, Charlotte poate să folosească computerul tău pentru a-și verifica e-mailul? Este departe de casă și știu că ar aprecia asta.

Esther nu avea un computer. Știa ce i se cerea. Dăduse din cap fără să ridice ochii din pământ.

— Minunat. O s-o conduc și o s-o ajut să se instaleze în camera ta. Te superi dacă mai stai aici câteva minute?

Esther dăduse din cap și se îndepărtase de ușă. Când trecuseră pe lângă ea, Charlotte spusese:

— Mulțumesc.

Esther se uitase repede la ea și îi văzuse ochii căprui cu inflexiuni de verde și auriu. Întinsese o mână, pentru a o prinde pe Charlotte de braț.

Dar Charlotte deja văzuse ușa îngustă din spatele beciului.

— Vai, ăsta este ca un fel de culoar secret? întrebase ea.

— Adăpost de bombardament, spusese John David, urmând-o îndeaproape.

— Nu se poate!

— Casa asta a fost a bunicilor mei, zisese el. Bunicul meu a fost pilot pe un avion de luptă în Pacific. A lucrat pentru NASA din 1961. S-ar fi putut muta într-o casă mai mare în Clear Lake, dar bunica mea credea că Războiul Rece avea să se termine cu un holocaust nuclear. Era convinsă că Iisus o să curețe pământul.

Vocea lui părea că se aude de departe…

— Ea l-a convins că construiască un buncăr aici.

— Cât de tare, spusese Charlotte cu admirație.

Chiar era tare. Esther nu auzise această poveste. Gândul la bunicii lui John David îl făcea să pară, dintr-odată, foarte obișnuit.

— Nu poți face un beci la nivelul solului, dar, cu circa zece tone de beton, poți face un adăpost contra bombardamentelor.

Cuvintele i se plimbaseră prin cap… Era o lecție de istorie, predată neformal, de parcă omul care vorbea nu ar fi fost complet în afara istoriei, ca și cum nu ar fi fost divin. Ca și cum el ar fi fost doar un om care locuia într-o casă.

— Nepoata ta este așa de norocoasă! Ăsta e cel mai tare dormitor!

Vocea lui Charlotte se auzea din josul treptelor, odată cu pașii ei. În timp ce amândoi dispăruseră în întuneric, Esther înțelesese pentru prima dată ce avea să se întâmple.

Ea înțelesese pentru prima dată că asta i se întâmplase și ei.

Se chircise pe canapea și își pusese mâinile pe urechi, dar tot auzea. Nu erau cuvinte, doar vocea lui Charlotte, care era tot mai ascuțită și se auzea tot mai tare, apoi o bufnitură și încă o bufnitură, ceva care căzuse pe podeaua de beton, țipete înăbușite, zgomote de pași pe podea, care păreau a încerca să prindă ceva. Un moment scurt de liniște. Ceva greu care era târât, apoi sunetul acela pe care-l recunoscuse imediat ca fiind cel de bandă adezivă ruptă dintr-o rolă.

∵

John David apăruse în capătul scărilor, arătând foarte obosit, și aruncase un braț de haine pe podea. Umpluse o găleată de plastic cu apă și i-o dăduse lui Esther.

— Spal-o, spusese el.

Concubinele o spălaseră, o parfumaseră și îi împletiseră părul.

Buretele era unul nou, albastru, de bucătărie, moale pe o parte și aspru pe cealaltă. Găleata era neașteptat de grea și se clătinase un pic când o ridicase, așa că niște apă se vărsase peste pantofii lui.

El mersese la canapea ca să se întindă. Exercițiul îi epuizase, îl sleise de electricitatea emoțională, pe care, de regulă, o emana în valuri. Întins acolo, cu ochii închiși, părea mai mic. Făcuse un pas către el, dar el își pusese brațul peste ochi și se întorsese cu spatele la ea. Peste niciun minut, deja sforăia.

Se întrebase ce făcea el oare aici, sus, în toate dățile când ea tremura jos, în camera ei. Dormea pe canapea? Își făcea un sandvici? Aceste gânduri o umpleau de spaimă… Se întorsese și se îndreptase către ușă. Trecuse peste grămada de haine care arăta ca o păpușă aruncată. Bluza neagră era pe jos, pe dos, așa încât imaginea de pe piept era doar o încrengătură de cusături, literele fiind invers și de necitit. O luase în jos pe trepte.

Înainte să o vadă pe Charlotte, îi simțise mirosul. Făcuse pe ea. Apoi ochii i se adaptaseră la întuneric și silueta albă începuse să prindă contur. Charlotte era goală pe jos. Mâinile îi erau legate cu bandă adezivă la spate. Picioarele îi erau și ele legate cu bandă adezivă și arătau ca o coloană argintie. În lumina palidă, părea că picioarele îi fuseseră tăiate mai jos de genunchi, tălpile stând lângă ea ca o pereche de tenișI. O bucată de bandă adezivă era lipită pe partea de jos a feței ei rotunde, o mică umflătură arătând locul în care era gura. Avea ochii închiși.

Concubinele o spălaseră, o parfumaseră și îi împletiseră părul.

Esther îngenunchease, simțind răceala betonului. Pusese găleata și buretele pe podea aproape de ea și așteptase.

Era prea mult. Voia să se ducă sus, la John David, și să îi spună că nu poate face asta.

Esther se apropiase de trupul de pe jos în genunchi, încercând să nu se uite la el, și simțise cum lacrimi fierbinți îi curgeau din ochi. Întinsese o mână și se apropiase și mai tare de locul în care cercuri roșietice pătau pielea albă și moale a abdomenului. Luase buretele și îl înmuiase în apa care, la început, fusese călduță, dar acum se răcise aproape complet. Având grijă să țină departe de Charlotte partea aspră a buretelui, șterse cu partea moale vânătăile care întinau albul abdomenului, de parcă apa putea să le șteargă.

Ochii fetei se deschiseseră brusc.

Esther se speriase și se trăsese înapoi.

Charlotte nu putea să țipe, așa că doar gemea în banda adezivă lipită pe gura ei, ridicase capul și dăduse din el înainte și înapoi, șuvițe din părul ei mult prea negru desprinzându-se din codițe și căzându-i peste ochi. Se întorsese pe o parte și dăduse din picioare până ce reușise să o lovească pe Esther peste genunchi.

Esther gemuse și dusese mâna la genunchi. Impactul loviturii o dezechilibrase însă pe Charlotte, care căzuse pe spate și se lovise la cap, rămânând nemișcată.

Esther luase buretele care aterizase aproape de picioarele ei.

— O să te spăl, o asigurase ea pe Charlotte. Nu o să te doară.

Concubinele o spălaseră, o parfumaseră și îi împletiseră părul.

— Trebuie să te spăl, spusese ea. Trebuie să fii curată.

Fata începuse să dea iar din picioare, dar mai încet de data asta, de parcă furia inițială o obosise, opintindu-se în picioare ca să se întoarcă, dar ținând capul nemișcat. Încă întinsă pe jos, se mișcase în sensul acelor de ceasornic câțiva centimetri, ca un pește prea gras într-un helești. La fiecare minut sau două, se oprea și stătea liniștită puțin. Apoi începea din nou. Când reușise

să se întoarcă cu spatele la Esther, se oprise și rămăsese complet nemișcată.

Esther se ridicase și se mutase în cealaltă parte, ca să-i vadă fața lui Charlotte, întrebându-se dacă aceasta avea să încerce din nou să scape. Dar Charlotte părea că se uită la ceva.

Esther îngenunchease și pusese capul cam acolo unde era și al lui Charlotte, apoi se uitase. Și atunci le văzuse. Capacele adunate pe podea, ca și cum s-ar fi ascuns sub pat.

Nu, ca niște gunoaie.

Și miroseau a gunoi. Toată încăperea mirosea așa. Duhnea un miros greu, pe care Esther nu-l remarcase până atunci. Ea dormise pe un maldăr de gunoi. I se întorsese stomacul pe dos. Se uitase la camera mică fără fereastră. Nu era un beci. Nu poți avea beciuri la nivelul solului. O închisoare. O cameră de tortură. Patul era acoperit cu o pătură, întreaga ei lume era așa de mică…

Se uitase din nou la Charlotte. Știa că ea nu avea ce să caute acolo. Nu s-ar fi adaptat la această atmosferă. Ar fi stricat totul. Stricase deja totul. Întorsese camera pe dos, o schimbase cumva. Era precum acel tricou întors pe dos. Esther aproape că putea să citească un mesaj ce trecea prin materialul subțire al realității ei, dar literele erau inversate și nu aveau sens. Ea trebuia să îndrepte totul.

Trebuia să scape de Charlotte și știa și cum. Avea să fie un păcat, dar John David îi spusese adesea că era o păcătoasă.

∵

Esther mersese sus. John David stătea nemișcat pe canapea și ea fusese uimită de cât de pașnic părea. Cu fața lui proaspăt rasă și nemaiavând avantajul înălțimii asupra ei, părea mai mult un băiat decât un bărbat. Așa cum își amintea, avea acolo mărul lui Adam, la care se tăiase când se răsese.

Se tăiase.

Deci exista o lamă în casă!

Cel mai logic loc era în baia care era legată de dormitorul lui John David, dar ea nu intrase acolo niciodată. Toate dormitoarele erau zonă interzisă, așa că simplul fapt că pășise pe holul lung și întunecat îi dădea fiori de disconfort. Văzuse doar bucătăria și buncărul, cu toate că îi era permis să folosească acea jumătate de baie în locul toaletei mici de metal din buncăr, care avea nevoie de multe găleți cu apă ca să funcționeze. Atunci când se uitase în dormitoarele de la capătul holului, înțelesese că această casă era una obișnuită, chiar confortabilă. Paturile erau cu saltele și așternuturi. Erau lămpi, covoare și tapet – într-o cameră, era unul cu flori, alta era aurie. Pe noptieră, în camera nefolosită, erau un cerb de bronz, o cutie de șervețele cu un milieu cu volănaș peste ea. Partea de sus a șervețelului alb ieșit din cutie era acoperită de praf și pânze de păianjen pluteau în aer.

Dormitorul lui John David arăta cam la fel. Ea și-l imaginase dormind pe o bucată de scândură, dar el avea un pat matrimonial, așezat sub o pictură cu un peisaj dintr-un loc cu munți care era cât se poate de diferit de Houston. Dulapurile din dormitor încă păstrau dezordinea bunicilor. În partea de jos erau tot felul de sticle mai mult sau mai puțin goale. Erau unele mici, cu vârf ascuțit, de picături pentru ochi sau pentru urechi. Erau tot felul de folii de medicamente. Erau cutii pe care erau trecute niște zile ale săptămânii. Nimic util.

Când se întorsese ca să plece, remarcase ceva: un coș de gunoi în spatele ușii. Sub un maldăr de șervețele și de ață dentară, văzuse ceva care licărea.

∵

Se uitase la Charlotte, ai cărei ochi erau împăienjeniți de lacrimi, sprâncenele ei negre erau ușor ridicate, iar bărbia i se încrețea sub banda adezivă. Esther dusese un deget la buze.

— Șșșt, o avertizase ea.

Apoi îi smulsese banda adezivă de la gură.

Se holbaseră una la alta. Ochii lui Charlotte erau așa de mari, că, pentru un moment, tot restul feței ei parcă dispăruse, iar Esther avusese impresia că se uita în oglindă, privind în propriii ochi. Luase o mână de șervețele din buzunar și începuse să le înfășoare cu grijă, până ce simțise că poate să țină lama în mână: o chestie mică și periculoasă. Un păcat.

Ea îi arătase lui Charlotte lama și-i spusese:

— Stai locului.

Banda adezivă de la încheieturile lui Charlotte era strânsă în falduri groase și pline de transpirație. Pe când încerca să taie banda adezivă, Esther simțise opoziția fetei față de John David, față de spelunca în care erau, chiar și față de ea. Tensiunea era aprinsă în încheieturile lui Charlotte. Charlotte se luptase cu John David. S-ar fi luptat și singură. Nu s-ar fi oprit din luptă.

Julie, târfa aia inutilă, stătuse nemișcată, fără să lupte. Numele care îi veneau în cap lui Esther se rostogoleau unul după altul, zăpăcind-o. Cu fiecare mișcare a lamei, se libera încă puțin – dar cine se elibera? Charlotte? Esther? Sau cealaltă fată? Ea continuase să taie, auzind protestul moale al benzii adezive care scârțâia la contactul cu lama absurd de mică, în timp ce ea o mișca răbdător înainte și înapoi. Banda se lipea de lamă uneori, așa că ea trebuia să se oprească și să o dezlipească. După o eternitate, ultimele fibre de pe o parte a benzii cedaseră. Charlotte se îndepărtase de ea, își răsucise mâinile și trăsese de ele așa de tare încât pielea i se înroșise, dar se eliberase. Brațele ei erau uimitor de puternice, deși erau scurte și subțiri, dar Esther știa că probabil o dureau pentru că stătuse cu ele legate la spate.

Charlotte era cea mai curajoasă și mai puternică fată pe care o văzuse. În ochii lui Esther erau lacrimi când începuse să-și scoată cămașa de noapte, peste cap, pe față, așa cum era.

— Poftim, spusese ea.

Charlotte luase cămașa de noapte caldă și o pusese pe ea, fără să se uite la Esther. Apoi întinsese mâna după lamă și începuse să taie banda de la picioare. Esther luase cearceaful de la piciorul patului și și-l pusese pe ea, prinzându-l sub brațe. Mai purtase acest cearceaf de multe ori.

— Ajută-mă! Scoate asta, spusese Charlotte, și Esther începuse să desprindă bucățile de bandă adezivă tăiată, în timp ce Charlotte continua să taie.

— Bine, spusese ea. Eu plec dracului de aici. Iar tu o să mă ajuți sau te tai cu asta. Întinsese lama către Esther. E clar?

Esther dăduse din cap cu un zâmbet. Ea știa că, de fapt, Charlotte nu i-ar fi făcut rău.

— Cum te cheamă? întrebase Charlotte.

— Esther.

— Ăsta e numele tău real?

Esther se gândise la asta, dar Charlotte deja se ridicase în genunchi.

— Ăla e un dement, spusese Charlotte. Haide, spune-mi numele tău adevărat.

— Numele meu e Esther.

— Pe dracu'! spusese Charlotte și cu o smucitură tăiase ultima bucată de bandă adezivă. În timp ce dezlipea banda și se ridica în picioare, lama căzuse pe jos. O mișcare a piciorului lui Charlotte azvârlise lama ca pe o frunză, iar aceasta se oprise într-o denivelare a betonului.

215

— Haide… Uite, tu m-ai ajutat. Ai curaj. O să plecăm de aici! Cum te cheamă?

Julie începuse să vorbească, dar Charlotte nu se mai uita la ea. Se uita la ceva din spatele ei și deschisese gura.

15

În sala de vizite de la închisoarea Harris County este un vacarm infernal. Nu există receptoare pe care să le poți folosi pentru a comunica prin geamurile de plexiglas despărțitoare, iar microfoanele abia dacă mai funcționează, așa că vizitatorii, mulți cu copii după ei, nu au ce face decât să urle prin geam. După vizita lui Tom îi spun să nu mai vină și, pentru numele lui Dumnezeu, să nu o lase nici pe Julie să vină. O sun în schimb pe Jane. O dată pe zi, dimineața, formez numărul ei de telefon folosind un cont extrem de scump și o ascult cum vorbește până ce mi se termină cele 15 minute și convorbirea se întrerupe. Ea pare extrem de normală. Îmi povestește despre cursurile de vară de machiaj, se plânge în legătură cu terminatul referatelor și îmi spune că vrea să se înscrie în liga de kickball. E ca și cum infracțiunea mea ar fi rupt un baraj, iar Jane îmi dă acum toate detaliile pentru care altă dată mă punea să muncesc din greu ca să le aflu. Sunt detalii ale unei vieți extrem de obișnuite, doar superficial rebelă, la nivelul vopsitului de păr. În trecut, nevoia ei de a se defini tot timpul în raport cu cineva dispărut, deci perfect, o zăpăcea existențial. Acum, că are o persoană reală cu care să se compare, nu pare a mai avea nevoie de gesturi măreațe. Din câte îmi dau seama, îi merge foarte bine.

Este un pic obositor să o asculți, dar îmi răsplătește anii de neglijență neîntrebându-mă nimic despre mine, nici măcar ce mai fac, ceea ce apreciez. Nu întreabă nici despre Julie. Tom mi-a spus că ea și Julie își scriu des e-mailuri.

(„Normal că am știut că e ea”, a spus Jane când mi-am adunat curajul să o întreb, vorbind pe un ton care sugera că nu sunt o mamă rea, ci doar proastă. Când i-am amintit că ea fusese cea care-mi spusese despre faptul că Julie mințea în

legătură cu mobilul, a spus: „Nu văd ce importanță are asta. Și eu mint mereu, dar sunt tot eu!”)

O parte mică și singuratică din mine e supărată că Jane nu s-a oferit să vină, dar zilele lungi de gândire m-au convins că ea vrea ca eu să îi cer și, până ce eu nu o să mă mai tem că o să refuze, suntem în impas.

Între timp, nu pot spune că nu mă bucur să trăiesc prin Jane. Ce incitant este să sfidezi așteptările lumii, chiar împlinindu-le clișeu după clișeu. Toată viața m-am uitat în stânga și în dreapta și am găsit numai drumurile bătătorite ale gândurilor mele care mă închideau ca într-un cerc. Poate că acesta este un efect secundar alt studierii romanticilor, acei fetișiști ai originalității care inventaseră două secole de platitudini. Poate că de aceea nu pot să reacționez normal față de cei care mă iubesc și pe care îi iubesc. Dar încerc să fac asta cu Jane. Ascult, îmi imaginez fiecare lovitură cu piciorul a unei mingi ude și, la finalul fiecărei convorbiri, simt cum celula de închisoare cu lumină fluorescentă mă apasă și mai tare pe umeri.

∵

Au fost martori – un cuplu de adolescenți care venise să se sărute lângă fântână în seara aia. Tânărul are cazier, așa că nu va putea depune mărturie, dar tânăra va declara că, deși nu ne putea vedea pe mine și pe Julie de acolo de unde era, vedea foarte bine victima care implora să nu fie ucisă. Ea auzise o împușcătură și îl văzuse căzând în apă, dar nu sunase la 911.

Eu am fost cea care a sunat.

Spre norocul meu, judecătoarea desemnată pentru cazul nostru extrem de mediatizat este o fostă procuroare, cunoscută pentru felul în care își urmărea cazurile prin tot hățișul de apeluri, care era vădit de partea procuraturii și care accepta depoziții ce-i acuzau pe inculpați chiar dacă înainte le exclusese. De asemenea, este foarte vocală în ceea ce privește relația ei cu Iisus și,

dacă ar fi să ghicesc, aș spune că Chuck Maxwell probabil că făcuse o donație în campania ei pentru postul de judecător. Gândul că un profesor universitar va putrezi într-o închisoare cunoscută pentru abuzuri, și poate că va fi convinsă de mâinile colegelor de celulă să accepte o înțelegere, cred că îi place judecătoarei Crofford la fel de mult ca și procuraturii, care depune hârtie după hârtie ca să amâne audierea pentru cauțiune, folosind orice scuză, de la imaginile cu Julie care îi șoptea ceva la ureche lui Maxwell, până la sentimentele publicului inflamat de scandalosul atac asupra unui stâlp al comunității.

Este adevărat că închisoarea e murdară, supraaglomerată, umilitoare și cumplit de plictisitoare – nu ai dreptul la apeluri telefonice, nu primești scrisori decât limitate ca lungime și intens cenzurate, iar procesul legal pentru a obține o singură carte poate să dureze luni în șir. Aș da mulți bani să am ceva de citit, ca să-mi iau gândul de la mediul înconjurător deplorabil. Dar, dacă Crofford își imaginează că restul pușcăriașelor o să mă hărțuiască, se înșală. Femeile mă lasă în pace. Cred că s-a răspândit destul de repede vestea că l-am împușcat pe cel care mi-a răpit și violat fiica.

Acesta este zvonul care s-a răspândit. A demonstra că s-a întâmplat este mult mai greu, desigur, iar ideea de autoapărare se bazează pe asta. La secția de poliție i-am implorat să compare ADN-ul lui cu cel găsit la locul crimei în River Oaks, și mi-am folosit dreptul de a da un telefon pentru a-i lăsa un mesaj lui Alex Mercado. Trebuie să recunosc că, deși eu văd asemănarea cu Maxwell în ceea ce privește sprâncenele și ochii lui albaștri, în rest predicatorul cu barbă nu prea seamănă cu descrierea făcută la zece ani de Jane pentru desenatorul poliției, aceea a unui tip slab, cu coadă și hanorac cu glugă.

Și apoi, mai este și ceea ce spune Maxwell, anume că eu și Julie îl șantajam.

Da, Maxwell este foarte viu, nu pentru că eu nu m-aș fi străduit să nu mai fie. L-am împușcat în umăr și el a căzut pe spate în apa mică, înainte ca eu să-mi dau seama că acel glonț nu avea să-l ucidă. Spre binele meu, pentru că, dacă mi-aș fi dat seama imediat, nu am dubii că aș fi continuat să trag până ce nu mi-ar mai fi rămas gloanțe. Mă bucur că nu am făcut asta, și nu pentru că am impresia că moartea lui Maxwell ar fi fost o mare pierdere pentru lume. Nu este nici măcar pentru că prefer să-l văd umilit, expus și închis pe viață mai degrabă decât ucis. Dacă ar fi murit de mâna mea, procurorii ar fi cerut pedeapsa capitală – în Texas, chiar și o moarte accidentală care se produce în timpul comiterii unei infracțiuni poate duce la pedeapsa capitală, iar șantajul este o infracțiune. Atunci când am apăsat pe trăgaci, păstrarea propriei vieți nu era foarte importantă pe lista mea de priorități.

Dar acum, totul este diferit, pentru că o am pe fiica mea.

Aș vrea să spun că s-a întâmplat totul într-o clipă, dar pe când eram acolo, în mijlocul fântânii Water Wall, cu arma îndreptată către Chuck Maxwell, am văzut-o pe Julie, cea de 13 ani, în Julie, fata de 21 de ani, ca într-un poster la care te-ai uitat săptămâni în șir și care, dintr-odată, pare că se schimbă. Dar asta nu era corect, pentru că eu o văzusem mereu acolo, de la bun început, din momentul în care apăruse în pragul casei. Am știut, doar că nu am *crezut.* Minciunile și situațiile în care fusese evazivă mă ajutaseră să fiu bănuitoare și îmi dăduseră ceva concret pe care să mă concentrez. Noua mea versiune pentru Julie era ca o iluzie optică a unei siluete proiectate de lumina unei lumânări aflate între două profiluri. Imaginați-vă două chipuri – Julie de atunci și Julie de acum – care se priveau una pe alta peste o mare de durere. În tot acest timp, nu am văzut decât forma urâtă dintre ele. Spațiul negativ al traumei.

Nu am vorbit cu Julie de când am fost arestată, așa că încă nu știu ce este în gaura neagră, dar sunt gata să accept ceea ce este dincolo de ea. Julie, înainte, Julie, după.

∵

La audierea preliminară, procurorii cer ca data procesului să fie amânată. La început, cred că este o nouă intimidare – să mă țină și mai mult în starea asta de fierbere dar apoi aud cuvintele „victima crimei din River Oaks" și știu că Alex Mercado trebuie să fi primit mesajul meu. Avocata mea cere din nou eliberarea pe cauțiune cât timp se investighează legătura dintre Maxwell, Julie și Charlotte Willard, fata de 13 ani care dispăruse din casa ei de la granița statului Louisiana, în parohia Beauregard, la circa șase luni după dispariția lui Julie. Este Charlotte Willard, al cărei ADN s-a potrivit cu cel al resturilor din buncăr, iar proprietara casei era bunica lui Maxwell. Îmi imaginez că Alex mi-a lăsat mesaje în legătură cu asta pe telefon, dar va trebui să mai aștept până ce o să le verific. Îmi amintesc că Julie a numit acel loc: *vechea noastră casă.* Alex se înșelase crezând că Julie e moartă. De fapt, el confundase fetele – cine scăpase și cine murise. Se putea să fie oricum. Mă gândesc din nou la fotografia aceea cumplită, și oroarea a ceea ce i se întâmplase acelei fete care nu era fiica mea mă sufocă. Plâng pentru mama ei și îmi doresc din nou ca împușcătura mea să-l fi ucis.

Judecătoarea refuză din nou eliberarea pe cauțiune, dar avocata mea pare optimistă. Pe hol, îmi spune despre o postare pe un blog anonim, scrisă de o fată care susține că a fost violată la Gate de Maxwell și care spune că mama ei a fost exclusă din biserică pentru că depusese plângere. O fostă membră a Bisericii Metodiste Springshire, aceasta dându-și un nume, susține că Maxwell a fost concediat dintr-o poziție de conducere pe care o deținuse puțin timp la grupul de tineret cu nouă

ani în urmă, după ce o violase pe fiica ei. Ambele femei au fost împiedicate să depună mărturie de către avocații de la Gate.

Dar deja și fiicele altora începuseră să vorbească.

∵

Ca pușcăriașă la Harris County, nu pot să primesc apeluri telefonice, scrisori necenzurate sau cărți neaprobate, dar am acces nelimitat la documentele legale ale procesului meu. La următoarea noastră întâlnire, avocata mea îmi dă un dosar gros:

— Este transcrierea depoziției, spune ea. Cred că ar trebui să citești asta, Anna.

Orice îmi distrage atenția este bine-venit și exact asta îi spun și ei. Ea oftează.

— Trebuie să te avertizez că ceea ce este acolo nu e ușor de citit. Răsfoiesc dosarul care pare să conțină sute de pagini de întrebări și răspunsuri. Văd mai multe nume subliniate cu galben. Simt un val de oripilare.

— Astea sunt victimele lui Maxwell?

— Nu, spune ea. Doar una…

încă pare a fi altcineva.

Ea este eu, eu sunt ea. Nu vreau să spun că nu știu asta.

Poate că îmi este doar rușine. Julie pare a fi o tâmpită. Avea un prieten imaginar atunci când era foarte mică. Un cal dintr-o carte. Nu mai știu care. Un cal alb cu o coamă argintie. Pe când mergea cu autobuzul școlar la școala primară, se uita pe geam și-și imagina că acel cal alerga pe lângă autobuz. Pe ascuns, făcea gesturi ca și cum i-ar fi dat zahăr. Era mai mult decât o imaginație. Ea aproape că-l vedea.

Și *eu* aproape că-l vedeam. Eram eu. Trebuie să spun povestea lui Julie ca și cum ar fi a mea. De dragul ei, o să încerc.

∵

Cred că aveam vreo cinci ani atunci când am întrebat-o pe mama cine e Dumnezeu.

Aceasta este una dintre primele amintiri ale lui Julie. Dintre primele *mele* amintiri.

Ea a râs și a spus:

— E un tip…

Iar când am întrebat-o unde locuiește, mi-a spus:

— Probabil că în San Diego.

Apoi mi-a spus să merg să-l întreb pe tata.

L-am întrebat, dar nu mai țin minte ce mi-a spus. Îmi plăcea ideea că Dumnezeu e în San Diego, pentru că acolo se retrăseseră bunicul și bunica – ceea ce cred că fusese și gluma, cu cât era mai bine acolo față de Houston. La acea vreme, știam că era o glumă undeva în răspunsul ei, dar nu înțelesesem unde. Știam că râdea, dar eu credeam că râdea de mine.

În orice caz, în acea vară – sau poate că înainte, nu mai știu – am mers în San Diego, în vizită la bunicul și bunica. Ei aveau niște găletușe în formă de castele cu care, dacă le umpleai cu nisip ud și le

răsturnai, puteai să faci niște turnulețe ce aveau turle ascuțite și ferestre. Îmi amintesc chiar că mi-a intrat nisip în ochi când am încercat să mă uit pe una dintre ferestre și că m-a durut rău. Tata m-a ajutat să mă spăl, ca să iasă nisipul din ochi, și după ce am terminat de plâns, mi-a spus:

— Este mult mai distractiv să-ți imaginezi ce e în interior.

Și așa am și făcut. Când Jane a lovit cu pumnul unul dintre turnuri și castelul s-a prăbușit, deja nici nu îmi mai păsa. Construisem unul în mintea mea și era mult mai bine, pentru că nimeni nu putea să-l distrugă.

Nu spun că toate astea au vreo legătură cu ceea ce s-a întâmplat mai târziu. Pomenesc de ele doar ca să înțelegeți că Julie avea o oarecare istorie. Ea voia să creadă că există ceva în fiecare castel, chiar dacă îl făcuse chiar ea și era doar din nisip. Voia să creadă că Dumnezeu era un om frumos care trăia alături de bunicii ei frumoși pe o plajă frumoasă și că poate, într-o bună zi, puteau să trăiască cu toții într-un frumos castel imaginar.

În aceeași călătorie, tata mi-a spus că sticla se face din nisip topit. Cum putea fi mai greu să crezi în Dumnezeu decât să crezi așa ceva?

∵

Încerc încontinuu să găsesc acel *înainte.* Dar când ți se întâmplă așa ceva, nu mai există niciun *înainte.* Tot ce a fost înainte se anulează. Și dacă nu mai există acel înainte, nu mai există nici ordinea în care să spun lucrurile, ca să aibă sens, și nu mai are rost să aleg un loc și nu altul.

Aș începe cu rușinea, dar totul ajunge acolo în cele din urmă. Așa că nu are rost să mă grăbesc, cred.

L-am cunoscut pe Charlie la școală, în vara de după clasa a șaptea, când am mers la biserică cu Candyce.

Nu știu dacă părinții mei își mai amintesc de Candyce. Ea avea mereu niște funde mari în păr,

pe care i le făcea mama ei cu ajutorul pistolului de lipit, asortate la haine. Julie era un pic invidioasă pentru ele… Adică, eu eram geloasă. Nu cred că mie mi-ar păsa de asta, dar lui Julie îi păsa. Mama lui Candyce îi cumpăra haine frumoase și îi făcea funde care să se asorteze cu ele. Mama mea doar se uita la mine cu buzele strânse când eram îmbrăcată cu haine frumoase. Ea este foarte serioasă. Este profesoară.

În fine… Am fost la școala de duminică pentru prima dată cu Candyce și el era acolo – nu Chuck Maxwell din articolul pe care l-am găsit după mulți ani, nici măcar John David, ci doar Charlie, care avea o chitară cu care acompania clasa pentru o jumătate de oră de cântece. Îmi plăcea școala, dar asta era ceva diferit. Era un copil la școală care… Nu știu cum ar trebui să-i spunem acum, dar în clasa a șaptea îi spuneam „retardat” și aruncam cu cartofi prăjiți în el la cantină. Numele lui era Jason. La școala de duminică, Jason stătea în față cu copiii foarte tari și nimeni nu se lua de el. Nici chiar băieții. Părea fericit și cânta și gesticula în ritmul cântecului. Era ca și cum ar fi avut prieteni. Charlie îi făcea pe toți să se simtă așa.

În rest, biserica mă cam zăpăcea. Holurile erau pline de imagini cu scene din Biblie: femei care puneau copii în coșuri și le dădeau drumul pe râu, femei care cărau găleți cu apă pe cap, femei care îi spălau picioarele lui Iisus… Dar predicile erau mereu despre trafic, despre televiziune sau despre vreun articol din *Newsweek,* ceea ce părea să nu aibă nicio legătură cu imaginile și cu imnurile și nici cu ceea ce citeam din Biblie. Eu și Candyce nu mai eram atente și ne scriam tot felul de bilețele pe buletinele de la biserică și făceam mici benzi desenate cu bule în care erau dialoguri. Părinților ei nu le păsa atâta vreme cât ea stătea cuminte.

După slujbă, eu și Candyce ne luam de mână și mergeam în sala de clasă pentru școala de

duminică. Sala avea canapele, un ecran și postere pe pereți care arătau ca niște graffiti, doar că erau cu versete din Biblie. Nu era nicio predică la școala de duminică, ci doar niște cântece tâmpite și ceea ce Charlie numea „adevăratul dialog”, când stăteam pe jos în cerc.

Uneori, începeam cu un verset din Biblie, dar foarte curând copiii au început să vorbească despre problemele lor. Mare parte dintre probleme aveau legătură cu fetele: ce purtau, cu cine dansau, dacă erau evlavioase și cât de evlavioase erau și cât de tare conta. Într-o săptămână se vorbise doar dacă era în regulă ca o fată să mintă și să spună că îi plac hainele prietenei ei, dacă ei nu-i plăceau. Îmi amintesc că un tip dintr-a opta voia să iasă cu o fată evreică și, timp de o oră, se discutase dacă evreii ajungeau sau nu în iad și, dacă ajungeau acolo, dacă era treaba lor să ducă cu el mesajul lui Iisus. Unii copii își făceau griji pentru crucile de argint James Avery care erau foarte populare și dacă fetele trebuia să le poarte și dacă le purtau doar de fițe.

Stăteam și priveam de pe margine. În casa noastră, mama era atotștiutoare, iar tata putea răspunde la orice întrebare într-un mod în care să înțeleg și eu răspunsul. Dar se pare că erau întrebări la care nici nu știam că trebuie să primesc un răspuns, că exista o lume într-o cu totul altă dimensiune și părinții mei nu păreau a ști nimic despre asta. Se părea că sunt lupte peste tot în jurul meu, că fiecare cuvânt și acțiune aveau un sens mai profund și că până și bijuteriile pe care le purta cineva aveau legătură cu ceva numit „mântuire”.

Charlie nu se amesteca mereu. El stătea pe jos și asculta, dând din cap când discuțiile deveneau mai aprinse. Apoi, spre finalul orei, începea să vorbească și toată lumea tăcea. El ne spunea că Dumnezeu ne vede și că El ne iubea mai mult decât ne-am putea iubi noi vreodată, și că tot ceea

ce trebuia să facem noi era să fim demni de dragostea Lui. Iisus, ne spusese el, devenise om pentru a înțelege cum este. El a înțeles ce greu este să nu păcătuiești și plătise prețul suprem în locul nostru. Ora s-a terminat.

Cu alte cuvinte, Charlie nu ne dădea niciun răspuns.

Candyce se bucura să-mi dea ea răspunsurile pe care nu ni le dăduse Charlie.

— Să nu te superi, spusese ea pe când mergeam pe hol, după slujbă, dar Biblia spune că părinții noștri vor ajunge în iad.

În acea zi am plâns după școala de duminică. Îmi era așa de rușine, că nici nu reușisem să răspund atunci când Charlie mă întrebase dacă vreau să mai rămân ca să stăm de vorbă. Dar dădusem din cap că „da”.

∵

Nu mai exista „înainte”. Totul în amintirea mea este așa de mult influențat de ceea ce s-a întâmplat, ca o fotografie veche în care nuanțele sunt anapoda. Felul în care se oferise el să mă conducă acasă după ce Candyce își dăduse ochii peste cap și spusese că părinții ei ne așteptau, așa că aș face bine să mă grăbesc. Zâmbetul lui când ne-a spus că nici eu și nici Candyce nu ar trebui să le spunem părinților noștri că mă va duce el acasă, pentru că ar trebui să depună o grămadă de hârtii pentru asigurări. Asigurarea lui, înainte să iasă Candyce din încăpere, a fost că era dispus să riște, pentru că eu eram specială.

De fapt, nu a spus asta, dar a sugerat-o. Eram specială. Eu, Julie, copilul nedus la biserică al unor părinți neduși la biserică, la propriu. Nici măcar genul care să meargă de Paște și de Crăciun, ci părinții care nu mergeau chiar niciodată la biserică.

Când eu și Charlie am rămas singuri în biroul lui cu ușa întredeschisă și eu l-am întrebat dacă Dumnezeu îmi putea condamna părinții și pe Jane să ajungă în iad, el mi-a spus că va ajunge în iad

oricine încerca să facă treaba Domnului, pentru că asta nu era corect și pentru că numai El putea judeca.

— Dar nu e corect nici să nu crezi în Dumnezeu, am spus eu. Biblia spune că trebuie să crezi în Iisus.

— Tot Biblia spune că e mai simplu să treci o cămilă prin urechile acului, decât să ajungă în rai un om bogat, a spus el atunci cu un surâs. Nu știam dacă noi eram sau nu bogați, dar știam sigur de Candyce că era. Dormisem de destule ori la ea acasă.

El a mai spus că nu conta dacă mai era cineva condamnat, ci dacă tu erai salvat. A spus că aveam mare curaj să vin singură la biserică. A mai spus că avem un suflet de căutător.

Toată viața, de când mă știu, am urât ideea că nimeni nu poate să știe ce gândește celălalt. Faptul că nimeni altcineva nu putea să fie în mintea mea mi se părea o mare singurătate. Îmi doream să fie ceva care să facă să dispară aceste limite. Ceva așa de mare, încât să fie ca o magie care să străbată pământul și să-i conecteze pe toți și toate.

Când Charlie vorbea cu mine, vedeam cum dispar limitele.

Acum văd cum se îngustează distanța aceea ce oferă siguranță.

∵

Charlie m-a dus acasă de trei ori. De fiecare dată, m-a lăsat în parcarea de la CVS, de pe Kirkwood, iar eu îmi luam ceva ieftin, o bomboană sau o revistă, ca să am o explicație pentru motivul pentru care Candyce mă lăsase acolo. Aveam toate răspunsurile pregătite, dar mama nu m-a întrebat niciodată. Era primăvară și ea avea treabă în grădină când veneam eu acasă cu punga de la CVS. Presupun că nu se întrebase niciodată cât era de incomod să mergi patru străzi cu pantofii de biserică.

În parcarea de la CVS, discuțiile mele cu Charlie deveneau mai profunde decât cele din micul lui birou de la biserică, unde secretara tot intra ca să facă niște copii xerox. În parcarea de la CVS, el mi-a spus că nu era așa de sigur că crede în iad. Mi-a spus că toată lumea vrea o carte cu reguli, că toți vor un manual cu instrucțiuni. Vor să li se spună ce să facă. Dar Iisus venise ca să distrugă toate astea. Iisus venise ca să șteargă regulile scrise pe acele table de piatră și să le scrie în inimile noastre. Mi-a spus că Iisus vrea ca noi să simțim ce este corect atunci când ne rugăm Lui.

— Dumnezeu L-a trimis pe Iisus aici ca om, a spus el, ca să ne învețe cum să fim oameni.

Mâna lui era pe spătarul scaunului meu și am simțit mirosul lui de aftershave și am văzut că avea ochii albaștri și că genele lui blonde erau mai lungi decât credeam eu.

— Să nu uiți asta niciodată, mi-a spus el. Și nu am uitat. Oamenii te vor dezamăgi mereu. Candyce o să te dezamăgească. La fel și părinții tăi. Numai Dumnezeu va fi mereu alături de tine.

Am dat din cap, uitându-mă în ochii lui. Degetul lui mare îmi atingea umărul ușor. El luase mâna de pe spătarul scaunului și reîncepuse să respire normal.

Și eu îmi ținusem respirația.

În dormitorul meu, mă schimbasem de hainele de biserică, dar, în loc să merg jos, mă băgasem în pat, sub cearceafuri.

Dumnezeu L-a trimis pe Iisus aici ca om, ca să ne învețe cum să fim oameni.

Pe cine trimisese Dumnezeu ca să mă învețe să fiu femeie? Oare pe Charlie?

∵

Când m-am dus la școala de duminică săptămâna următoare, el nu mai era.

Una dintre veteranele bisericii, o femeie de vreo 50 și ceva de ani, era cea care ținea cursurile de la școala de duminică. Ea ne-a spus că, din motive

personale, Charlie trebuise să plece. Era puțin probabil să se mai întoarcă pe postul pe care fusese, ne-a spus ea. Deja începuseră să caute un alt pastor și, între timp, la școala de duminică aveau să predea membrii comitetului pentru Educație Creștină.

— Putem să ne luăm rămas-bunde la el? a întrebat cineva.

— O să aduc o felicitare și o putem semna cu toții, a spus Candyce.

— Ar fi frumos, spusese doamna în vârstă. Acum, luați-vă Bibliile și deschideți la Corinteni, capitolul 13.

Chiar și eu știam acel verset. Era imprimat pe buletinele de la biserică și brodat pe tapiseria din săli. Dar, de data asta, cuvintele parcă erau pentru mine: *Dacă am o credință ce poate să mute munții, dar nu am iubire, nu sunt nimic.*

Charlie spusese că nu o să mă dezamăgească. Și avusese dreptate.

De când nu mai era Charlie, biserica devenise foarte plictisitoare și încetasem să mai dorm la Candyce acasă. La școală, intrasem în echipa de atletism. Nu eram o bună alergătoare la viteză, dar puteam alerga pe distanțe lungi și puteam să sar peste obstacole sau să mă arunc în nisip cu picioarele înainte. Când m-am uitat în jur la fetele cu care aveam să mă antrenez toată vara, toate stând pe teren cu picioarele slăbănoage ieșindu-ne din niște pantaloni scurți de nailon, am știut că nu mai aveam nevoie de Candyce, de biserică sau de Charlie. În clasa a opta, aveam să am prietene adevărate, care să-mi arate cum să mă pieptăn, cum să mă machiez și cum să vorbesc cu băieții. Fetele din echipa de atletism dormeau unele la altele acasă și se întâlneau în oraș, își desenau dungi sau embleme pe față și își terminau una alteia propozițiile. Erau ca un trib. În clasa a opta, viața mea avea să înceapă, în sfârșit!

∵

Câteva luni mai târziu, am primit o invitație pe chat.

Numele lui era John David. Nu era nicio poză, doar un contur de cap de om cu un semn de întrebare în mijloc. Profilul lui de pe pagina de Facebook spunea că are 16 ani și că nu are niciun prieten.

Am încercat atunci să mă gândesc la toți oamenii pe care-i cunoșteam la liceu. Prietena mea Angela avea un frate mai mare pe care-l chema John. Fusesem îndrăgostită de el cândva. Sau poate că John David era cineva pe care-l știam de la școală, care mințea în legătură cu vârsta, sau era vreo fată rea care-mi juca o festă. Poate că mă păcăleau cu povestea cu „admiratorul secret", și apoi făceau poze cu ecranul și le postau, ca să mă vadă toată școala. Așa ceva pățise o fată pe care nu o prea cunoșteam, Rebecca. Bine, ea mai pățise și alte lucruri. Nu mai eram prietenă cu ea pe Facebook, ca să nu trebuiască să văd ce pățește.

Am dat un refresh, așteptându-mă parțial să văd profilurile prietenilor apărând cu sutele, ca să știu că era un fals, doar o formă fără fond. Nu s-a întâmplat nimic, doar că semnul de întrebare s-a încărcat mai greu a doua oară. El nu mă putea contacta dacă eu nu acceptam cerea de prietenie, așa că am dat click pe semnul de întrebare și s-a deschis chatul.

Bună. Ce mai faci? am scris. Eu scriam mereu cuvintele întregi, puneam majuscule și semne de punctuație chiar și în conversațiile cu prietenii. Citeam *Jurnalul Annei Frank* și îmi dădeam seama cât de urât scriam eu și prietenele mele în comparație cu frazele acelei fete care era de vârsta noastră.

Ecranul a rămas alb câteva minute. Apoi a început să clipească, indicând că persoana cealaltă scria ceva. Persoana cealaltă nu era așa de preocupată de scrisul corect sau cu majuscule.

nu vreau să-ți dau numele meu real.

Te cunosc? am scris eu.

A durat mult cât a scris, destul de mult încât să bănuiesc că scria de pe un telefon.

am purtat niște discuții uimitoare noi doi

Începusem să scriu o altă întrebare, dar apoi a apărut pe ecran:

suflet de căutător

Un val de căldură mi-a traversat tot trupul de la tălpi și până în obraji, până ce au început să ardă.

Am scris *Charlie?,* dar m-am oprit la timp și am șters ce scrisesem.

julie? mai ești acolo?

Am expirat încet și apoi am scris: *Cred că știu cine ești. M-ai condus acasă de câteva ori.* Părea că vorbesc cu un puști de 16 ani. Mă întrebam oare câți ani are el.

da.

Unde ești acum? Ai plecat fără să-ți iei rămas bun.

am avut motivele mele. nu știi și varianta mea.

Variantă? M-am încruntat și am scris din nou: *Unde ești acum?*

nu ne putem vedea acum și nu îți pot spune unde sunt. am motivele mele. tu ai fost mereu mai isteață ca alții, de-aia am vrut să iau legătura cu tine.

Mă bucur să am vești de la tine, am spus eu, pentru că nu știam ce altceva să spun.

A urmat încă o pauză.

dumnezeu e cu tine tot timpul. îl văd în jurul tău cape o aură.

Mi s-a ridicat dintr-odată părul pe mine. Parcă-i simțeam ochii ațintiți asupra mea, așa cum îi simțisem la ultimul nostru drum cu mașina împreună. Mă întrebam oare cât de departe e.

De ce ai plecat? Ai plecat fără să-ți iei rămas-bun.

promit că o să-ți spun toată povestea dar acum vreau să *vorbești cu mine. mă simt singur*

Am încercat să mi-l imaginez în fața unui ecran de computer sau cocoșat peste unul de telefon undeva, dar nu am putut. Am scris cuvintele *mi-e dor de tine,* dar apoi am șters și am scris: *Tuturor le e dor de tine.*

El mi-a răspuns: *și mie mi-e dor de tine*, ca și cum ar fi putut auzi ceea ce gândisem eu. *Mi s-a întâmplat ceva important de când am vorbit ultima dată. o să-ți spun totul, dumnezeu are un plan pentru mine și are și pentru tine unul.*

De data asta, nu a fost nevoie să-mi spună să nu le zic nimic părinților, pentru că știa că nu o s-o fac. Și eu știam că el știe și, cu toate că cuvântul Dumnezeu mă înfiorase așa, încrederea lui Charlie în mine și amplitudinea nevoii lui accentuaseră totul și făcuseră trupul meu să se înfierbânte.

Continuă, am scris eu.

am văzut chipul lui dumnezeu, julie. el vrea ceva de la mine. și vrea și de la tine.

De la mine? nu am putut decât să repet cuvintele.

de la noi toți, a scris el după multă vreme.

Planul părea ca un fel de proiect special la care lucram împreună, sau un joc. De câte ori vorbeam cu Charlie – sau cu John David, așa cum începusem să mă gândesc la el –, existam într-o altă dimensiune. La început, protejam ecranul – monitorul calculatorului meu era vizibil din pragul ușii și tresăream ori de câte ori scârțâia parchetul pe hol. Dar apoi am început să mă simt mai în largul meu cu această existență în ambele lumi în același timp: în cea ordinară, care consta în a lua cina și a-mi termina temele sau a merge la antrenamente după ore, și în lumea Planului.

În lumea cotidiană, eram Julie care avea numai note de zece și care alerga la curse de atletism. Notele mele au rămas mari și nu am renunțat la activitățile de după ore. Asta făcea parte din Plan. Nu trebuia să am schimbări mari de comportament. M-am străduit foarte mult și să nu

slăbesc, dar kilogramele se topeau indiferent de câtă lasagna făcută de tata mâncam. Mama dădea vina pe atletism pentru asta și îmi dădea porții în plus la fiecare masă, dar eu știam că era Planul care lucra în interiorul meu și care mă pregătea pentru ceea ce John David numise „privațiunile ce aveau să urmeze”.

În lumea obișnuită, eu eram Julie cea obișnuită, dar în lumea Planului, radiam. El îmi spusese că frumusețea mea era ca o umbră într-o lumină orbitoare, ca un punct negru pe Soare. Focul lui Dumnezeu strălucea în jurul meu. Cu toate că nu ne întâlniserăm, nu vorbiserăm niciodată pe video-chat, pentru că era prea periculos, el spunea că mă poate vedea. Spunea că mă vede când închide ochii și se roagă, spunea că mă vede stând în fața soarelui cu o aură în jurul meu. Și erau lucruri pe care părea că le știe despre mine, pe care nu avea cum să le afle de pe Internet. De pildă, a știut când am început să mă epilez pe picioare. A trebuit să fac asta, pentru atletism, cu toate că nu prea aveam păr, era mai mult un puf care strălucea în lumina soarelui, doar că fetele celelalte ar fi crezut că sunt o ciudată dacă nu m-aș fi epilat. Lui nu-i plăcea ideea că o lamă trece peste pielea de pe picioarele mele. Mi-a spus mai apoi că nu e nevoie să fac asemenea lucruri. Lucruri care să mulțumească lumea.

Nu îmi dădeam seama dacă era destul de aproape încât să mă urmărească sau dacă afla în alt mod. Nici nu voiam să știu. În schimb, am început să mă prefac că el mă vede mereu, așa încât parcă purtam acea privire a lui, ca pe un secret, pe sub haine, pe piele. Asta făcea ca Julie cea Obișnuită să devină un rol mai incitant, cumva… Îmi jucam rolul de obișnuită pentru el: mă dădeam la toaletă cu gloss pe buze, chicoteam cu celelalte fete, citeam *Să ucizi o pasăre călătoare* cu picioarele întinse pe un taburet, o ajutam pe mama să strângă masa după cină, îmi periam părul, scriam în jurnal

– toate numai pentru el. Ba chiar am avut câteva însemnări obișnuite în jurnal, am notat lucruri pe care le făcusem peste zi, lucruri pe care le făcuse Julie cea Obișnuită. M-am prefăcut că sunt îndrăgostită de un tip de la școală, Aaron. Eram sigură că Charlie știe cât de bine îmi joc eu rolul și începusem să strecor mici indicii și trimiteri pe care numai el le putea înțelege. Desenam oi și îmi imaginam cum el ar râde la această glumă. La un târg mi-am desenat un soare pe obraz, ca el să-l vadă și să înțeleagă mesajul. Oricât de tare semănăm cu o adolescentă obișnuită pentru ceilalți, el era acolo, undeva și, câtă vreme el se uita, era minunat.

Singura dată când cele două lumi se întrepătrundeau era seara, sub cearceaf. Atunci încercam să șoptesc „Iisuse” și spuneam „John David” în loc. Odată, am visat că eram în cădere, că mă spărgeam într-un milion de bucăți, că deveneam întunericul din centrul luminii. Am strâns din dinți și am așteptat să se termine totul. Când am deschis ochii, am văzut stele roșii.

Atunci mi-am dat seama că sunt îndrăgostită de Charlie. M-a cuprins un val de rușine. Totul era o prostie. O pasiune pe care era jenant și să ți-o imaginezi, față de cineva care nu s-ar fi putut gândi la mine așa, pentru că eram o fetiță proastă.

Sau, cel puțin, așa credeam atunci. Dar nu mai eram un copil. Imaginea lui Charlie pălise. Acum părea mai mică decât fusese înainte. Trecuseră luni de când nu îi mai văzusem chipul. Nu mai aveam o pasiune de școlăriță, pentru că nu mai eram o școlăriță. Aceea era Julie cea Obișnuită. Eu eram divină.

În discuțiile noastre on-line, conturul din fereastra de profil îmi amintea de umbra lăsată pe trotuar de cineva pe care nu îl poți vedea. Umbra era John David, iar Charlie cel obișnuit, de zi cu zi, cel care lăsa acea umbră nu era mai important decât Julie cea Obișnuită, de zi cu zi. Sentimentele

jenante erau toate pentru Charlie. John David era altfel. El era parte din lumină, era înconjurat de lumină. Nu era o umbră, ci o persoană reală care stătea în fața soarelui, o persoană a cărei umbră abia dacă o puteai vedea dacă mijeai ochii din cauza strălucirii extraordinare. Mi-au dat lacrimile și am simțit o căldură în piept, care îmi ardea inima. Am închis ochii și am văzut conturul siluetei lui John David strălucind, ca o aură, ca o pată în centrul luminii aprinse. Deja mă schimbase. Mergând spre el, pe drumul deschis de strălucirea sa, m-am contopit cu el și întunericul nostru a devenit lumină pură.

∵

Planul era, de fapt, un anti-plan. Avea să fie o supunere totală în fața lui Dumnezeu. Asta era tot ceea ce știam. John David promisese că o să ne supunem împreună sursei de lumină și că o să ne afundăm în marea iubirii Sale și că nu vom mai fi nevoiți niciodată să facem vreun alt plan.

Într-o seară am scris versetul despre „crinii de pe câmp". El m-a corectat.

Noi nu vom fi crini, a scris el. *noi nu vom fi nimic, nu vom fi absolut nimic.*

În seara de dinaintea Planului, Jane s-a uitat la mine când ne spălam pe dinți și mi-a spus:

— Știu ceva despre tine.

Am tăcut. Număram până la o sută, așa cum făceam mereu când mă spălam pe dinți. Simțeam ochii lui Jane ațintiți asupra mea în oglinda din baie, dar m-am prefăcut că sunt singură, pentru ca fața mea să nu se miște.

— Nimeni nu remarcă, a spus Jane, încercând din nou. Pasta de dinți îi ieșea din gură și a scuipat-o în chiuvetă. Crezi că ești așa de tare…

Eu nu credeam că sunt tare. Părinții mei credeau că sunt tare. Prietenii mei credeau că sunt tare, iar unii dintre ei erau și ei foarte tari. Dar eu nu eram așa. Doar păream așa, datorită prietenilor mei care mă sunau în weekend să mergem la mall, unde ne

ducea fratele mai mare al vreuneia dintre noi, ca să putem proba topurile de la Wet Seal și să mirosim toate parfumurile de la Sephora. Erau petreceri în pijamale acasă la Kristian, cu toată echipa, stăteam la taclale până târziu cu Lauren sau Maya și unele discuții se roteau în jurul lui Aaron. Mă întreb dacă asta e ceea ce credea Jane că știe. Pasiunea inventată pentru Aaron începuse să prindă o viață proprie, așa că uneori, în câte un moment de confuzie, credeam și eu că este reală.

M-am concentrat din nou asupra oglinzii și am remarcat că Jane încă se holba la mine, dar, de data asta, fața ei era roșie și îi curgeau lacrimi din ochi.

— De ce nu mă mai placi?

Am ajuns la o sută exact când s-a schimbat subiectul. Nu era o coincidență, deja știam asta. Nimic nu era o coincidență. M-am aplecat și am scuipat cu grijă în chiuvetă. Apoi m-am îndreptat și m-am șters la gură cu prosopul.

— De ce crezi că nu te plac? am întrebat.

— Ai fi putut să spui doar că mă placi, a spus Jane trăgându-și nasul.

— Chiar te plac.

— Ba nu, nu mă placi, a continuat Jane.

Lacrimile deja îi curgeau pe la colțurile ochilor, pe obrajii înroșiți. Jane plângea mereu. Mama spunea că ajunsese la pubertate mai repede decât mine și că așa, cel puțin, se va termina mai repede. În pijamalele ei de moș, cum le numeam eu, cu bluza lungă de flanelă și cu pantalonii care atârnau pe ea, Jane părea mai mare ca mine, chiar dacă nu era la fel de înaltă deocamdată. Nici sâni nu avea încă, doar ceva care părea un început. Mama zicea că era posibil ca ea să fie mai înaltă ca mine.

„Dar eu nu o să știu”, mi-am spus eu.

— Ești sora mea, i-am explicat eu. Nu te plac, te iubesc.

Intenția mea era ca asta să sune caraghios, dar când am spus-o, am știut că e ceva adevărat. Ne jucaserăm, ne certaserăm și făcuserăm totul

împreună, toată copilăria, Jane aruncând cu jucării atunci când eu mă întorceam cu spatele și o ignoram, eu alergând la mama când Jane nu respecta regulile de la cine știe ce joc sau nu mai juca pentru că nu câștiga. Lacrimile începeam să-mi gâdile și mie ochii și mă întrebam, automat și fără pic de pasiune, dacă nu ar trebui să le las să curgă și, dacă făcând asta, ajutam Planul.

— Atunci de ce nu vrei să stai cu mine niciodată? Stai mereu numai cu prietenii tăi cei noi, iar eu trebuie să stau acasă și să mă uit la televizor de una singură. Nici măcar la *Frumoasa și bestia* nu te-ai uitat cu mine niciodată toată vara.

— Filmul ăla e cam tâmpit, Jane, am spus eu. E un film pentru copii.

— Ba nu e tâmpit! Îmi plac cântecele. Cântecul preferat al lui Jane era cel de la tavernă. Ori de câte ori nu era nimeni atent la ea, începea să cânte și, dacă nu te opreai să cânți cu ea, continua să o facă singură din ce în ce mai tare. Jane nu se temea să fie enervantă sau să iasă în evidență.

— Nu mai sunt un copil, Jane. Nu îmi mai plac prințesele și desenele animate…

— Mi-e dor de tine, a spus Jane.

Acum, prima lacrimă țâșnise dintr-odată, tocmai când credeam că pericolul a trecut. *Sunt aici,* începusem să spun, dar cuvintele îmi rămăseseră în gât. O să stau cu tine să-l vedem în acest weekend, am spus eu. Îți promit! Și minciuna m-a făcut oarecum mai puternică.

Julie cea obișnuită avea să fie acolo sâmbătă dimineață pentru a-și respecta promisiunea, mi-am spus eu. Julie cea obișnuită va rămâne în urmă pentru a vedea ce se întâmplă cu Jane, pentru a avea grijă de ea, pentru a o ajuta la teme, pentru a-i spune să nu poarte ceva care i-ar face pe copiii de la școală să o tachineze.

— Pe bune? a spus Jane

— Da, desigur. M-am uitat în oglindă din nou. Ce ziceai mai devreme? Ce știi tu despre mine?

Lacrimile lui Jane dispăruseră. Nu zâmbea, dar reușise să arate ca și cum ar vrea să o facă.

— Știu că nu-ți place cu adevărat atletismul, a spus ea. Doar te prefaci că-ți place, ca să faci parte din gașcă.

Am făcut o pauză. Nu mă gândisem cu adevărat dacă îmi place sau nu atletismul. Părea evident că, dacă poți face un sport, trebuie să-l faci, indiferent dacă îți place sau nu, pentru că, dacă ai o grămadă de prieteni în jur, orice minciună poate deveni un adevăr. Dintr-odată mi s-a făcut milă de Jane cu fața ei ciudată, cu fiecare emoție care ieșea și se afișa imediat pe chip.

Jane nu avea cum să fie bună la un sport, m-am gândit. Ea nu avea să fie populară în clasa a opta, așa cum eram eu.

— Noapte bună, i-am spus și am luat-o în brațe pentru un moment, destul de mult încât să ne amintim amândouă ce bine ne distram cândva împreună. Când eram cu adevărat gata să mă desprind din îmbrățișare, am numărat mai întâi până la trei. Julie cea Obișnuită nu era suficientă pentru Jane. Ea își dorea mereu mai mult.

∵

În acea noapte m-am trezit cu o mână aspră peste gură. Am încercat să trag aer în piept, dar nu am putut și, pe jumătate adormită, pentru un moment am crezut că mă înec.

Când am deschis ochii, un om cu barbă se apleca deasupra mea. A dat din cap și, după un moment de paralizie, am dat și eu din cap, iar el a luat ușor mâna, ținând-o destul de aproape, ca să o pună la loc dacă începeam să urlu.

Era Charlie și nu era el. Părul lui blond-închis era dezordonat și lung, destul de lung pentru o codiță la spate. Barba lui era mai închisă la culoare decât părul și mustața îi acoperea gura cu umbre. Mirosea dulce-acrișor, ca mirosul care venea de la coșul de gunoi pe care îl goleam după ce veneam de la școală.

Asta fusese prima mea impresie despre John David și îmi dorisem imediat să urlu.

Dar eu eram Julie cea cu Planul, așa că mi-am tot repetat în minte: „Nu este o răpire. Nu e real. Fug de acasă, ca să-mi cunosc destinul. Pentru asta m-am născut. Sunt cea aleasă. El mă alege pe mine”.

I-am zâmbit lui John David, încercând să-i arăt că îmi aminteam, că știam. Dacă mi-a zâmbit și el, chiar nu știu, pentru că nu am văzut de barbă. Mâinile îi tremurau când a dat la o parte pătura de pe mine și a vrut să mă ajute să mă ridic din pat, dar când am întins mâna, el m-a prins de încheietură și m-a tras în picioare încet, dar cu destulă forță.

Ne mișcăm, jucând jocul oglinzii, plutind parcă amândoi pe podea, eu anticipându-i mișcările, pentru ca el să nu simtă nicio urmă de rezistență. Eram așa de disperată să-i fac pe plac… Ochii mei nu s-au desprins nicio clipă de ai lui, ca și cum am fi dansat, mâna lui mă ținea de încheietură, iar restul nu a fost decât ca un curent electric care m-a făcut să mă mișc în liniște pe podea. Apoi am văzut ce era în cealaltă mână a lui.

Cuvântul *cuțit* făcuse parte din Plan, dar nu-l asociasem niciodată cu cuțitele din bucătărie. Nu mă uitasem niciodată la ele, gândindu-mă la acel *cuțit* și să mi-l imaginez în mâna lui. Acesta se mișcase încet, aproape leneș, până ce ajunsese la nivelul pieptului meu, și mi-am spus că el nu vrea să mă sperie, așa că am încercat din răsputeri să nu fiu speriată. A trecut în spatele meu și a pus o mână pe umărul meu. Am simțit vârful cuțitului în spatele meu, nu destul de aproape încât să mă taie, dar suficient încât să-mi despice materialul cămășii de noapte.

Acum, aveam liniștea de a ști exact ce trebuie să fac, pentru că nu aveam de ales.

Am crezut că renunțasem la control atunci când începuserăm să discutăm despre Plan, dar nu era

așa – totul fusese un joc. Dar acum, cu el în spatele meu, o prezență nevăzută care mă împingea înainte, forța mâinii de pe umărul meu și vârful ascuțit al cuțitului care era un pic în dreapta coloanei mele vertebrale, mi-am dat seama că trecuse momentul în care să fiu împotriva Planului. Îmi treceau prin minte gânduri care nu prea stăteau bine unul lângă altul. De pildă, nu știam unde mă duce. Și unde era Jane? *Era în siguranță, în pat.* Jane era în siguranță, în patul ei. Ea avea să stea acolo pentru totdeauna, înfășurată într-o viață ce nu avea să se schimbe niciodată.

Apoi, chipul lui Jane apăruse dintr-odată.

Am zărit-o pe când ne apropiam de ușa de la camera ei – de regulă, dormeam cu ușile deschise. Abia reușeam să o zăresc ascunsă în dulapul ei de haine, cu ușa deschisă, stând în partea de jos și uitându-se la mine cu niște ochi care nu erau deloc cârpiți de somn, ci larg deschiși și plini de spaimă. Eu și John David am stat un pic în pragul ușii. Vedeam chipul lui Jane din dulapul de haine întrebându-mă cu disperare ce să facă.

Am arătat din priviri către John David și am făcut-o pe Jane să se ascundă în dulap înainte ca el să o vadă. Dacă țipa, totul avea să se termine. Avea să o ia și pe ea. Și, indiferent unde mă ducea pe mine, nu voiam să-l las să-i facă asta și lui Jane.

Înainte ca John David să mă ducă în jos, pe trepte, s-a auzit un zgomot din pod. Am simțit că a scăzut pentru o clipă presiunea cuțitului și mâna de pe umăr s-a mișcat, și am știut că John David se uitase în direcția zgomotului. Cât am putut de repede, am dus degetul la buze. *Șșșt!* Am trimis acel sunet imaginar către Jane ca să o fac să stea acolo unde era. *Șșșt* și la revedere. *Șșșt* și adio!

∵

Și așa mi-am pierdut familia, căminul, viața și m-am pierdut și pe mine. Totul… Totul într-o singură noapte.

16

Într-o după-amiază, pe când eram însărcinată cu Jane și Tom era la un curs de contabilitate, iar noi încă locuiam în casa mică din apropiere de universitate, Julie stătea pe podeaua de lemn din sufragerie, într-o rază de lumină. Avea picioruşele întinse, în fața ei, iar părul îi era luminat de razele de soare. Se concentra pe mâzgălitul unui ziar din fața ei cu un creion albastru. Atunci când, din greșeală, strânsese prea tare creionul și acesta îi sărise din mână, nu începuse să plângă și nu luase alt creion, deși erau multe în jurul ei. Se încruntase, se răsucise și se dusese să-și recupereze creionul albastru. Apoi continuase să coloreze, reluând răbdătoare întregul proces.

M-am uitat la ea poate vreo jumătate de oră înainte să îmi dau seama: „Îi place albastrul”.

Aceea fusese prima dată când îmi dădusem seama că era acolo o lume întreagă pe care nu aveam să o văd niciodată, o lume așa de îndepărtată de mine și așa de distinctă, încât a spune că Julie era parte din mine, că ea era fiica mea, iar eu eram mama ei părea ceva fără sens. Cred că, în acel moment, am iubit-o mai profund decât am iubit vreodată pe cineva.

Dar asta e doar o amintire… La început am vrut tot ce era mai bun pe lume pentru Julie, așa cum vor toate mamele. Apoi, pentru foarte mult timp, nu am vrut decât un cadavru pe care să-l îngrop.

Acum aș vrea să mă pot întoarce în timp și să-i dau nenorocitul ăla de creion albastru.

∵

Citind transcrierea, de fapt devorând-o, aflu despre trauma ei, studiez numele tuturor fetelor în pielea cărora intrase pentru a supraviețui: Charlotte, Karen, Mercy, Starr, Violet, Gretchen. În mărturia ei, ele se luptă, se zbat, dau greș, dar, mai presus de toate, supraviețuiesc. Chiar dacă

lacrimile mă înecă gândindu-mă prin ce a trecut, fiecare dintre aceste fete îmi este dragă pentru că fiecare este un strat al fiicei mele, cea care mă așteaptă acasă cu Tom.

Dar fata a cărei poveste mă doare cel mai tare este Julie. Ea este cea pe care credeam că o cunosc. Ba mai rău, ea a fost cea care m-a cunoscut pe mine. Vorbele ei îmi conturează o imagine despre mine pe care nu o recunosc. Încerc să-mi amintesc fiecare moment pe care-l descrie ea din adolescența ei, să îmi amintesc și, poate, să justific rolul pe care l-am jucat, dar sentimentul de înstrăinare este uriaș. Recunosc în linii mari situațiile, Jane, Tom și eu reduși la niște personaje în povestea ei, dar e ca și cum le-aș vedea, ca și cum ne-aș vedea pe noi toți pe o planetă străină, într-o atmosferă străină.

Încerc să-mi amintesc când m-a întrebat Julie despre Dumnezeu, dar nu pot. Cine eram? Ce făceam de nu pot să-mi amintesc? Terminasem o lucrare post-doctorat, apoi mă pregăteam de interviuri pentru un post. *Știam că râde, dar am crezut că râde de mine.*

Mama doar se uita la mine când purtam haine frumoase, cu buzele strânse. Nu am nevoie de o oglindă ca să știu cum arată acea expresie. Am văzut-o pe chipul mamei mele de multe ori. Nu știam că este și pe chipul meu.

Aveam răspunsul pregătit, dar mama nu m-a întrebat niciodată.

Credeam că fetele au de câștigat luând exemplul meu, dacă nu aveau parte de atenția mea exclusivă.

Cred că nici nu s-a gândit ce incomod e să mergi patru străzi cu pantofii de biserică.

Am citit undeva că puritanii englezi explicau uneori moartea unui copil drag ca fiind o pedeapsă pentru părinții care-l iubiseră prea mult. Ei nu dădeau vina pe iernile cumplite, pe malarie sau pe lipsa de hrană și de apă potabilă, ci pe un Dumnezeu gelos.

Nu am iubit-o niciodată pe Julie mai mult ca pe Jane, pot spune asta cu convingere. În același timp, a fost mereu ceva legat de ea. Părea așa de completă, așa de senină. Undeva, în adâncul meu, credeam că Julie e perfectă. Acum mă întreb: Oare mi-a fost așa de teamă să aflu că nu e perfectă, încât era să o omor?

∵

Când descuie ușa celulei, nu îmi spun unde mă duc. Este ciudat cât de puține lucruri li se spun deținuților, în afară de indicațiile de a întinde mâinile pentru a li se pune cătușele și de a-i direcționa pe holuri. Cred că nimeni nu vrea să se facă vinovat de dezvăluirea unor informații secrete.

Presupun că merg să mă văd cu avocata, pentru că așa s-a întâmplat de fiecare dată când am fost adusă pe acest hol. Dar, de data asta, o luăm la dreapta, nu la stânga, și trecem dincolo de o ușă care are un geam cu zăbrele. Și, dintr-odată, mă trezesc la recepție și mi se scot cătușele.

Tom este și el acolo, în mod ciudat, și se joacă nervos cu cheile în buzunar.

Femeia în uniformă îmi spune:

— Acuzațiile au fost retrase. O să vă aducem lucrurile personale imediat. Va trebui să le verificați și să semnați un proces-verbal că este totul acolo.

Ochii mei se întâlnesc cu ai ei pentru un moment, înainte ca ea să privească în altă parte. Poate că le vine greu să se uite în ochii noștri când suntem eliberați.

Femeia dispare dincolo de ușă, lăsându-ne singuri în sala de așteptare înghesuită. Doamna de la recepție probabil că a plecat să caute cutia în care sunt hainele mele, pantofii, geanta în care am o carte despre Byron și peisaje, din care am citit jumătate. Dintr-odată sunt foarte dornică să se termine totul.

— Maxwell a recunoscut, spune Tom. Se pare că era pe medicație psihiatrică, ceva pentru o boală schizo-afectivă sau ceva de genul ăsta. Dar nu au știut despre asta la spital, așa că nu i le-au dat și, până să se prindă ce s-a întâmplat, el a început să vorbească cu Dumnezeu despre păcatele lui.

— Pun pariu că judecătoarea Crofford nu știa de medicamente.

— Nimeni nu știa. Nici chiar consilierii lui. Medicamentele țineau sub control cele mai grave simptome, dar… Privește în jos. Au mai apărut încă șapte victime.

Șapte! Și acestea sunt doar cele care sunt dispuse să vorbească cu poliția.

— Mulțumesc că ai venit, spun eu.

— Nu am mai avut timp să cer un apel telefonic, zice el. Presupun că odată ce se renunță la acuzații, sunt nerăbdători să nu te mai țină pe banii contribuabililor.

— Mi se pare logic.

Rămânem tăcuți sub lumina de neon.

— Anna, spune el.

— E în regulă, zic eu.

— Îmi pare rău.

— Nu e vina ta, spun eu. Nu eram acolo. Am fugit.

— Nu ar fi trebuit să te las, zice el.

— Ești un om bun, spun eu un pic obosită. Tu trebuie mereu să ajuți pe câte cineva. Eu nu am vrut ajutorul tău, așa că l-ai acordat altcuiva.

— Dacă aș putea da timpul înapoi…

— Nu spune asta, îl întrerup eu. Cineva și-a recuperat fiica datorită ție. Nu ai schimba asta. Nu spune că ai face-o doar pentru că ai impresia că asta m-ar mulțumi pe mine. Nu m-ar mulțumi deloc.

El pare rănit și îmi înmoi vocea.

— Sincer, Tom. Este o ușurare să constat că nu ești un înger. Era un standard la care nu mă puteam ridica.

Nu îi spun ce tare mă doare să-l văd căzând de pe acel piedestal. De-aia oamenii au nevoie de Dumnezeu. Pentru că oamenii sunt cumpliți, chiar și cei buni. Am fost mereu mândră de faptul că sunt așa de rațională, așa de puțin influențată de chestiunile spirituale, fără să-mi dau seama că zeii mei erau Tom și Julie, oamenii buni. Dar nimeni nu poate fi bun decât în parametrii pe care i-i dă omenirea.

În cele din urmă, doamna de la recepție apare cu o pungă de plastic în care sunt hainele și geanta mea. Mă uit scurt în geantă, apoi semnez procesul-verbal. Apoi iau toate lucrurile într-o cameră de vizită, mă schimb cu hainele mele și las salopeta de închisoare frumos împachetată. Reapar pe hol arătând ca mine.

Tom zâmbește.

În timp ce las la recepție salopeta de deținută, mă întreb dacă asta e tot pentru mine și Tom. Dacă el poate să zâmbească atunci când mă vede arătând la fel ca înainte de-a se întâmpla toate astea, dacă poate să uite așa de repede imaginea mea de deținută, atunci o să înțeleagă mereu greșit cine sunt și ce sunt.

Ieșim afară, în lumina soarelui care bate cu putere pe strada Commerce, iar aerul e fierbinte.

— Crezi că Janie va veni acasă? întreb eu, gândindu-mă la prima ei întâlnire cu tipul din echipa de kickball. Nu am aflat cum a mers. M-am abținut să-i spun să se vadă cu el într-un loc public și să spună unei prietene unde se duc.

Tom nu pare a fi în largul lui.

— O să mai stea o vreme acolo, Anna. Vrea să se pună pe picioare, să își dea examenele restante și să le arate profesorilor că poate. Îmi pare rău… Doar o știi pe Janie, oftează el.

Da, chiar o știu pe Janie. Examenele restante nu erau decât un mod de a atrage atenția asupra ei, dar își alege foarte prost momentele. Jane funcționează bine dacă este constrânsă, gravitează în jurul

dramei și poate fi generoasă dacă nimeni nu vrea asta de la ea. Apoi, când apele se liniștesc și dramatismul ei riscă să devină distractiv, ea revine în lumea ei. Mă gândesc la jurnalele ei.

— Ai răbdarea. O să se mute la Scriere Creativă înainte de finalul anului.

— De ce spui asta?

— O să vrea să-și scrie memoriile.

Tom râde, tot puțin stânjenit, când ne urcăm în mașină. Mergem pe I-10, cu aerul condiționat la maximum, vâjâitul lui umplând liniștea dintre noi. Este puțin trecut de șase și aglomerația s-a mai diminuat, dar când ajungem la Loop 610, o prindem din urmă. Soarele care apune bate prin parbriz, nestânjenit de apărătoarele noastre. Când ne mișcăm ca melcul pe ieșirea spre Voss, aerul condiționat pare să leșine. Mă întreb dacă asta e vara în care o să ne lase. Este locul potrivit pentru a se întâmpla așa ceva.

Dintr-odată spun:

— Trage pe dreapta.

— Oprim după următoarea ieșire.

— Trage pe dreapta acum!

Semnalizează. Traficul este superaglomerat, dar el reușește să traverseze trei benzi, băgându-se și fluturându-și mâna ca pe un steag în fața oglinzii retrovizoare. De îndată ce cauciucurile ajung pe marginea drumului, deschid ușa, iar Tom apasă cu putere frâna exact când eu mă împleticesc afară din mașină. Stomacul mi se adună parcă tot în gură și se revarsă pe asfalt.

Nu am mare lucru în stomac, pentru că abia dacă am mâncat ceva, dar vomit încontinuu. Văd roșu în fața ochilor, apoi negru, iar apoi, dintr-odată Tom este acolo, în spatele meu, susținându-mă cu mâinile lui mari. Valuri de aer fierbinte mirosind a benzină și a vomă se ridică din asfalt. Fiecare val trezește un nou spasm, dar mâinile lui care încă mă țin parcă sunt și mai calde. După un moment, mă las pe el ca într-un fotoliu, iar el se

lasă jos sub greutatea mea și stăm amândoi pe pietrișul de pe marginea drumului.

— Ne-a părăsit, Tom, spun eu, dar vocea mea se pierde în simfonia de claxoane și în zgomotul traficului. El continuă să-mi mângâie părul peste tâmplele transpirate, dar acum, în ciuda căldurii, tremur, fiindu-mi cald și frig în același timp. Mă desprind și mă întorc cu fața către el. Spun mai tare, dar el tot dă din cap, neauzindu-mă. În cele din urmă, mă aplec către el și îmi forțez gura să se deschidă și urlu cât mă țin plămânii: „Julie a plecat!”

De data asta, înțelege, dar dă din cap în semn de răspuns.

— Haide! strigă el și încearcă să se ridice, cu o mână ținându-mă pe mine, cu cealaltă indicând către mașină.

Dar acel țipăt a eliberat ceva din mine ce fusese închis acolo, în celula mică de închisoare în care stătusem în ultima săptămână. Mărturia lui Julie încă zace în mine și, dacă nu o scot, o să-mi perforeze plămânii și o să mă înec.

— Tom, urlu eu. Ea a *vrut* să plece!

— Știu! strigă el.

— Și cum poți să fii așa de calm? îl întreb.

— Haide, Anna, urcă-te în mașină.

Dar este mai simplu să urlu acolo, și asta e ceea ce vreau, să urlu.

— Ce fel de mamă sunt eu, Tom? Nu o cunosc deloc!

— Ce ai vrea să fac? strigă și el la mine. Nici eu nu am cunoscut-o.

— Dar eu sunt *mama* ei!

— Da, ești mamă, strigă el. Ești mama ei și ea are nevoie de tine acum. Așa că hai să ne urcăm în mașină, pentru numele lui Dumnezeu, să mergem acasă și să urli la ea!

Adrenalina se scurge parcă toată din mine și îl urmez în mașină, simțind cum aceasta se clatină din cauza curenților mișcați de traficul tot mai

intens. Liniștea ce se așterne după ce închidem ușile mașinii mi se pare profundă.

— Ai citit declarația ei? întreb cu o voce aspră.

— NU a fost nevoie să o citesc. Am auzit mare parte din ea cu urechile mele.

— Cum am putut să fiu așa de oarbă? Cum am putut să ratez toate acele semne? E ca și cum nu aș fi cunoscut-o deloc.

Nu mai pot să-mi țin lacrimile încă o dată pe ziua de azi, așa că le las să curgă.

— Știu că am fost praf de când s-a întâmplat. Știu că m-am purtat nasol cu Jane. Dar am crezut că, înainte de asta, totul era bine. Am crezut că am fost o mamă bună.

Se așterne o liniște lungă. Apoi el spune:

— Cred că ar fi fost destul de bine, Anna. Dar acum nu mai putem să știm. Niciunul dintre noi nu mai poate ști cum ar fi fost. El ne-a luat asta.

Tom pornește motorul, semnalizează și reintră în traficul către oraș. E un șofer minunat de agresiv. Când ne mișcăm din nou, spune:

— Pot să-ți mărturisesc ceva?

Aștept…

— Aș fi vrut să fiu eu cel care să tragă în Maxwell.

Mi-l amintesc pe Tom în seara în care Julie a pierdut sarcina, cu arma în mână, pe când eu spărgeam ușa de la baie cu pumnul ca să ajung la fiica mea. Apoi mă întind și îi strâng mâna.

∵

În fața casei noastre e parcată o mașină și, când intrăm, o vedem pe Julie stând la masa din bucătărie cu un tip afro-american care poartă un tricou și blugi. De îndată ce intrăm, el se ridică.

— Mamă, tată, el este Cal, spune Julie.

— Domnule Whitaker…

Cal întinde mâna, iar Tom dă mâna cu el, deși pare ușor nervos. Cal este aproape cu un cap mai scund decât Tom, dar nu pare a se uita în sus pentru a privi în ochii lui.

— Mă bucur să te cunosc, spune Tom, iar eu îl văd pe Cal care mă măsoară cu coada ochiului înainte de a se întoarce către mine.

— Dr. Davalos, spune el. Probabil că Julie l-a învățat cum să mi se adreseze.

— Înțeleg că ai ajutat-o pe Julie să iasă dintr-o situație grea, îi spun lui Cal.

— Și dumneavoastră, spune el simplu, cu căldură.

Și mă întreb: „Oare așa o să fie tot restul vieții mele? Oare toți bărbații lui Julie vor trebui să se ridice la nivelul meu? Și oare știe vreunul că ea amenințase cu arma, gata să ucidă? Oare știe cineva de la ce am salvat-o?”

Oamenii nu au destulă imaginație când vine vorba de femei ca Julie și de ceea ce sunt ele în stare să facă. Și eu m-am făcut cândva vinovată de asta. Acum, desigur, știu mai bine. Dar le-aș spune bărbaților din viața ei, Tom, Cal ori alții, că Julie nu are nevoie de protecție. Alimentarea acestei iluzii este parte din modul în care ea a supraviețuit. A-i lua acest mecanism de supraviețuire înainte ca el să-și fi îndeplinit scopul ar fi o cruzime.

Cal pare a fi mai mare decât ea, cu toate că e greu să-mi dau seama, pentru că nu are riduri decât în jurul ochilor atunci când zâmbește. Mă întreb dacă o să fie cu ea atunci când ea o să treacă peste această iluzie a propriei fragilități și cum o să reacționeze dacă va mai fi în peisaj. S-ar putea să treacă mult până ce o să se întâmple asta. Poate chiar o viață întreagă. Poate că eu nu o să mai apuc acel moment.

Între timp însă, acesta va fi secretul nostru.

— Mă bucur să te cunosc, Cal. Acum, vă supărați, tu și Tom, dacă mă lăsați să vorbesc un pic cu Julie? Între patru ochi…

— Voiam să merg la magazin să iau câte ceva pentru cină. Ce-ar fi să vii cu mine, Cal? Am putea să ne cunoaștem mai bine.

— Desigur, spune Cal, după ce se uită la Julie, care dă din cap. Cei doi bărbați ies din bucătărie.

După ce trec vreo treizeci de secunde de la plecarea lor, mă uit la fiica mea. Nu știu la ce mă aștept. La o revelație? Să aflu ce culoare au ochii ei odată pentru totdeauna? Văd aceeași femeie la care mă tot uit de o lună, care este un mister la fel de mare pentru mine.

— De ce nu te-ai întors? o întreb. După ce ai scăpat de Maxwell. De ce nu ai venit acasă?

E o pauză lungă…

— Am vrut să o fac. Eram gata să vin. Dar după tot ce mi-a făcut, nimic nu a mai fost așa cum trebuia să fie. Și s-au tot întâmplat lucruri.

Știu o parte dintre lucrurile la care se referă și nu vreau să mi le repete. În același timp, nu vreau să o mai opresc din a vorbi niciodată. Așa că aștept calm, și după un moment ea continuă, uitându-se la mine cu o privire ciudată pe care nu știu să o interpretez.

— În afară de asta, nu știam dacă m-ați fi vrut înapoi.

Următoarele cuvinte mă îneacă.

— Cum poți să spui așa ceva?

— M-am gândit că o să fiți supărați, spune ea cu un zâmbet ciudat. Eu o uram pe Julie. Era proastă și credulă. Și a plecat de acasă.

— Erai doar un copil. El te-a luat.

— Da, m-a luat, mă aprobă. Dar mie mi se părea că am plecat de bunăvoie.

— Asta a vrut el să crezi!

— Și mai era și Charlotte. Era moartă, și m-am temut că e vina mea.

— Și asta a vrut să crezi.

— Ei bine, se pricepea. Sau eu mă pricepeam să-l cred. Se cutremură și cedează. În fine, nu știu dacă mă face să mă simt mai bine ideea că nu am avut de ales. Dacă e așa, dacă am fost doar o victimă oarecare, atunci viața mea a fost distrusă fără niciun motiv.

Asta, desigur, este ceea ce am crezut mereu. Nu o spun, dar ea vede că am gândit-o.

— Tu nu ai crezut niciodată în Dumnezeu. Nici Jane nu crede. Poate că tatei nu-i pasă, e indiferent. Dar pentru mine a fost altfel. Eu am vrut să găsesc ceva acolo… Încă mai vreau, doar că nu știu cuvântul care să definească asta.

— Transcendență? întreb. Nu există așa ceva.

— Ba poate că există. Nu știu… Gândește-te la oamenii de la Gate.

— Mai bine n-o fac.

— Dar trebuie să o faci, spune ea. Trebuie! Ce caută ei? De ce sunt așa de fericiți acolo? Unde mai pot să găsească acea fericire?

— În poezie, în muzică, în artă…

— Asta nu e suficient pentru toată lumea. Pentru mine nu a fost.

Chipul ei pare trist și furios în același timp, și brusc, recunosc o sclipire a unei expresii pe care mi-o amintesc din copilăria ei. Nu am știut niciodată ce era. Îmi amintește de ceva.

— „Nici din completa uitare/ Și nici din profunda goliciune, / Ci din norii gloriei venim…” Aproape că mă opresc aici, dar continui de dragul lui Julie: „De la Dumnezeu, care este casa noastră”. Wordsworth.

— De ce trebuie să vorbești în citate pentru a înțelege?

— Tot ce am sunt vorbele altora, Julie.

În acest moment, ele mă lasă baltă. După un alt moment lung de liniște, îmi dau seama că nu am ce pierde dacă întreb.

— Ai venit înapoi pentru Maxwell, pentru că ai văzut profilul din revistă, bine… Dar nu trebuia să te întorci ca Julie. Dacă te temeai că o să fii condamnată pentru ceea ce a pățit Charlotte, de ce nu ai depus doar o plângere anonimă la poliție și să-i lași pe ei să se ocupe? De ce trebuia să vii la noi după așa de multă vreme, știind că va trebui să

ne minți? Trag aer în piept… Ai venit pentru bani? E în regulă dacă e așa.

Se uită la mine speriată, cu ochii ei albaștri de porțelan.

— Mi-era dor de voi, spune ea.

Nu putem șterge răul care s-a întâmplat, dar chiar și așa, sunt acasă.

virtual-project.eu

violin

Table of Contents

Prolog
1
2
3
Julie
4
Gretchen
5
Vi
6
Violet
7
Starr
8
Fata cea nouă
9
Karen
10
Charlotte
11
Pete
12
Baby
13
Ea
14
Esther
15
Julie
16

Table of Contents

Prolog	2
1	6
2	15
3	31
Julie	42
4	57
Gretchen	65
5	72
Vi	79
6	85
Violet	94
7	98
Starr	103
8	110
Fata cea nouă	115
9	121
Karen	128
10	134
Charlotte	141
11	146
Pete	152
12	156
Baby	165
13	172
Ea	184
14	194
Esther	202

15 219
Julie 225
16 244